

NYIRFA LOMBOK

IRTA

CZÓBEL MINKA

BUDAPEST

RÉVAI TESTVÉREK KÖNYVKERESKEDÉSE

(IV. KER. VÁCZI-UTCA 1.)

1890

188043

PALLAS RÉSZVÉNYTÁRSASÁG NYOMDÁJA.

SOKÁ ELBOLYONGTAM KÖDÖS ŐSZI ESTVE.

Soká elbolyongtam ködös őszi estve,
Átsugárzó csillag halvány fényét lesve,
De hiába vártam.

Fátyolt vont az alkony a csillagos égre,
Sűrű szürke fátyolt az egész vidékre,
Sikjára, halmára.

Csak a kerti fáknak sötét, komor árnya
Meredezett búsan, óriássá válva,
Ijesztően, zordan.

De hogy tovább néztem, szürke ködös fátyol
Mintha fellebbenne, és a kékes távol
Aranyossá válna.

Feltárult előttem falum vidám képe,
Kalászos határa, munkálkodó népe
Eleven színekben.

Aztán mintha zengne az az édes nóta,
Mely itt hangzott körül gyermekkorom óta
Bűbájosan, halkán.

Végre nem is tudtam, nóta-e vagy kép-c,
Mely reszketve olvad ködös messzeségbe,
Mint egy édes álom.

Ne ébredjek még fel — hát ha leirhatnám,
S álmomat magamnak továbbra tarthatnám
Szívem örömére?

Csakugyan leirtam; ha eloszlott bája,
Nem a látománynak, tollamnak hibája,
Mely erőtlen, gyöngé.

Ti, kik szép hazánknak más részét lakjátok
Gyámoltalan hangom eljut-e hozzátok
Távoli testvérek?

Le fog-e hatolni szívetek mélyébe,
A viruló Nyírség igézetes képe,
Mint a hogy én látom?

Úgy a hogy leirtam, díszet nem raktam rája,
Akép' mondom a szót, mint a népnek szája
Ezen a vidéken.

Leirtam mit láttam, s a mit hozzá tettem,
Azt is csak ez áldott föld porából szedtem.
Az is itten termett.

Nézzétek meg e tájt, kik még nem láttátok,
Hogy megösmérjétek, milyen szép hazátok
Gyéren dicséert része.

Hiszen azt tudjátok: bár merre is néztek,
Mindig igéző a magasztos természet
Örökös szépsége!

KONDOR BALÁZSRÓL.

Szomorú nóták.

I.

SÖTÉT éjjel szállt már a sík pusztára,
 Sík pusztában ütött-kopott csárdára.
 A csárdának kiviláglik ablaka,
 De hangos lett ez a csendes éjszaka.

«Húzd rá cigány, neked adom lovamat,
 «Még ez egyszer kimulatom magamat,
 «Elfelejttem a bánatot, ezt a bút,
 «Elfelejtetek minden vigat, szomorút.»

Sikkangat a hegedű, a cimbalom
 Csak úgy rezeg, nincs már többé nyugalom,
 Cimbalomnak harmatos lett karfája,
 Szegény legény könnye hullott reája.

Szegény legény így mulatgat magába,
 A faluba halva fekszik babája,
 Szemfedőjét még csak fel sem emelte,
 Bücsücsókját ajkára sem lehelte.

Hogy nézné meg két halovány orcáját?
 Hogy csókolná szíve letört rózsáját?
 Hiszen, mikor ő üzte a halálba,
 Holt szíve is feldobbanna utána.

«Megcsaltalak, azért még is szeretlek,
 «A jó Isten irgalmazzon leikemnek;
 «A hogy engem az a másik megnézett,
 «Úgy elfogta szívemet az igézet.

«Viradatig itt maradok, azután
 «Elmegyek az újabb szeretőm után,
 «Egy az élet, száz a halál — mit bánom,
 «Más rózsza is nyílik még a világon.

«Hadd nézzen rám fényes bogár szemével,
 «Vigasztaljon mézes-mázos beszéddel,
 «Nem gondolok a másokra szegényre,
 «Nem termett az én szívem a hűségre.»

Viradatra csillag fénye halványul,
 Viradatra szürkül már a Tiszán túl,
 Felpiroslik az ég alja egyszerre.
 Mintha nem is temetésre ébredne.

II.

«Kondor Balázs, hej de várlak,
 «Fáj a szívem te utánad,
 «Csak utánad sír két szemem,
 «Megöl érted a szerelem.

«Ha nem jössz el este felé,
 «Soh'sem találsz engem többé.
 «Elmegyek a másvilágra,
 «El a fényes menyországba.

«Hogy ragyognak a csillagok!
 «Én is oda való vagyok,
 «Ha a földön nincsen babám,
 «Az angyalok várnak reám.

«Felkeresem szeretőmet,
 «Hozzá küldöm keszkenőmet,
 «Ha nem jön el ezen jelre,
 «Halva leszek már reggelre.»

Jó Anikó, de hiába
 Dobog a te szived tája,
 Keszkenőd elfújta a szél,
 A szeretőd mással beszél.

Nézi, nézi a kapuból,
 Hogy még feléje sem fordúl,
 Azt a *másat* ölelgeti,
 Mézes szóval hitegeti.

Szép Anikó, hova, merre?
 Hol veszed az utad erre?
 Hol itt még a madár se' jár
 Csillag féynél, holdvilágnál.

Milyen csendes a tó partja,
 Csak a szellő suhog rajta.
 «Ha egy csillag behullna,
 «A menyország rám borúlna.»

Sás megrezzen a tó partján,
 Hová lettél szomorú lány?
 Hírt sem hallunk már felőled;
 Hulló csillag lett belőled.

III.

A faluba' harangoznak gyűlőre,
 Egy szép kis lányt visznek a temetőbe;
 «Kondor Balázs, mi lesz most már te veled?
 «Bűbánatnak adhatod a fejedet.

«Jó angyalod volt neked e szép leány,
 «Szeretett ő téged híven, igazán.
 «Hogy elhagyott, elhervad a virág is,
 «Sötét neked a fényes napvilág is.»

«Ejh, mit, sötét, bánom én a világot,
 «Ha elhervadt, találok más virágot;
 «Meg ne szánjál, ha drága az életed,
 «Ha még ezt a rongy életet szereted!

«Soh'sem hibít a fokosom rézfeje,
 «Soh'sem hibít a kezemnek ereje,
 «Olyan kedvem van ma nekem, hogy csak még —
 «Tánczolni vagy embert ölni szeretnék.»

IV.

Kovács volt ő, kovács legény,
 Kis korától árva, szegény,
 Csak a jó Isten nevelte,
 Félnevelte, meg is verte.

Mert szív helyett égő parázs
 Volt kebledben, Kondor Balázs,
 Égő parázs forró tüze
 Volt, mi búbanatba úze.

Égő parázs lángra lobban,
 Ki szeretett nálad jobban?
 Szenvedtél is, mert szeretted,
 Azért még is hűtlen lettél.

Molnár Erzsi sötét szeme
 Húzott az örvénybe bele,
 Az vette el a te eszed',
 Szíved-lelked rajta veszett.

Elhagytad az igazabbat,
 Szeretted a hamisabbat,
 Az igaz már eltemetve,
 Hamis borúl a kebledre.

V.

«Örzse lelkem, mondjad, szeretsz-e igazán?
 «Álmomban megjelent az a halott szép lány,

«Hideg halott kezét, hogy szívemre tette,
 «Nagyon megfélemltet a szívem felettre.

«El fogom feledni, el fogom feledni,
 «Csak te, Örzse, tudnál engem úgy szeretni!

«Esküvőnknek napját alig-alig várom,
«Mikor te lész végre az én igaz párom.»

«Össze fognak minket nem sokára adni,
«De van egy kérésem, meg fogsz-e hallgatni?»

«Eddig csak *te* kértél, most már *én* is kérek,
«Ne haragudjál, hogy igazat beszélek.

«Szégyellek én ilyen koldus módra menni
«Az oltár elébe, nászruhát kén' venni ;

«Én lelkem Balázsom, vegyél egy víganót,
«Rózsásat, pirosat, menyasszonynak valót.

«Finom selyem szálból aranyosan szőve,
«Hogy majd abban menjek véled esküvőre.»»

«Örzsé fiam, hadd el az ilyen beszédet,
«Tudod, hogy a lelkem oda adnám érted ;

«De ha szegény vagyok, mi haszna, hiába,
«Drága a víganó, száz forint az ára.»

«Hej te Kondor Balázs, elment tán az eszed,
«Hogy az akaratom semibe' sem veszed?»

«Hát szeretóm vagy te? Uram akarsz lenni?
«Ha még egy víganót sem tudsz nékem venni.

«Jó, hogy megösmerlek, de tudom mit teszek,
«Kőrösi Pistának felesége leszek.

«Bolondul utánam, de régen is járja
«Értem a bolondját, elmegyek hozzája.

«Veszen ő víganót, nem egyet de százat,
«Nevemre iratja a telket a házat.

«Szót sem többet Örzsé, meglesz a víganó,
«Rózsás is, piros is, menyasszonynak való ;

«Hogy mi lesz az ára? — ki tudja, ki bánja,
«Meglesz, ha a lelkem is menne utána!»

Feladták a hitet a szerető párnak,
Kondor Balázsra mi rózsás napok várnak!

Elmúlt az esküvő, a táncznak is vége,
Balázs mellett pihen barna felesége.

«Ki zörget az ajtón, ki néz az ablakon?
«Lelkém Balázs félek, félek igen nagyon.

«Fegyvereket látok ottan csillámlani,
«A szívem is megállt, elfogta valami.»»

Kondor Balázs, hol vagy, ne szólj, add meg magad!
Vér van a kezeden, gyilkos vagy, ne tagadd.

«Minek is tagadnám, ha úgy is megtettem?

«Az én jó Istenem ítéljen felettem.

«Elmegyek veletek, de még búcsúzóra

«Örzse lelkem fordúlj hozzám csak egy szóra.

«Hadd lássam még egyszer szép szemed hogy éget.

«Melyért od' adtam az örök üdvességet.

«Csókolj meg még egyszer, egyszer utóljára,

«Tudod, hogy e csóknak a lelkem az ára.»

««Gyilkos gonosztévő, hozzám ne merj nyúlni!

««Hogy tudnék én még csak feléd is fordúlni?»

««Légyen gyilkos kezéd, örökre átkozott,

««Mért hogy fejemre ily gyalázatot hozott!»»

Hideg őszi eső csapdossa a falat,

A lemenő hold is felhők között halad,

Foszlányos felhőkkel van az égbolt tele,

Kondor Balázsnak ez utolsó éjjele.

Épen, egészségben élettől megválni,

Szomorú, szomorú — de csak ki kell állni.

Múlik az éjszaka, eljött már a hajnal,

Hajnalban szállt hozzá egy szép szelid angyal,

Álomképében jött, hogy meg ne ijedjen,
Szólt hozzá biztatón, a legszelidebben:

«Nagy a bűnöd, Balázs, nagyobb a szerelmem,
«A szép menyországba eljössz-e most velem?»

VI.

De sok nép is van az utcán,
Kondor Balázst viszik talán?
Vissza sem jön többet soha,
Ezt az útat nem tapodja.

Hisz' neki már úgy is vége.
Ablaknál áll felesége,
Egy szép barna legény mellett
A ki épen rá nevetett:

«Ugy-e, Örzse, nem is vélted,
«Hogy ily közel özvegységed?
«No, ne búsulj, nem sokára
«Eljön a te szíved párja.»

««Nem leszek én özvegy asszony,
««Azt a gyilkost megtagadom,
««Róla régen le is tettem,
««Hiszen soha sem szerettem.»»

VII.

Csendes temetőben
Rózsafa virágzik,
Esteli harmattól
Minden galya ázik.

Temető árkában
De jó is pihenni.
Nem bántja azokat
Soha többé semmi.

Rózsa levél hullott
Egy szép lány sírjára,
Egy mellette levő
Fekete fejfára.

Nem irták ki nevét,
Még betű sincs rajta,
Szomorú siremlék
Biz' az ilyen fajta.

Mindenki kerüli,
Kivált éjfél tájba,
Nincs falusi ember,
A ki arra járna.

De nem kerüli ám
A holdvilág fénye,
Arany koszorút fon
A sír tetejébe.

És nem kerülik a
Tavaszi virágok,
Nem bántja azokat
Semmiféle átok.

Átkos helyen áldás
Virít ki veletek,
Ha az ősz átkos volt,
Áldott a kikelet.

Áldott kikeletnek
Gyémántos harmatja
Kondor Balázs sorsát
Naponta siratja.

Jóságos kezével
Az áldott kikelet
Száz virágot nevel
Szép Anikó felett.

A ragyogó csillag,
A hűvös esti szél
Hűségese szívéről,
Szerelméről beszél.

VADRÓZSA.

I.

PUHA mohán jártam,
 Pillangókra vártam,
 Ha egy hozzám szállott,
 A szívembe zártam.

Zöld erdő zugása,
 Patak susogása,
 Jaj de szépen hallik
 Gerlicze bugása.

Zöld erdőben jártam,
 Vadrózsát találtam,
 Egész életemben
 Szebbet sohsem láttam.

Harmat a fűszálon,
 Pille a virágon ;
 Miért is mulandó
 Minden e világon ?

Az a piros, drága,
 Szép vadrózsa ága,
 Miért van még az is
 Hervadásra szánva ?

II.

Sűrű erdő, bükkes erdő belsején,
 Szép tavasznak langyos meleg éjjelén
 Muzsikaszó kihallik a tisztásra,
 Jaj de édes-bánatos a nótája !

Egy vén cigány szomorúan, egyedül,
 Sátor előtt, a tűz mellett hegedül,
 Azt gondolja : így csalja meg az időt,
 Olyan vig lesz, jókedvű, mint azelőtt.

Hej az idő ránehezült vállára,
 Deret hintett szép fekete hajára.
 «Hogy is volt csak? — De másképp is volt régen!»
 És egy szikra felvillan a szemében.

Mély seb helye húzódik a derekán,
 Katona volt, háborúba kapta tán?
 Mély sebhelyet mutat barna jobb karja,
 Rongyos inge láttatja, nem takarja.

Elkopott már régen az a baltaél,
 A melyről még most is az a seb beszél,
 Volt mulatság, veszedelem is elég,
 De legalább vígan élte életét.

Volt mulatság, zenebona, vigalom,
 Szépen szólt a hegedű, a czimbalom,
 Most is hallja — a mint gondol reája
 Bánatosabb, édesebb lesz nótája.

Ránczos képű cigányasszony oldalán
 A sátorban gyönyörű szép kis leány,
 Fürtös haja rákondorúl vállára,
 Lágyan, puhán, erdei fű módjára.

Csillag ragyog két fekete szemében,
 Virágot tart gyenge barna kezében,
 Ő maga is beillenék virágnak,
 Hogy is lehet *ily* lánya *ily* anyának?

Vagy ki tudja, nem is az ő lánya tán?
 Ott termett a hajnalpiros rózsafán,
 Ott látta meg először a világot,
 Nap csókolta életre e virágot.

Selyem puha gyenge fűszál ringatta,
 Erdei fán zúgó levél altatta.
 Vad virágok szépen szólnak hozzája,
 A csillagok mosolyognak reája.

III.

Rengő arany kalász
 Tenger sokasága,
 Belefárad a szem,
 Hogy ha végig járja.

Szép búzavirágok
 Kéken integetnek,
 Búzavirág mellett
 Pipacsok nevetnek.

Amott az útszélen
 Az a kedves, drága
 Kis szerény kakukfű
 Illatos virága.

Kalászos domboknak
 Lapályos aljában
 Hosszan elterülő
 Zsombékos mocsár van.

De jó költőhelye
Van a vadkacsának,
Aranyos élete
Sirálynak szárcsának.

Hosszan nyúló árok
Egyenes vonalja
A sok nadályt, békát
Mind magához csalja.

De a nefelejts is
Itt terem legszebben —
A kék szitakötő
Rá száll meg felrebben.

Ágas-bogas szagos,
Vad-menta bokorban
Kis lány áll, és nézi
A virágot sorban.

Most is virágokat
Tartogat kezében,
Illesztgeti, rakja
A bokrétát szépen.

Dehogy dobná el a
Letépett virágot,
Mikor életében
Szebbet sohsem látott.

Nagyon is szereti,
Csókot lehel rája,
Az a csókra termett
Piczi piros szája.

Tetszik neki a táj,
Szeret itten lenni,
Mi tudta hát mégis
Szomorúvá tenni?

Maga sem gondolja
Mi baja mi lelte,
A zöld erdőségbe
Vissza vágyik lelke.

Ott a domboldalban
Már vagy három napja
Csónakot farag egy
Nagy nyárfából apja.

Vékonyabbik részét
A levágott fának
Felhasználja mindet
Tekenőnek tálnak.

Alig sárgítja még
Az ősz a levelet,
Alig hogy egy hónap
Múlt el fejünk felett.

Vadrózsa letörve,
Hervadva — hiába,
Visszavágyott szíve
Erdős hazájába.

Nem tudott megélni
Lapályos Nyírségben,
Új tanyát keresett
A csillagos égben.

Belehelte este
Ákácza illattal
Emésztő láz mérgét,
Mire jött a hajnal

Vadrózsa már nem volt
Ezen a világon,
Eltűnt, elköltözött,
Mint egy nyári álom.

Szegény cigány ember
Most mitévő legyen?
Nincs pénze hogy deszkát
Koporsóra vegyen.

És még ha volna is
— A halott nem bánja —
Keresetét inkább
Az élőknek szánja.

Száraz levelet hint
Tekenő aljára
Lefekteti lányát
Levél-nyoszolyára,

Beleteszi szépen
Keskény tekenőbe,
Jól pihen az úgy is
Majd a temetőbe!

Merev kis kezében
Most is virág vagyon;
Szerette ő a szép
Virágokat nagyon.

Magad is az voltál:
Hervadt kis virágszál,
Beh korán elmúltál,
Beh korán hervadtál!

De hiszen a virág
Tavasznak képmása,
Tavaszhévél is
Legyen hervadása.

Igen hideg a tél
A gyenge virágnak,
A korán hervadók
De nagyon jól járnak.

IV.

Zúg a harang, de csendesen,
Csak úgy lassan, szegényesen,
A ki húzza, az is tudja:
Nincs ki érte megfizessen.

Megkérdézem elmenőbe':
«Ki jut most a temetőbe?»
Azt felelik az emberek:
«Senki — *csak* egy cigány gyerek».

AZ ELEVEN SZENT.

I.

A KIS-GATI hegyben
Vigan szüretelnek,
Szőlőszedő lányok
Épen most delelnek.

Szőlő van mindenütt
Gyékényen, kosárban,
Lányok kötényében,
A nagy kerek kádban.

Jó édes szőlőnek
Van is sok vendége,
Zümmögő darázsok
Éhes falánk népe.

Zsibongó hangokkal
Az egész hegy tele.
Mintha szólna minden
Szőlőtő levele.

Munkások beszéde,
Darázsok dongása,
Lányok nevetése,
Lányok dalolása.

Ott a vályogvető
Magába hegedül,
A sok tarka hangba
Ez is belevegyül.

De egy érdecsbb hang
Felkiált most mordúl,
Minden szem ijedve
Csak feléje fordúl.

«Zárjátok a kaput,
«Ki ne merjen menni,
«Mig az illő hegy-bért
«Le nem fogja tenni.»

A hegybiró mondja,
Szemben áll most vele
Egyik szőlős gazda,
Régi ellenfele.

Lék Mihály a neve,
Sok világot látott.
Huszároknál tanult
Huszár-bátorságot.

Hordós szekeren áll,
Lovait nógatja,
Hajszállal sem gyengébb
Az ő akaratja.

Mint a hegybiróé,
Hanem az ereje
Alig hihető, hogy
Mérkőzhetne vele.

Gáti Gáspár uram
Hires erejéről,
Meg az istentelen
Dúrva beszédjéről.

Csak paraszt módra él,
De ha herczeg lenne,
Kihivóbb és büszkébb
Akkor sem lehetne.

Régi nemes ember,
Büszke is reája,
Télen-nyáron mindig
Posztó a ruhája.

Sokszor is elmondja,
Mindenki hallhatja,
Viczipán volt egykor
Valamely szépapja.

Két puskás kerülő
Előáll hirtelen.
Hegybiró szavára. —
Hogy mi a félelem,

Lék Mihály nem tudja,
De engedni kellett,
Mit tehet egymaga
Ennyi ember mellett?

«Itt van,» és a hegybért
Hegybiró elébe
Vadúl odadobja,
Haragos lett képe.

«Megállj, Gáti Gáspár,
«Ezt még megfizeted,
«Hogy az embert ilyen
«Rútúl csúffá teszed.

«Mint egy utonállót
«El akarsz fogatni,
«De ennek az árát
«Te fogod megadni!»

II.

Nagy gyilkosság híre terjedt a mezőn,
Új sirt ásnak a kis-gáti temetőn.

Még alig egy hete múlt a szüretnek,
Vígtség volt ott — ma pedig már temetnek!

Gáti Gáspár elhagyottan magába
Halva fekszik ott a szőlő-garádba.

Pásztor gyerek a faluba beszaladt:
«Jaj nézzék csak mi van ott a fa alatt!»

Pásztor gyerek elterülve találta.
Fokos éle küldte őt a halálba.

Halántékán fokos ütés friss helye.
Itéletnap sem forrasztja aztat be.

A faluba megeredt a sok beszéd,
Beszélük a Gáti Gáspár esetét.

Tán szent is lett, hogy úgy tódúl hozzája
Az a sok nép búcsú-járók módjára?

Körülállják Gáti Gáspár tetemét,
Itt kezdődik újból csak a sok beszéd!

Rablók voltak — haragosa tette tán?
Ott a sok pénz a zsebében, igazán!

Felesége könnyezve néz reája,
Durva is, meg zsémbes is volt hozzája.

De azért csak ura volt, hát szerette —
A hogy épen árva szíve tehetta.

III.

Gáti Gáspár teste felett
Keskeny halom emelkedett,
De fenmaradt az emléke,
Titokteljes gyászos vége.

Kérdezik a gyilkos nevét —
Ha ráfordúl a szóbeszéd,
A mint többen hányják-vetik,
Lék Mihályét emlegetik.

Nem is tudnák megmondani,
Hogy először ki mondta ki.
Most, akárki esküt tenne:
Bizonyos, nincs kétség benne.

El kell fogni, bekisérni,
A büntetést rá kell mérni!
Hát itt köztünk gyilkos legyen?
Hogy talán még több kárt tegyen?

«Mihály gazda, add meg magad,
«Hiába vón' minden szavad,
«Ezer tanú van ellened,
«Tagadd bűnöd, ha teheted.»

Mihály sápadt, mint a halál. —
Legény-öcsce mellette áll.
Szelid arcú jámbor gyerek,
Mind szeretik az emberek.

Még csak egyszer volt sor alatt,
Azóta egy félév haladt.
Gyengélték még katonának,
Mondták: hogy egy évet várnak.

Rá néz bátyja dült arczára,
Síró-rivó magzatjára,
S bátran lép a fiú elő,
Mint valami követelő.

«Csendőr uram, van egy szavam,
«Én vagyok a gyilkos magam,
«Bosszu volt mi bennem támadt,
«Megbosszúltam a bátyámat.» —

«Ne tréfálj, ez komoly dolog,
 «Kérdésben egy élet forog.»»
 «Nem tréfálok, mert megtettem.
 «Gyilkosságra vetemedtem.»

S újra beszéli a gyerek.
 Gáti Gáspárt hogy ölte meg.
 Elkisérik. — Testvérbátyja
 Szomorúan néz utánna.

Búsan ül az asztal mellett,
 Majd felugrik: «Nem, nem lehet!
 «Ő bűnhődjék én helyettem? —
 «Elmegyek, még elérhetem.»

De hiába minden beszéd
 Felesége fogja kezét:
 «Ne tedd, hogy ha elmegy tőlem,
 «Mi lesz aztán én belőlem?»

«És gyermekünk? hogy ha apja
 «A nevén ily foltot hagyna?
 «Gyuriczának nincs gyermeke,
 «Nem oly drága az élte.»»

IV.

«Tizenöt év alatt az én ifjúságom
 «Elmúlik, elhervad, de hisz' úgy sem bánom,
 «Hervadjon az élet, mielőbb egészen!
 «Tán a más világon több boldogság lészen?»

Tizenöt évig a rabigát viselte.
 Tizenöt év alatt megtört teste-lelke.
 Most haza mehetne. De minnek? — hiába —
 Nem várja már senki régi falujába'.

Az akkori lányok menyecskékké lettek,
 Akkori legénykéek mind felnövekedtek.
 Akkori öregek sírba szálltak régen
 Nem ösmeri őt már senki a vidéken.

S kiért ő azt a nagy áldozatot hozta,
 Testvérbátyja, vajjon véle megosztozna?
 Hát még a gyermeke? ha felcseperedett
 Szemére vetné tán a száraz kenyeret?

Nem nagy örömet hoz az atyafiságba,
 Ki oly sok évet ült a Munkácsi várba',
 Mindenki szégyeli — őtet ne szégyeljük,
 Inkább bűvő-helyét soha meg sem leljék.

Elmúlik az élet valahogy csak egyszer.
 S ha újra kezdődne: megtenné még egyszer?
 Nincsen — mit megbánjon — semmiféle tette.
 Csak hogy testvérbátyját nagyon is szerette.

NÓTA A TENGERIRŐL.

I.

A VETÉS.

VETIK a tengerit, szépen egy sorjába,
 Aranysárga magot, barna barázdába.

De nagy a szárazság, felhő sincs az égen,
 Porzik a szántó föld, nem esett már régen.

Ez a drága jó mag, ki fog-e még kelni?
 Érdemes leszen-e a földet művelni?

Ha nem esik rája az égnek harmatja,
 Bogárszemű kis lány könnyével áztatja.

Lepereg szeméből barna két orcáján,
 Sötét kék kötényén, virágos szoknyáján.

Foszlányos a szoknya, el van nyúve nagyon,
Pedig milyen szép volt farsang vasárnapon.

Hogy repült a táncba' piros fodra széle,
El mehettett volna menyasszony is véle.

Nem is volt a bálban szebb lány Juliskánál,
Menyasszony sem lehet boldogabb nálánál.

Illedelmes módra tánczolt vele szépen
A falu virága, Bodor Jóska épen.

Nem szólt Juliskához, csak nézte, csak nézte,
Égő szemével majd hogy megigézte.

Meleg lett egyszerre a lány szívetája,
Lángot vetett tőle selyem két orcája.

Kigyuladt a táncztól, vagy tán a nézéstől?
Azt hitte hogy feje mindjárt beleszédül.

A többi legények is csak őtet lesték,
Juliskát a tánczban legjobban keresték.

Hiszen Jóska tánczolt vele a legtöbbit,
Ki tudja ő lelni mindig a legszebbet.

Elmúlt már a farsang, a bőjtnek is vége,
Husvét keddi bálra megy a falu népe.

Ki húzódik ott meg a kapuféltánál?
Csongár Juliska az, nincs árvább nálánál.

Piros ajka nem szól, csak beszédes szeme
Bübánat-harmattal, könnyekkel van tele.

Hozzá sem szól senki, nem is hívják tánczra,
Juliska, Juliska haza mehetsz már ma!

De nem tud elmenni, meg sem tud mozdulni,
Valami készleti feléje fordulni,

Bodor Jóska felé -- jaj de szépen járja
Azt az arany tánczot . . . de nem ő a párja!

De hisz' Jóska neki soha sem is mondta,
Hogy őtet szereti, miért is gondolta?

«Hej Juliska lelkem, ne állj itt magadban,
«Még azt fogják hinni, szívbeli bajod van.

«Hiszen nincsen neked, nem is volt szeretőd,
«Gyere inkább fordulj velem egyet-kettőt.»

««Kedves Pista bácsi, dehogy bánt szerelem —
««De miként tánczolna kigyelmed én velem?»

««Mikor a többi lány mind hiába várja,
««Kigyelmed csak nézi, egyikkel sem járja.

«Öreg is már kelmed ily szegény kis lányhoz.
«Érdemesebb, szebbet válasszon magához.»»

«Igaz, nem táncoltam» -- s sóhajt Pista nagyot,
«Mióta a rózsám hűtlenül elhagyott.

«De ha öreg vagyok neked már a tánczhoz.
«Haza viszlek lelkem az édes anyádhoz.

«Jobb lesz neked otthon, ha itt észre vesznek
«Egyedül és búsan, hidd el kinevetnek.»

Vetik a tengerit szépen egy sorjába,
Aranysárga magot barna barázdába.

Takáts Pista földjé be van vetve szépen.
A Juliskáéval szomszédos az épen.

Pista munkája már készen — hisz' ő birja,
Juliskáéknak még igen sok a híjja.

Elvetné ő neki szívesen a magot,
De egyet ránt vállán: «Ejh, hisz' öreg vagyok».

II.

TENGERI-KAPÁLÁS.

Langyos meleg eső a földet puhítja,
Földben fekvő magot életre buzdítja.

Aztán a napsugár hívja, csalogatja:
«Ébredj fel, ébredj fel, Isten adta magja».

Felemeli a mag a jó barna földet,
Gyenge levelet hajt, selyemlágyat, zöldet.

Keskeny finom szallag minden egyes levél,
Mi szépen forgatja, hajtogatja a szél.

De már halaványabb lett haragos zöldje,
Kivánja a kapát, gazos lett a földje.

Most is szomszédosak Pista Juliskával,
El vannak foglalva nagyon a kapával.

Míntha óra mérné, rendben megy a dolog,
Csillámlik a kapa, a hogy a rög forog.

Erejét vesztí már szálló nap sugára,
Csendes alkony borul a széles határra.

Lentesb helyeken már sötétül az estve,
De a nyugoti ég aranyra van festve.

Aranyos a por is, a mint a szél hordja,
Amott az út mentén — felverte a csorda.

Fényesen csillámlik túl az ákácz-soron
Aranyos gömbjével a falusi torony.

A toronyra, gombra, büszkék a kik vették,
Újdonat-uj pléhvel csakis tavaly fedték.

Takáts Pistának is nagy benne a része,
De egyéb gondja van, a tornyot mit nézze?

Elvégezte ő már régen a munkáját,
Maga elejébe támasztja kapáját,

És rábámul hosszan az aranyos porra,
A mint lassan felszáll a zöld ákáczsorra,

Nem aranyos már az, sűrke lett egészen.
Egykor ő is hitte, hogy aranyos leszen.

Az ő gyöngy élete — hej de megváltozott,
Szívére milyen nagy szürkületet hozott.

A többi mezőről nevetés és nóta
Hangzik, így meggy ez már kora reggel óta.

Az ő földje ugyan rendes, igaz rendes,
De olyan szomorú, olyan igen csendes.

Juliska fiatal, az sem dalol meg se',
Pedig milyen édes, a hangja csengése.

Nézi egy ideig a lány két orcáját,
Szép szemének sűrű lesütött pilláját.

Szinte belefárad a hosszú nézésbe,
Hogy hanyatlik a nap, alig veszi észre.

Egyszer csak szemébe tűnik ott valami,
Éles tüzes színben látja csillámlani

Egy asszony kendőjét; a nap lemenőbe
Rávilágít épen a piros kendőre.

Pista úgy képzei, mintha lángot vetne
S szívében egy fájó, mély sebet égetne.

Piros kendő alatt fényes két szem ragyog.
Azt mondja e két szem: hát utolsó vagyok.

Hogy felém sem néztél? Vagy talán sajnálad,
Hogy nem Bodnár Rózsi a te hitves-párod?

Jaj, de *hogy* sajnálta! szíve majd megszakadt
A nagy sajnálatnak szörnyű terhe alatt.

Milyen forrón, híven, igazán szerette,
Amaz pedig csak úgy szóval hitegette.

Vagy tán szerette is? de nem tudott várni.
A mint kezdett Csóri Pál utánna járni.

Ha nem is tetszett Pál, de a háza tája
Tetszett neki nagyon, el is ment hozzája.

Most már özvegy-asszony, kacsingat Pistára,
Hány — de hányszor hívta őtet vacsorára.

Pista még sem ment el, — Hogy le tudott húlni! —
Nem tudna már szíve hozzája békülni.

Gondolja: ha elmúlt, elszállt a szerelem,
Mért maradt hát mégis a búbánat velem?

Mintha most is tudná az órát, a napot,
Mikor vad makranczos lovára felkapott,

Csak hogy ne hallgassa azt az átkos hangot,
A mint esküvőre húzzák a harangot.

Nem is hallotta már rendes egy folytába,
Csak úgy egyes kongást, szaggatva, magába.

Úgy vitte utánna hébe-hóba a szél,
Mint mikor a harang tűzről, vésről beszél.

Hej nagy veszedelem volt is a szívében,
Mintha ketté vágnák, úgy érezte épen.

De hiszen már ennek úgy is régen vége,
Mért is bántja őt a múlt idők emléke?

Egy barna kis lány kéz érinti subáját
Melegedni érzi menten szíve táját. —

Úgy érzi, e kis kéz békét, nyugtot hozott:
«Édes Pista bácsi, de elgondolkozott!»

«Ugy-e haza kísér? Félek a kutyától,
«Egy nagy buglyos állat ottan kullog hátúl.

«Nem jó a nézész, én meg nem ösmerem,
«Magamba maradtam, megszállt a félelem.»

««Ne félj szép kis hugom, majd haza kísérlek,
««Ugy-e danolsz is még, hogy ha szépen kérlek?»»

Mennek hazafelé, szép csendes éjjelen,
Nem bántja Juliskát többé a félelem.

A nádas tó partján csendesen haladnak,
Mennek, meg-megállnak, megint elmaradnak.

Benéznek a tónak síma víztükrébe,
Miként úszik rajta a holdvilág képe.

Semmi nesz a parton, csak a sás rezgése
Meg a teknősbéka hosszú füttyülése.

Még vissza a tóra egy pillantást vetnek
Aztán összenéznek, egymásra nevetnek.

Előbb a lány kezdte, mert Pistát úgy látta,
Mintha ködből lenne alakja, ruhája.

Jaj, ha szétozslana, elmúlna egyszerre!
Nagyon megijedett, nevetett is erre.

Pista meg gondolta: «Ha van is bánatom,
«Jól esik, ha őtet ily vígan láthatom.»

És neki is azon gondolatja támadt:
«Ha ködbe oszlni látnám Juliskámat!

«Átlátszó orczája e halovány fénybe!
«Ha most beolvadna az ezüstös légbe!»

Tünődött majd tovább: «Mi is történt velem?
«Tán azért vagyok vig, mert oly rég' ösmerem,

«Jól esik vele ily gyermekmódra bánni,
«Aztán szegény árvát, igen tudom szánni.

«A fiatal szívre nehéz ilyen bánat,
«Tudom, mikor tőlem elszólták babámat.

«Erősebb volt szívem, mégis alig álltam,
«Csak kicsibe mult, hogy halálra nem váltam.»

Pedig Juliskának nem volt most eszébe
Bodor Jóska nyalka, csalogató képe.

III.

A TENGERI-TÖRÉS.

Kora őszi reggel felszállt a ködpára,
De gyönyörű szép nap viradott is mára!

A tiszta kék égen, nyoma sincs felhőnek,
Szinte csengő hangja van a levegőnek.

Vyirja ímtohi.

Sötét zöld akáczon egyes sárga levél
A nyár elmúltáról hervadásról beszél,

Úgy veszi ki magát mint sötét haj között,
Ha már néhány ős szál beléje költözött.

De amott a kertben ingó nyírfák ága
Hervadó levéltől tiszta arany sárga.

Mellette piroslik ecetfa levele,
Mintha ezer tüzes lánggal lenne tele.

Kertifák sűrűjén hány, de hány szín látszik,
A mint a napsugár levelökben játszik.

Fényesen tündöklük az átlátszó légben,
Csak úgy úszik minden a mennyei kékben.

A tengeri föld is, mit a nép megszállott,
Mint dolgozó méhraj illatos virágot,

Fürdik arany fényben, tiszta napsugárban,
Nagy a nap melege, mint akár csak nyárban.

Foszlányos, ezüstös, vékony, fehér szálak
Őszi ökönyvől könnyen tova szállnak.

Hol magasabb fű vagy kóró áll elébe,
Meggöti a szálát annak tetejébe.

S onnan magát tovább egy másikhoz fonja,
Míg az egész tarlót ezüsttel bevonja.

Olyan lesz a tarló, mintha vízzé válna,
Tükrös, síma, fényes, minden fénye, árnya.

A tengeri földön, mint tarka virágok,
Eleven színekben sok dolgozó lányok.

Egyik része töri, a másik meg toszlja,
A hogy gazdájuk ép' a munkát kiosztja.

Milyen gyönyörű nagy aranyos halmaz nőtt
Tengeri-csövekből a csősz-kunyhó előtt.

A suskó* halmazból pedig alig látszik
Szép kis szőke gyermek, a mint benne játszik.

Játszik azon helyen, hol anyja letette,
Egy kis tarka kutya szunnyadoz mellette.

Markol a suskóba, kis, piczi kezével
A fakó levelet tépi szerte széjjel.

Aztán a lágy szálát, mely a csőből fakad,
Nézi és próbálja: milyen könnyen szakad.

* «Suskó»-nak nevezik a Nyíren a tengeriről lehántott levelet.

Vörhenyes a színe, selyem a fogássá,
A szemére teszi, csak hogy jobban lássa.

Ha ezt is megunta, tiz kis gyenge újja.
Magas napraforgó virág után nyúlna.

Le van róla szedve mind a nagyobb fajta,
Csak a selejtsét felejtették rajta. — — —

Este felé aztán a tüzet meggyújtják,
Mert a hántást, fosztást, éjjelre is nyújtják.

Rá világít a tűz a dolgozó körre,
A két ott pihenő gyönyörű ökröre.

De szép egy pár állat! síma fehér szőre
Szinte világot vet a sötét mezőre.

Még szarva is fényes, a ki ránéz látja,
Jól tartja ezt a párt, szereti gazdája.

Szereti is nagyon, nagy is rá a gondja,
Hogyha nézi, sokszor magában elmondja:

«Ez nekem mindenem, egyetlen jószágom,
«A mit szerethetek széles e világon».

Takáts Pista mondja, mert az ő jószágá
Most is mellette áll nagy búsan magába.

A mint fejökről a jármot leemelte,
A két ökrör nyakát mindjárt átölelte.

«Hej Csákó, hej Bimbó, de nehéz elválni,
«Tudom, hogy ti fogtok engemet sajnálni.

«Úgy sincs nekem senkim, a ki engem bánjon,
«De nem is kívánom, hogy valaki szánjon.

«Nem is szánandó az, a kinek élete
«Ennyi drága arany szabadsággal tele.

«Szinte belefájult a sok szabadságba
«Az én árva szívem — de nagyon is árva!»

A leányok nézik, mint hogy ölelgeti
Pista két szép ökrét. A többi neveti,

Csak Juliska, a ki épen közelében
Ott áll, megszólítja, szelid hangon szépen:

«De gyönyörű szép is a kigyelmed ökre!»
«Ejh hadd el Juliska, — elhagyom örökre.»

«Elhagyom, eladom legdrágább jószágom.
«Mi lesz osztán velem, aztat úgy sem bánom.

«Le is út, fel is út, hogy merre visz útam?
«A jó Isten tudja, nem hogy magam tudjam.

«Nem állhatom tovább, hogy itt veszteg legyek.
«Elbujdokolok, vagy katonának megyek.

«Beviszem a termést, hogy módját megadjam —
«S minden szegénységem igaz rendben hagyjam.

«Aztán nem lát többet senki e határon —
«De Juliskám lelkem, búcsúszavad' várom.»

És kezébe veszi a lány hideg kezét.
Szólana, de ajkán elakad a beszéd.

«Juliskám, galambom» — tovább nem mondhatja,
Zavaros lett nagyon minden gondolatja,

Mert a lány szemében sűrű könnyű ragyog —
«Hiszen te azt mondtad, hogy én öreg vagyok!»

Milyen forró a tűz, forróbb a szerelem —
«Juliska, galambom, megelégszel velem?»

Nem felel a leány, csak gömbölyű karja
Szeretője vállát ölelve takarja.

Sűrűn, szaporábban kezd a könnye hullni.
Oly nagyon jól esik hozzája simúlni.

S mi tűrés-tagadás, hogy férfi léttére
Takáts Pistának is harmatos lett képe.

«Ne sirj, virágszálam, hisz már el nem megyek,
«Soha sem gondoltam, hogy ily boldog legyek!»

A JAVAS ASSZONY.

Egy igaz történet a Nyírségből.

TUDÓS asszony, javas asszony
 «Igen nagy az én bánatom,
 «Hiába is kérdeznék mást —
 «Kendtől várok vigasztalást.

«Megásták a temetőmet,
 «Elszólták a szeretőmet,
 «Csalogatták, hitegették,
 «A mig tőlem elszerették.

«Én nélküle nem élhetek,
 «Soha mást nem szerethetek,
 «Érte fáj a szívem tája,
 «Orvosságot kérek rája.

«Vagyis nem az én szívemre,
 «Inkább hűtlen szerelemre,
 «Ne ölelje a más karja,
 «Ha a szívem nem akarja.»

«Nagy a bajod, Klári lányom,
 «De nagyobb a tudományom;
 «Szer is van, de meg kell várni,
 «Sokat kell utána járni.

«Holdtöltekor, éjfél tájban,
 «A temető nagy árkában,
 «Hétféle fű hét levelén
 «Harmat csillog, azt szedem én.

«Éjfél tájban, keddi napon
 «Kopogtassál ablakomon,
 «De hogy senki meg ne tudja,
 «Merre visz a lábod útja.

«Ha a kúvik megszólalna,
 «A szeretőd belehalna,
 «Ha a bagoly felrepülne
 «Anyád szíve de lehülné.»»

«Sára néne, nem tehetem,
 «Ha megöl is a szerelem,
 «Ha megtudná édes anyám,
 «Átkot szitkot szórna reám.

«Most is csak úgy lopva jöttem,
 «Hogy a borjút bekötöttem,
 «Azt mondtam, hogy fűért megyek,
 «A jószágnak fűvet szedek.

«Nem jöhetek többet vissza,
 «Könnyemet a föld felissza,
 «A könnyemet nap szárítja,
 «A szívemet láng pusztítja.

«Könnyebbitse e nagy átkot,
 «Adjon nekem orvosságot.
 «Nagy a kelmed tudománya —
 «Sára néne, meg nem bánja.»

Sára néne ránczos képe
 Ránczosabb lett, a szemébe
 Éles, tüzes szikra látszik,
 Száraz ajkán mosoly játszik:

««Jó, van egy szer — neked adom
 ««Szép Klárikám, kis galambom,
 ««Ki ebből egy cseppet veszen,
 ««Hűtlen többet sosem leszen.

««Mikor én fiatal voltam,
 ««Egy legényért majd megholtam.
 ««Szívem jó volt, szép volt orcám,
 ««Mégis hűtlen lett én hozzám!

««Akkor én e szerhez nyúltam,
 ««Még az anyámtól tanultam,
 ««Ki boszorkány hírben állott,
 ««Boszorkánynak be is vállott.

««Tej elzüllött, ha ránézett
 ««A tehénre — megigézett
 ««A kit akart a szemével,
 ««Gyógyított is nappal, éjjel.»»

«És a legény?» kéri Klára.
 Nagyot bólint Farkas Sára:
 ««Soha többet el nem hagyott.»»
 Szép Klárika nevet nagyot:

«Azt gondoltam, kend nem szeret
 «Csak kuvikot, bőregeret,
 «Ki gondolta, ki hihette,
 «Hogy a legényt is szerette!»

««Balga lány, ki nem ösmered,
 ««Alig láttad az életet.
 ««Tudd meg: míg a szív nem alhat,
 ««A szerelem ki nem halhat.

««Kiben nagy gyűlölség vagyok,
 ««Fájt annak a szíve nagyon
 ««A szerelem el nem fogyott,
 ««Gyűlölséggé savanyodott.»»

Sára megy a benyilóba,
 Visszafordul az ajtóba:
 «Klári lelkem — no de semmi,
 «Meg fogom ezt érted tenni.»»

A benyiló fülkéjébe
 Ódon szekrény van letéve,
 Rozsdás zárja, réz a sarka,
 Sok cifraság ragyog rajta.

Sára néne fonyadt nyakán
 Rozsdás kulcs függ, ez nyitja tán?
 Rozsdás kulcsát előveszi,
 Vigyázva a zárba teszi.

Csikorg a kulcs, a hogy nyitja.
 De régen is nem volt nyitva.
 Rejtekhelyen, egy szögletben
 Fehér por van kis üvegben.

«Itt van —» és tölt az üvegből,
 «A szeretőd hű lesz *ettől*,
 «Add be neki piros borban,
 «Nagy erő van e kis porban.»»

Mohón nyúl a lány feléje:
 «Az ég áldja, Sára néne,
 «Soha meg nem köszönhetem,
 «Áldja meg az én Istenem!»

«Hadd el Klári Isten nevét,
 «Az nem ide való beszéd.
 «Nem is mondták itt azt régen —
 «Nincs Istentől mesteriségem.»»

Holdvilágos csendes éjjel
 Félve néz a leány széjjel.
 Futna, futna, de hiába,
 Alig bírja fáradt lába.

Az idő már éjfélre jár,
 Megszólal a kuvik madár.
 A dült kemény odva felől
 Suhogva egy bagoly repül.

A lány szíve sebesebben
 Dobog, a hogy ez felrebben.
 Alig-alig tudja állni,
 A mint látja tova szállni.

Sára néne dült kéményc,
 Rozzant háza a holdfénybe.
 Mint fehérlik, fénylik ottan,
 Egyedül, és elhagyottan.

Erdőszélen ki is járna?
 Jámbor ember mi jót várna?
 Hol itt csak a halál-madár
 Halálhírrre sivitva vár.

Szalad a lány, a mint szalad,
Az árnyéka vele halad.
Csak úgy lebeg a fűszálon,
Mint egy sötét muló álom.

De hosszúra nyúlt az útja,
Merre, hol jár, alig tudja.
Feléje egy ablak ragyog:
«Hál' Istennek, itthon vagyok!»

«Lányom, lányom, hova lettél?
«Hol van a fű, a mit szedtél?»
«Jaj anyám, a kísértetek
«Megkergettek, ijesztgettek».

Legény áll a kapu előtt,
Beni Klári a szeretőd,
Ki szeretett, de elhagyott,
Gubás Péter nézeget ott.

«Beni Klári mutasd magad,
«A fülemben cseng a szavad.
«Ide készítetted valami,
«Nem is tudnám kimondani

«Hogy mi hozott udvarodra?
«De úgy vágyom a szavadra.
«Nézd, mi szép nap derült mára —
«Haragszol még, Beni Klára?»»

«Nem haragszom. Gyere velünk,
«Épen mostan szüretelünk.
«Kóstold meg az új borunkat,
«Ne kerüljed a házunkat.»

«Nem kerülöm, be is megyek,
«Csak hogy megint veled legyek.
«Ha mással is mulatoztam —
«Élt a szívem — visszahoztam!

«Klári lelkem, a borotok
«Fejembe szállt — részeg vagyok,
«Vagy az a te fényes szemed
«Háborítja az eszemet?»

Másnap reggel, hajnal után
Gubás Péter zárt kapuján
Ott zörgetnek, de hiába,
Üres a ház, nincs gazdája.

Ott van az, de már nem hallja,
Hogy zörgetnek, — meg van halva.
«Mi a baja? Mi lehetett?»
Kérdezik de nincs felelet.

Halott-néző nép közébe
Sára néne ránczos képe
Belevagyul, meg felmerül,
A mint jó a kapu felől.

Fejtől áll a halott mellé,
 Merően néz maga elé,
 Ajka mozog, — gondolkozik,
 Azt hiszik, hogy imádkozik.

Érthetetlen hangon mondja:
 «No Klárikám, szíved gondja
 «Csillapulhat; a kedvesed
 «Hű lesz most már — elhiheted.

«A leányszív igen gyenge,
 «Könnyen hajlik szerelemre,
 «Férfi szíve kőből vagy on,
 «Nem tud az szeretni nagyon.

«Nem is tudja, nem is bánja,
 «Mennyi bánat száll utánna,
 «A ki tudja, ki nem mondja,
 «Dehogy bánja — más a gondja.

«Azt akartad, Klári lányom:
 «Segítsen a tudományom,
 «Biztos e szer — már a végett —
 «Beh megőrzi a hűséget!

«Nem lesz ez már hűtlen többé,
 «Tiéd marad mindörökké,
 «Csak mikor már kiterítve,
 «*Akkor* hű a legény szíve!»

A DOHÁNY.

I.

TÉL van, hideg tél van, megy a szán
 Téli este fehér alkonyán,
 Olyan fehér ez az alkonyat,
 Mint a kiterített patyolat.

Nem is tudom, minek neveznék,
 Világosság, avagy sötétség?
 A mely széjjel omlik a tájon,
 A hó- s alkony-lepte határon.

Olyan puha ez a hólepel,
 Olyan simán, lágyan fedi el
 A vidéknek halmát, mezejét,
 Árkát, bokrát, távol erdejét.

Fel-feltűnik a hold az égen,
Megcsillámlik a hó pelyhében,
Aztán felhő borúl felébe —
Fénytelen lesz a hó fehérre.

Domboldalról messze ellátszik
Fürge, vidám kis nyúl mint játszik,
Ravaszszemű róka osonva,
Eltűnik a rezgő nádasba.

Ismét csendes, néma a vidék,
Élettelen hideg fehérség
Öleli a földet. — Álmodhat
Öreg földünk most szép álmokat.

Érzi-e a tavasz közelét?
Jövő napok áldott melegét?
Virágoknak édes illatát?
Hallja e madarak vig dalát?

Alszik az öreg föld. Álmai
Még ha volnának, sem mondja ki.
Ha ő alszik is még, érzem én:
Új tavasznak állunk reggelén.

Mintha látnám már a hó alatt,
Növény fejlődése mint halad,
Látom virágoknak mezejét,
Jövő s elmúltaknak ezerét.

Harmat csillog minden virágon,
Fészek épül minden zöld ágon,
Megnépesül, éled a magány,
Újra dalol már a csalogány.

Amott egy elhagyott temető,
Azon is, de mennyi rózsza nő!
Rózsza, piros rózsza virága
Hajlik sok elkorhadt fejára.

S kik ott már oly régen pihennek,
Új tavaszra mind felébrednek,
Vándor lelkök pille képében
Nyugtot lel a rózsza kelyhében.

Az ákáczsor de megváltozott,
Új tavasz rá mi szép dísz hozott!
Sok virágtól hajlik az ága,
Hull a földre fehér virága.

A mint jobban nézem, meglátom,
Nem virág, de hó van az ágon,
Eltűnik a bűvös látomány,
A tavaszt én csak úgy álmodám.

Fahí közelében vagyok már,
Szememet megkapja egy sugár,
Mintha szívemhez a szemén át
Kötné a fény arany fonalát.

Úgy vonz ez a sugár magához.
Faluvégi ház ablakához.
Kis ablakon a fény kiárad,
Kis ablakon szemem befárad.

Nem hiába — mert mit ott láttam.
Életemben ritkán találtam.
Az volt ott, mit nem ád a világ:
Semmi más, csak egy kis boldogság.

Benéztem én sok ház ablakán.
De szomorú volt a látomány.
Bú, betegség, harag és nyomor,
Undok keverékké összeforr.

Ott van vigaszul a megadás.
De ez is csak pótlék, — semmi más.
A hol megadás és vigasz kell.
Nem örvendhet ottan a kebel.

Bár ha vélem sokszor láttatott
Ház ablaka fájó bánatot,
Itt, e nádfedél csak örömet,
Tiszta boldogságot rejteget.

A kis háznak négy lakója van.
Kik ott élnek csendben boldogan.
Éltes asszony, ifjú házas pár,
S piczi gyermek. — Mint egy napsugár,

Olyan vidám kedves e gyerek.
Czirmos macska véle enyeleg,
Kis kezét még alig emeli,
De a czirmost mégis megleli.

Míg a gyermek játszik, az alatt
A nagyok dohányt simitanak,
Dohány művelése kenyerök,
«Dohányos Simonék» a nevek.

Az alacsony füstös kis szobát
Friss dohány zamatja lengi át
Ott a dohányfűzér készen áll,
Ránczos levél simitásra vár

Kis szobának deszka asztalán,
Barna, érett, selymes, lágy dohány
Egy csomóban, minden levele
Akár könyökötőnek remeke.

Úgy egymáshoz állnak hegyei,
Míntha olló vágta volna ki.
Nincs repedés rajta, tiszta ép
Lapja, hegye, széle, drága szép.

«Mozogjon kezetek szaporán,
«Nem tűr késedelmet a dohány.
«A beváltás napja már közel,
«Ha így késtek, nem készülünk el.

«Hagyjátok már azt a gyermeket.
«Játszhattok majd véle eleget»
Sürgetve az ifjú gazda int,
A mint munkájáról feltekint.

Szeretne komolynak látszani,
De kedvet kap ő is játszani.
Ott áll már a böleső oldalán,
Mellette a karsú szép leány.

Vagy mit mondok? — hát a fejkötő? —
Biz' nem is lány, hanem asszony ő.
Csakhogy olyan gyenge kis virág,
Eladónak alig mondanák.

Hát még a férj? annak ajakán
Nagy árnyékot vet a bajusz tán?
Biz' az csak amolyan lágy pehely,
Hogy bajusz lesz egykor — hinni kell.

Anyja váltig mondta is neki:
«Fiam jókor lesz még kezdeni
«A családos élet bú-baját»,
De ő az ilyenre mit sem ad.

Hallgat is a boldog szerelem
Arra, mit szól érett értelem!
Boldogságot kíván — ez elég.
Hát ez nem igazi bölcsesség?

Most az anya is megváltozott.
Menye. házába csak jót hozott
— Vidám kedvet, ezer örömet —
Unokája szeme fénye lett.

Szép is nézni ezen gyermekek
Közt, mi igaz, nagy a szeretet.
Most — mivel hogy másra nincs gondom —
Hogy kerültek össze, elmondom.

II.

A jó fekete föld megszámlott egyaránt,
Ültetésre készen sok szép dohány palánt.

Barnás fűzfa kosár dohánynyal van tele,
De szépen hajlik rá picziny zöld levele!

Mint a friss saláta, egy bokorba rakva,
Igen finom fajta, Gálocsról jött magva.

Ültető leányok vigyázva szétveszik
Gyenge kis gyökerét, a jó földbe teszik.

Az ültető fával erős-gyöngédesen,
Hogy a czérna-vékony gyökér ne szenvedjen.

Életadó földet hozzája szoritják,
Öntöző kupákból harmattal boritják.

Kis dohány, levelét bátran terjeszti ki,
Mintha büszkélkedne, hogy ő is valaki.

Nem mint melegágyban, hol alig volt helye,
A sok ezer közé úgy be volt ékelve.

Az ültetők között egy asszony alakja
Feltűnik, a dohányt milyen szépen rakja.

Erős ügyes kézzel — halad a munkája,
Hasztalan beszédre nem is nyílik szája.

Többi dohányossal nincs bizalmas lábon,
Nem is itt született ezen a határon.

Honnan jött? merről jött? vették ugyan nesztét,
De oly sokfélekép szólt róla a beszéd.

Tisztességes ugyan minden tette, szava,
De mégis, ki tudja, hogy milyen ő maga?

Azt is rebesgették, hogy egykori férje
Föbcnjáró bűnéért el is volt ítélve,

Hogy fogházban halt el — mostan már fogházu
Olyan mély, hogy lánczát soha le sem rázza.

Hosszú szenvedése a sirban ért véget. —
Megszokta az asszony már a sok beszédet.

De nem felel rája; nagy szürke szemével
Maga elé bámúl, szótlánul néz széjjel.

Sugár nagy alakja, nemes élő arcza
Szépségversenyben is kiállhatna harcra.

Hogyha csak az kéne, két eladó lánya
Versenyezhet véle, egy sem rútabb nála,

Két lányát az asszony szigorúan tartja,
Egyik sem kikapó, nem is olyan fajta.

Serény ügyes lányok, rendes a munkájok,
Még az irigység sem rakhat szennyet rájuk.

«Mit nézel ott Zsófi? tán az estét várod?
«Avagy a kezedet munkától sajnálod?»

Megíjedt kis Zsófi anyja haragjától,
Mélyen rezgő szava haragos hangjától.

Hogy bele tekintett az anyja szemébe,
Talán ijedtségtől pirosabb lett képe.

Vagy tán nem is e szem volt, melytől hirtelen
Zsófi fehér arczán piros rózsa terem?

Anyja szemébe néz, de hogy ez ne lássa,
Oldalt fordul mégis egy-egy pillantása.

A kis gyalogútra épen mostan ért el
Dohányos Simonné legényfia, Péter.

Kigyuladt a szeme Kontér Zsófikának,
Mintha közepében mécszet gyujtanának.

Vagy mint mikor az ég tüzét szórja széjjel
Egy csillag-hullásos meleg nyári éjjel.

Ha már a szeme is ilyen lángot vetett,
Hát a szívecskéje, az még hogy éghetett!

A fiú is megáll, szótlan is vagy mi —
De csak jobb lesz a szót mostan abban hagyni.

Hogy volt, és hogy nem volt? ki tudja mint vágyon,
Bizonyos, hogy egymást megszerették nagyon.

Dohányos Simonné, a mint neszét vette,
Szegény Zsófikának szemére vetette:

«Ne csábítsd a fiam, jött-ment népnek lánya,
«Férjed sohasem lesz, ha anyja nem kívánja.»

A lány azt feleli: «Ha meg is szerettem,
«Azt is csak az ő sok szép szavára tettem.

«Nem leszek én menyé soha kigyelmednek,
«Nem megyek oly házba, hol engem megvetnek.

«A csábításomtól kelmed sohasé féljen,
«De Pétert szeretem; Isten úgy segítjen!»

Aztán fiával szólt Simonné asszonyom:
«Már édes jó fiam, én csak úgy gondolom.

«Nem te hozzád illő, nem is rendes dolog,
«A hol kérdésben egy ilyen leány forog.»

Oda veti Péter: «Mi rosztat tud rája?
«Vagy testvér nénjére? vagy édes anyjára?»

«Utána is jártam, becsületes népek,
«Vagyonosak voltak, bár mostan szegények.

«Szamos partján laktak, árvíz felvetette
«A lakóházukat, s őket tönkre tette.

«Akkor fult a vízbe a leánynak apja,
«Csak egy hete múlt el, évforduló napja.»

De az anya szívét bárhogy puhitgatja,
Péter szép szavakkal — nincsen foganatja

Hej pedig Dohányos Simonné asszonyom
Volt egyszer egy idő — legalább gondolom --

Hajdan - mikoriban még talán kigyelmed
Sem vette oly könnyen az igaz szerelmet?

Az élcmedett szív szinte belefásúl,
A mit egykor érzett, nem teszi fel másról.

«Úgy is elfelejti, elmúlik» — így mondja,
«Csak időt kell várni, másra lesz a gondja.»

El is múlik igaz, hogyha csak azt várjuk,
Mikor éltünk könyvét örökre bezárjuk.

De mit egykor láttunk és olvastunk benne,
Jó volt-e, vagy rossz-e? hát az mindegy lenne?

Ha egyszer meglopta szívünk kincses tárát
A sors, mindhalálíg fizetjük az árát.

Sokszor nem is tudja a szív, mi fáj neki? —
— Régen kiállt harcznak régi sebhelyei.

Borzasztó kísértet, ragályos betegség
Járja be a falut, nincs előle mentség.

Kik az utcán járnak, halkabban beszélnek,
Talán még a saját szavuktól is félnek.

Lélegzetet alig-alig mernek venni,
A falu kútjához nincsen kedvök menni.

«Hátha a vízben van betegítő féreg?
«Hátha a légben van életölő méreg?»

Szép nyári estéken, piros alkonyatra
Senki nem ül már a ház előtti padra.

Nem alszik kint senki csillagos éjjelen,
Házban tartja őket a halvány félelem.

Előbb ha harangszó szállt a falu felett,
A sok kérdésnek vége-hossza se' lett.

«Ki halt meg? hol? miben?» lázasan kérdezték.
S félve hozzá tették: «Terjed a betegség».

Most mintha fülökből kiakarnák zárni,
A harangszó végét alig tudják várni.

Nem kérdeznak semmit, mert mind attól félnek:
Legjobb embereik tán már nem is élnek.

Félnek, hogy elibök hozza a felelet,
Ezt vagy azt a kedves jó ismerős nevet.

Dohányos Simonné házát is megszállta
A szörnyű betegség ragadozó átka.

Eltcmették immár szép hajadon lányát,
Most a más világra a fiát kívánják.

Arczán fehérlik már a halálnak hava,
Nincs hozzá reménység, elállott a szava.

Zsófi, hogy meghalija Péter veszedelmét,
Félreteszi mindjárt leányi félelmét.

«Megyek, hozzá megyek, nélkülem ne haljon,
«Hütlenséget lelke én rám sohse valljon.

Anyja visszatartja: «De bizony nem mégy el,
«Nem tartozik reád a Dohányos Péter.

A testvér nénje is fordul Zsófikához:
«Tudod, hogy nem illő tisztességes lányhoz

«A legényes házhoz, hogy ő maga menjen,
«Nem lesz, mit a falú nevedre ne kenjen».

De már Zsófi nem fél az édes anyjától.
Sietve, szaladva, kionson a házból.

Mit neki a falú! csúfság vagy neveltség!
Betegéhez hívja édes kötelesség.

Simonék küszöbét Zsófi már átlépte,
Szegény Péter mellett ereszkedik térdre.

Halk reszkető hangon így szól az anyához:
«Eljöttem kigyelmed haldokló fiához.

«Az élet végéig Pétert elkisírem,
«Istennek köszönöm, hogy még *ittén* érem».

Száraz, rekedt hangon az anya feleli:
«Keserűséggel van az én szívem teli.

«Ellenére voltam — most igazán bánom,
«Ha fiam megmarad, szívből neked szánom».

Eljött a betegség titokteljes napja.
Mely a halált hozza, vagy az éltet adja.

Imbolyog a mérleg tálja fel-, lefele.
Csak egy porszem hulljon az egyikbe bele.

Leszáll, a másikat könnyen fellebentve.
Elveszett az élet — vagy már meg van mentve.

Péter mérlegébe arany porszem hullá,
Melytől állapota mihamar javúla.

Az öröm porszeme, — hej nincsen is nála
Beteg test, s léleknek hasznosbb orvossága!

Előbb nem is tudta, talán csak érezte.
Hogy szép hú kedvese ott viraszt mellette.

De hogy ébredezni kezdett az eszmélet,
Zsófi látására visszajött az élet.

Csak lassan jött vissza, mintha már fonalát
Fösvénykedő kezek elgombolyítanák,

Hogy vége szakadjon, de erős volt szála.
Péter egészsége ismét helyre álla.

Simonné öröme végtelen e felett,
Csak egy bántja őtet — azon emlékezet,

Hogy egyetlen fiát Zsófinak ígérte,
Nagyon rossz kedvű lett, haragudott érte.

De ha fejes volt már a megtagadásban,
Fejes marad most is minden némü másban.

Egyszer kimondott szót ő vissza nem veszi,
Szíve ellenére — de mégis megteszi.

Olyat ne mondhasson soha senki rája,
Hamis ígéretet, hogy tett volna szája.

Kezdene már szíve hozzá melegedni
Leendő menyéhez, — meg tudná szeretni,

Régi makacssága vet ebben is gátot:
«Nem kívántam soha ezt a házasságot.

«Nincs ugyan ellene semmiféle szavam,
«Saját jó szántomból, én kötöttem magam,

«Csak a leány bennem anyát ne keressen,
«Csak azt ne kívánják, hogy én megszeressem».

Négy ökrös szekérről a midőn leszálla
A szép kis menyasszony, hófehér ruhába,

Fehér koszorúval, esküvőről jöve,
Simonné asszonyom, de meg volt ütődve,

Nyílt a kintek.

Saját maga felett, magára mond vádat,
Hogy szívében olyan szilaj öröm támad.

«Bolondos vén asszony, nem tudod már eszed,
«A dolgokat ma *így*, holnap meg *úgy* veszed.

«Mi örömem lenne ezen házasságba?
«Inkább maradt volna a fiam magába».

De az mind hiába, öröm volt szívébe,
Mit ő lecsendesült bosszúságnak véle.

És még nagyobbodot, napról-napra látva,
Mikép növekedik fia boldogsága.

Mikor unokáját karjain ringatta,
Az elzárt örömet tovább nem állhatta.

Fiának, menyének, nem mondott egyebet:
«De nagyon szeretem ezt a kis gyereket!»

Azóta boldogság rózsaszínü képe
Milyen földi lehet, egész teljességbe.

Simonék házába ötödik lakónak
Beköltözött, vidám élet-fentartónak.

Melyet a jó Isten sok számos évekig
Életök végéig tartson is meg nekik.

Aztán — hogy a földön ki ne fogyjon magva,
Ily boldogság legyen sok háznak megadva.

A FALU CSÚFJA.

I.

CSENDES nyári este szállt a tájra,
A Nyírségnek legszebb falujára,
A csorda is haza tért már régen,
Semmi nesz a széles nagy környéken.

Csak itt ott az ákácdfa tetején
Tyúk felretten, megijedve szegény,
Elsuhanó éjjeli madártól,
A kuvíknak mélabús hangjától.

Megint visszaszáll az ákáczfára,
Helyezkedik éjjeli álmára,
A kuvasz meg a kapu tövében
Nyujtózkodik, most ébredt fel épen.

Egy nagy sötét árnyékra rámordul,
Megösméri — hamar visszafordul,
Szégyelli, hogy olyan rosszul látott,
S ugatja a fényes holdvilágot.

Nyári éjjel andalító fénye
Békét hoz az emberek szívébe.
Jaj, ha minden szívbe béke szállna,
A világ de gyönyörűvé válna!

De ki ottan, mint egy kóbor lélek,
Mely sírjából vissza-visszaéled,
Jár-kél, békét, nyugtot nem ösmerve,
Mért van az úgy átokkal megverve? . . .

Gondolkozik Rút Feri magába:
«Minek is születtem e világra?»
Azaz, hogyha gondolatja volna,
Talán mostan ilyenképen szólna.

Tudott ő is gondolkozni régen,
Mikor ott ült jó anyja ölében,
Gyermekmódra gondolt a báránra,
Kis csikóra, nyikorgós csizmára.

Azután egy nagy sötétség támadt —
«Rút Feri, már szegény jó anyádat
«Soha többet éltedben nem látod,
«Elhagyta ő ez árnyékvilágot.»

Kondás bátyja aztán felfogadta,
Mondván: «Apja helyett leszek apja».
De hogy rút lett s ügyetlen a gyerek,
Megsajnálta tőle a kenyeret.

Egész nap csak szidta és ütötte,
Felesége szemére vetette:
«Mért hoztad el ezt az ábrázatot,
«Baj lesz ebből, előre láthatod».

Rút Feri lett csúfondáros neve,
Pedig «Szűcs»re szólt keresztlevele,
Végtére már elhitte az árva,
Nincs jussa a földi boldogságra.

Hogy az idő napról-napra haladt,
Ő csak mindig törpe tömzsi maradt,
Csak feje nőtt, és hajlott előre,
A mint fogyott ki az ész belőle.

Nagy keserőség volt a szívébe',
Mégis vigyorgásra állt a képe.
Őtet is ha itt-ott észre vette
Ifja, vénje, mindig csak nevette.

Ha megszólalt egy jobb szívű legény:
«Hisz' nem tehet rútságáról szegény,
«Hagyjátok már el» — az asszonyfajta
Csak nagyobbat hahotázott rajta.

Bánja is az, ha más szívét vérzi,
Azt gondolja: «Hisz' az úgy sem érzi»,
Pedig hát a féreg is a porba'
Érzi, ha kegyetlen láb tiporja.

Egyszer még volt öröme bánatja,
Mondám, kondás volt nevelő apja,
Uj év után, úgy vízkereszt tájban,
Tarka malacz született a nyájban.

Szegény Feri nagyon megszerette
A malaczt, titokban etette,
Csikos, kondor szőrét simogatta,
Mint kis kutyát magához szoktatta.

Egykor este bekerült a házba,
Pirosra sült malacz volt a tálba',
Megkínálja a nevelő apja:
«Egyél, Feri, ma van nevem napja.

«Nem mindennap élünk pecsenyével,
«Ezt az uraságtól szép szerével
«Megszereztem — tarka csikos háta
«Úgy sem illet volna már a nyájba.»

Ferinek a szájában a falat
Megakad — az ajtó felé szalad,
Szalad, mint a kit esze elhagyott
Sírátja a tarka kis malaczt.

Aztán majd az árok felé tartván,
Lehanyatlík ott az árok partján.
Dudvás bozót lett a bűvő helye,
Hogy az este senki meg ne lelje.

Szemetes a keskeny árok partja,
A sok dudva körülfonva tartja
Nem ápolta senki nem vetette,
A jó Isten öröködik felette.

Ott a poros, szürke csalán ága,
Mellette a csodafa virága,
Puha fehér, mint a hattyú pelyhe,
Ezüst fényű, mint lilium kelyhe.

Az átlátszó fehér virág mellett
Szuro mérges gyümölcs foglal helyet.
S a virágnak hókelyhéből őjjel
Mámorító illat árad széjjel.

Édes illat száll az ákáczfáról,
Ákáczfának hulló virágából,
Száll a hulló virág ezre, száza,
Száll a fáról, pedig szél se rázza.

Kékes árnyú lapú levelére
Száll a virág — mintha attól félne
Hogy felébred, — gyöngéden érinti
A mint rája bűvös havát hinti.

Vad kendernek csipkés levélzete
Fényes éjji harmattal van tele,
Minden csepp egy gyémántkőnek látszik,
A mint rajta a holdsugár játszik.

De halványul éjji fénynek árja,
Ébredő föld már a hajnalt várja,
Sűrűbben hull az égnek harmatja
Az új napot előre siratja — ?

Kelet felé hajnal szürkésége
Átváltozik sárgás-piros fényre,
Fényes lesz az egész dudvás vadon,
Feljött a nap, újra reggel vagyon.

Rút Ferit a reggel ébren érte,
Szeme a sok csillagot kísérte,
Hogy halványul — végre fázva, éhen
Elszunnyadott, ott az árok szélén.

A hajnali harmat hullott rája,
Egyszerre csak mosolyra állt szája,
Mosolygott, mert kedves volt az álma :
Előtte állt tarka malaczkája.

II.

Kora reggel óta nyüzsgő népség járja
A Halmadi utcát, mert a vásárt várja.

De széles az utca, mégis alig tér el
Az a tenger népség, állattal, szekérral.

Ott a templom előtt a nagy pocsolyába
Mélyen megfeneklett egy portékás-láda.

Hullámos szakállu vén zsidó ül rajta,
Hadonászó kézzel piczi lovát hajtja.

Az csak fejét rázza, nagyon ki van állva,
Máté-Szalkáról jött szegény fáradt pára.

Dörzsölődve tolong egy szép marha sereg,
Vigan, büszkén hajtja barna pásztor gyerek.

Mind is egytől-egyig válogatott állat,
A legjava mellé bátran oda állhat.

Pattogó ostorral a gyerek tereli,
Ide-oda úzi míg helyöket leli.

Halmadi vásártér örvendetes képe,
Nincs hozzád hasonló Szabolcsvármegyébe!

Hosszú nagy ákácstor vezet el hozzája,
Erdős ligetekkel ékeskedik tája.

Éjszak-kelet felé, dombok veszik körül,
Míg a nyugoti rész lapályosan terül.

Homokdomb teteje nagyon ki van hordva,
Mert a falusi nép meg a szél is hordja.

Nyárfá van ültetve a dombhátán széjjel,
Hadd birkózzék ott a homokhordó széjjel.

Nyárfáknak aljában soványos fű terem,
Nem terjedhet tőle a fűvásos verem.

Itt-ott akad közte páfránynak levele,
Tanúskodik; e domb régi erdő helye.

Áll még lent az erdő hátramaradt része,
Hogy az emberi szem gyönyörködve nézze.

Tölgyfa erdő lombja megbarnult egészen,
Mégzörren a galyon, lehullásra készen.

A barna levélre kékes ködös fátyol
Száll fel füst alakban, sok laczikonyháról.

Ott sűrög a népség, zsbongó moráját
A távol állók is zivatarként hallják.

A domb partos részén ökrök, lovak állnak,
Hajcsárok, kupeczek jó vevőkre várnak.

Im' egy leánysereg, virító színekben,
Együtt áll, majd félve, visongva szétrebben.

Egy kis sárga csikó, bozontos fejével
Közéjük vágatva, riasztotta széjjel.

Vágtat a kis csikó, vidor, virgoncz állat,
Űzőbe vette a kis tarka kutyákat,

Melyek a vásártért ólálkodva járnak.
Elhulló falatnak szerencséjét várják.

Darútollas legény, de kevélyen lépdél,
Csak félvállról beszél a hajadon-néppel.

Hogy mellettök elmén nyikorgós csizmája,
Beh sok szép lány szíve viszhangot ad rája!

De egy kis lány szíve legnagyobbat dobban,
Hogy a büszke legény elejébe toppan.

«Adj Isten, galambom, hát mék' kertből szedted
«Azt a szép virágot, vagy csak boltban vetted?»

Szép bokréta is az, selyemből kivágva,
Piros rózsabimbó, s kék nefelejts ága.

A kis lány csak tartja, od'adná ha merné,
Gyönyörűn illenek a darútoll mellé!

De hát csak nem meri, ránéz a rózsára
S feltüzi kis öcscse pörge kalapjára.

«Sándorunknak vettem, szegényke, úgy vágyott
«Kalapján hordhatni vásári virágot.»

Megy a legény tovább, de még soká látja,
Hogy libeg a kis lány rózsaszín szoknyája.

Fehér keszkenője, rózsaszín szoknyája,
Miként simúl hozzá kis szürke gubája.

Barna oláh ember fakupákat árul
Csak most emelte le fekete lováról.

Senkivel sem beszél, úgy sem értenék meg
Nyíri vásártéren az oláh beszédet.

Hollószínű haja fültre kondorúlva
Leomlik fejről, vállára borúlva.

Éles tűző szeme felvillanó fénye
Idegenen, zordan néz a vásártérre.

De szelidül éle a szeme tűzének,
Ha meglátja arczát alvó gyermekének.

Karjain ringatja a kis virágszálát,
Eszébe sem jut, hogy ő maga is fáradt.

Gyönyörű kis gyermek, gyenge két orcája
Harmatban fűrésztött erdők vad rózsája.

Különösen illik vad oláh kezébe
E mennyei angyal földön járó képe.

Rút Feri ki ottan olázkodva bámúl,
Nagyon megijedt a fekete oláhtól.

Aztán ránevetett, pedig szíve felett
Fájóan húzódott ködös emlékezet.

Nem gondolta tisztán, csak árva fejébe
Elmosódva vonúlt gyermekkorra képe.

Ha soh'sem is volt szép, de gyermek volt ő is,
Hogyha álom szállt rá, elringatták őt is.

Rút Feri ügyeleg, bekandikál sorba
Kovácsához, gubáshoz, a könyves sátorba.

Gyönyörű kisasszony a jegyzőnek lánya,
A sok könyvet, naptárt össze-visszahányja.

Képet tart kezében — Ferinek megtetszett.
«Gyönyörű kisasszony, vedd meg nékem eztet.»

Gúnyos mosolylyal néz a szép lány reája,
Gúnyos szóra nyílik eperajku szája.

«Tükröt veszek neked, abban megláthatod
«A legszebbik képet, ékes ábrázatod.»

Tetszett a tréfás szó, a ki megértette,
Közelében állván, kaczagott felette.

A ki nem hallotta, csak a többit látva,
Belenevet az is, a nagy kaczagásba.

Ragadós a vigság, mint harag vagy bánat
Az egy tréfás szótól, hangos kaczaj támad.

Rút Ferit kíséri a sok nép kaczajja,
Már az erdőben van, de még ott is hallja.

«Hé, Feri hol jársz itt? van hozzád egy szavam.»
De Feri csak szalad: «Felakasztom magam.»

Ez volt a szándéka, azért még sem tette,
Mert mire haza ért, rég elfelejtette.

Vigasztalja szívét, bús kondás nótával:
«Bujdosik a disznó kilencz malaccával.»

III.

Jegenye fa tetejében fú a szél,
Megrezen a vékony szárú falevél,
Forró széltől fú, fa, virág elszárad,
Forró szélben a madár is kifárad.

Visszarepül kis fészkére lihegre,
Rábámül a porfellegre ijedve,
Porfelleget hajtja a szél előre,
Mehajlik a lankadt fűszál előtte.

Kergeti a porfelleget a mezőn,
Árkon, bokron, zöld vetésen, legelőn,
Dombtetőkre — nyári szélvész vad árja
Boszorkánytáncz legvigabbját ott járja.

Belékap a nagy útszéli nyárfába,
Terebélyes százlevelű galyába,
Szórja róla a levelet el-széjjel,
Trétát üz az elillanó levéllel.

Rongyos guba mért fekszik a fa alatt?
Ide fúttá tán az erős fuvallat?
Nem biz az, a fáról hullott alája,
Ott a fán függ élet nélkül gazdája.

Ekép esett Rút Ferinek rút vége,
Régen ott volt *árva buta* fejébe,
Régen üzte őtet az a gondolat:
«Hát csak mégis felakasztom magamat». —

Elcsendesült már a zúgó fergeteg,
Csendes langyos nyári eső megered,
Lemossa a szürke port a vetésről,
Fűről, fáról, virágról és levélről.

Langyos eső áztatja a vidéket,
Záporától a tikkadt föld feléled,
Száz új virág nyíló kelyhe ragyogva
Mösolyog a felpirosló hajnalra.

Rút Feriről elhallgatott a beszéd,
Nem említi ködös-borús életét,
Emlékét is zápor eső elmosta,
Ki bánja, hogy a sors úgy eltaposta.

Még csak tegnap volt róla szó az este,
Hogy a halált ily módon mért kereste?
«Eszelős volt, megúnta az életet,
«Mert a nyájból három darab elveszett».

Ma már ugyan nem törődnek szegénnyel,
Kevesebb van egy rút kondás legénnyel,
Nem siratja sem anyja, sem kedvese,
Hiszen őtet nem szerették sohase.

Gazdasszonya örül, hogy már nem látja,
Gazdája sem sopánkodik utána;
Minden jussa egy elhagyott sírhalom;
Talán így még édesebb a nyugalom?

ŐSZI KÉP.

Ködös este tesped a vidéken.
Elmult a nyár, ha nem is oly régen.
De úgy elmult, mint mikor a lélek
A halottból végtelenbe széled.
Szép letűnt nyár, visszajön még másszor,
Hasonképe feltámadhat százszor
A halottnak — de ő már örökre
Elszállt, behalt, elszéledt a ködbe.

Lilaszin fény, távol az ég alján. —
Homokdombok hullámzó vonalján
Őszi ködnek seper fehér szárnya,
Mintha visszatérő lélek járna.
Köntöséből egy-egy tépett darab
Az ákáczsor zöld lombja közt marad;
Zöld az ákác, nem értette még meg,
Hogy már letűnt a nyár, és az élet.

Friss vetésnek halvány zöldje felett,
Kavarodik egy fekete sereg,
Minden varjú most ide szívárog —
Rossz időt mond, ha a varjú károg,
Fel-felszállnak, újra visszacsapnak,
Közepén a bágyadt zöldes lapnak
Feketélik tömegök sötéte,
Társas élet — elhagyottság képe.

Hosszú az út, nem is fordul vissza,
Puha földje csak nehezen issza
Őszi csót — telítve már véle
A közepe, sikamós a széle;
Kerékvágás belevész a mélybe,
Lesiklik egy kátyu fenekére,
Túl oldalán lát ismét világot,
Mert ott jobban, mélyebben levágott.

Nem bánják az útat e határon,
A jó Isten igazítja — nyáron,
Nem gondoza, a kinek a gondja,
Majd kiszárad — a nép is így mondja,
Csak egy gazda — földje itt határos —
Azt gondolta: rossz út neki káros,
Tele hányta, már hogy épen teljen, —
Tök indával a legrosszabb helyen.

Széles uttal egy irányban halad,
 Két oldalán, két fekete szallag.
 Keskeny árok — árnyékot vet rája
 Az útszélnek két sor akáczfája.
 Vége sincs tán e két akáczsornak?
 Ha van is, jó, ha elérem holnap,
 De ott mégis, mintha vége lenne,
 Vagy mintha egy pontba bele menne.

Fényes a pont, tűz vagy lámpavilág?
 Úgy nyílik ki, mint egy sárga virág
 Izzó kelyhe, mely bágyadtabb fényben
 Elhalványul sárga levelében.
 Fényes lámpa, hej kinek is fényel?
 Kinek lesz ez világosabb éjjel
 Te általad? csak úgy idegennek
 Világítasz? — Sokan jönnek, mennek.

Indóháznak közelében állok,
 Minek? hiszen utast nem is várok.
 Vagy ki tudja? — jön és megy az álom —
 Megálmodtam: nem hiába vároim.
 Zakatolva jön a vasszörnyeteg,
 Hogy fénylenek a nagy vörös szemek.
 Piros lámpa van az elejére
 Ráakasztva, tündöklök az éjbe.

Nagy mozdonynak fekete kéménye
 Szikrákat szór a csillagos égre,
 Hull a szikra, megy a füst utána,
 Szikrát, füstöt, mindig egyre hányja,
 Csak jön, csak jön, közelebb, közelebb
 Gyúlnak, nyílnak a nagy vörös szemek,
 Itt is van már, csak még egy gondolat —
 Sívító fütty — megállott a vonat.

Megálltára alig-alig várnak
 Az utasok — kiszállnak, beszállnak
 Rossz kedvűen, zordul, ingerelve,
 Mindegyik csak magával eltelve.
 Fáraszt az út, dehogy gondol másra,
 Dehogy bánja, hogy ott jön a társa
 Kifáradva. Meg se kérdi tőle:
 Hova? Merre? csak megyen előre.

Lámpafény és az alkony világa
 Sugárt hint egy utas alakjára,
 Rövid perczre — elhaladt már régen
 Sötétebb pont, kétes sötétségen,
 Szétoszlanak. Az indóháztájék
 Leccsendesül, csak egy asszony vár még,
 Vár, mindig vár, nem hiszi, nem érti,
 Hogy még se jött — fűtől-fától kérdi.

Benéz minden kocsí ablakába,
 Megint csak vár, egyedül, magába :
 Hátha, hátha eljön mégis végre,
 Árva szívem végső örömére ?
 Hej, pedig de nehéz aztat állni,
 Minden órán, minden perczen várni,
 Várni, várni, minden érzeménnyel
 Oszladozó pókháló reménnyel.

Várni, várni, elhagyatva lenni,
 Hiszen ehhez minden átok semmi,
 Éget a tűz, de nem éget jobban,
 Mintha a szív elhagyatva dobban.
 Egyedüllét sötét, szörnyü átka,
 Szívemet is befonta, megszállta.
 Fagyaszt a jég, de nem fagyaszt jobban,
 Mintha a szív elhagyatva dobban.

Elhagyatva, elhagyatva halad
 Ott az úton egy nehézkes alak,
 Szürke, rongyos köpenyeg takarja,
 Inog, himbál soványos két karja.
 Inog, himbál, nincs mit vigenen véle,
 Visszahajlik a köpenyeg széle.
 A mint azzal esti szellő játszik,
 Köpeny alatt rossz hegedü látszik.

Muzsikus volt egykor, hajdan, régen,
 Most már neki ez is mint egy szégyen,
 Szégyelli, hogy egykor szíve álma
 Hír s dicsőség nagy mezejét járta.
 Hír s dicsőség mezejére vágott,
 Látta a sok szép tarka virágot,
 De hiába — asszott tarló már az,
 Rajta minden élettelen, száraz.

Már letért a kavicsos útszélről,
 Gyenge szellő keletkezik délről.
 Terjeszti a ködös nedvességet,
 Sejtelmessé teszi a vidéket.
 Az utas csak elhagyatva halad,
 Nehéz lábbal tapossa a sarat.
 Minden lépés, minden nyom hagyatára
 Új sár borul széles csizmájára.

Megy az utas, nagy nehezen halad,
 Utána kis tarka kutya szalad,
 Vagy szaladna, de az egyik lába
 Megséremllett egy tövises ágba.
 Benn a tövis, fáj, ha rá lép lába,
 Azért csak a másik hármat váltja.
 Nyöszörögne, de azt is elhagyja,
 Minek ? hiszen senki sem hallgatja.

Megszokhatta a nyomorúságot.
 Gazdájával régen e világot
 Kóborolja: jó szót sem kap tőle.
 Mégis, dehogy távozna mellőle.
 Szegény állat csak megyen előre,
 Megnehezült hosszú nedves szőre
 Őszi ködtől, a mint rája szakadt,
 Bojtorjántól, mely a fülén akadt.

Mennek, mennek, vége már az útnak,
 Tágas, széles major felé jutnak.
 Kutyasereg dühös ugatása
 A vándornak hangos fogadása.
 Csattogtatják fehér foguk élet,
 Kapják, tépik a köpenyeg szélét,
 Bátrak, vadak, oka is van annak.
 Jólakottak — aztán otthon vannak.

Könnyű e kis vándorkutyát tépni,
 A házból ember úgy sem lép ki.
 Csillapítani a kutyák haragját.
 Nagy ugatást magoktól elhagyják.
 A mint egyik-másik belefárad.
 A házból lámpavilág árad.
 Barátságos sárgás meleg fénye
 Kifénylik a major közepére.

Áll az utas, benéz az ablakon,
 Bent a házban jólét, béke nagyon,
 Piros képű, kipihent emberek,
 A böicsőben két szunnyadó gyerek.
 Ujra benéz — majd elfordul onnan.
 Nem kérdezi senki: hova? honnan?
 Hiszen ő már maga alig tudja,
 Hova vezet, honnan jött az útja.

Megy hát tovább, alig tudja merre,
 Réges-régen nem járt ő már erre.
 Felmerül most ott egy emlékezet:
 Rácsos kapu, mely a kertbe vezet.
 Sárgás lapján a kerítés-falnak
 Eső cseppek szétfutnak, elhálnak,
 A ráhajlott ákáczfáról cseppen,
 Hull a harmat, mindig sebesebben.

Az utas már a nagy útra tért be,
 Mely bevezet a kert közepére,
 Feje felett mind összehajlanak
 Ágas-bogas leveletlen galyak.
 Egy-egy csillag kivilágító fénye
 Átszűrődik a fák tetejére,
 Felhő-fátyol, s galy-rostélyon által
 Nyájaskodik az éj utasával.

Nyájaskodik a rózsza levelén,
 Mely ott virít a nagy gyep közepén,
 Mint egy darab tavasz oda vetve,
 Ősz van, mégis virítani vón' kedve.
 Egyik bimbót másik után hajtja
 Piros rózsza, — a hónapos fajta,
 Nyílik, nyílik a nagy őszi ködbe,
 Tavaszt látott — vágyakozik többre.

Csak hull rája az őszi permeteg,
 Ellankadnak a selymes levelek,
 Egyik kis csepp a másikhoz szakad,
 Pillanatra levelén fennakad.
 Megnehezül, fényes, teljes gyöngye,
 Lesikamlík — hull a rózsza könnye.
 Egymásután, egyhangun a földre,
 Minden csepptől megrezdül a zöldje.

A tó vizén borong még az este,
 Sima tükrét aranyosra festve,
 Nem tud a fény a víztől elválni.
 Köd megfogta, nem tudott felszállni.
 Megfogott fény van a fa tetején,
 Még a nyártól tartogatja, szegény,
 Napsugárnak minden forró csókját
 A levelek fukarkodva óvják.

Minden sugár, mit a levél látott,
 Tűzes fényű szín aranyra váltott,
 Áthuzódott levél szövetébe,
 Kiviláglik a ködös sötétbe.
 Sugárzik az elsárguló levél.
 Elmúlt nyárnak melegéről beszél,
 Elmúlt nyárnak legutolsó fénye
 Tündöklék a kertifa levelbe.

Az elhagyott őszi tájkép felett,
 Mint egy édes, fájó emlékezet,
 Gyenge, édes illat terjedése:
 Nyár utolsó, végső köszöntése.
 Bevegyül a rózsza illatába,
 Friss, nedves föld felszálló párája,
 Nedves földön muló levél-réteg
 Halmazából gyenge illat széled.

Gyenge illat, enyészet küldöttje,
 De mintha ott lebegne fölötte
 Jövendőnek halvány, bágyadt fénye,
 Jövő tavasz csábító reménye.
 Illatot hint a rezedá ága,
 Elhalványult száradó virága.
 Illatos még, gyenge lehellése
 Beolvad a ködös őszi légbe.

Megy az utas, bekanyarult végre,
 A kert sűrűbb, bokrosabb felébe,
 Fák alatt, a kanyargós út mellett
 Alacsonyos gyeplőhely terjed.
 A nyírott gyeplő vad növésnek eredt.
 Hosszas szála hullt levelek felett,
 Ottan himbál, nyúlik az ég felé,
 Igyekezne a napsugár elé.

Nem is tudja az utas, mit teszen,
 Lehanyatlak a nyirkosas gyeplőn.
 Zavart fővel, fáradt, törött testtel,
 Sirna talán, de könnyezni restell.
 Mi is hozta vissza e vidékre?
 Nem kellett vón' visszajönni még se!
 Előtte volt, mint hajnali álom:
 Hogy egy szép hely van még e világon.

Most már ez is elvesztette fényét,
 Gyermekkora utolsó reményét.
 Minden lépés sárosra taposta,
 Minden ködcepp alványabbra mosta.
 Itt is csak az elhagyatott, régi,
 Itt is kóbor — idegen, vidéki,
 Itt is csak a fájó, régi nóta:
 Még a fa is másképp nőtt azóta.

Hosszan-hosszan maga elé bámul,
 Fényt keres a multnak sugarából.
 Őszi ködtől szürke haja ázik,
 Csak azt érzi, azt tudja hogy fázik.
 Rongyos köpeny hiába takarja,
 Remegve nyúl hosszú, sovány karja
 A rongy után, nedves szövetébe
 Befűszkelt az este hidegsége.

Volt, volt egykor még egy szép idő is,
 Hiszen akkor «lány volt még a kő is» —
 Mért nyomorult, ha nincs egyéb vétke,
 Mint hogy soha szerencse nem érte?
 Nincs is ennél irtóztatóbb vétek,
 Átká alatt görnyednek a népek.
 Felkapni a szerencse kerckén,
 Jutalmazott, drága, dicső erény.

Nem kapott fel, --- most ő is úgy tenne,
 Ha még hozzá kedv — s ereje lenne.
 Üldött farkas, de legalább étkes,
 Ha nyomorult megérdemli -- vétkes. —
 Hideg, hideg minden gondolatja,
 Agyát, szívét, a hideg áthatja,
 Megfagyasztja — oh, bár fagyna végkép!
 Bár itt érné rongy élete végét.

Egyszerre csak hideg keze mellett
 Elsimul egy éltető lehellet,
 Meleg, gyöngéd, — dermedt öt ujjára
 Reá lehelt kis tarka kutyája.
 Oda simul, kérő szemmel néz fel,
 Az utas majd eltaszítja kézzel,
 Aztán ránéz: — de hűséges — gyöngé —
 Forrón, sűrűn megeredt a könnye.

NÓTÁK S KISEBB KÖLTEMÉNYEK.

BÁGYADT CSILLAG . . .

Bágyadt csillag, mit tündökölsz
 Oda fenn az égen?
 Az én rózsám elköltözött,
 Más földön jár régen.

Nézem halvány sugárodát,
 Nézem azt a képet,
 Melyhez rózsám szép szava köt
 Sok drága emléket

Mintha most is itten ülne
 Vélem a tó partján,
 Vagy mintha ott ringatóznánk
 A kis könnyű sajkán.

Fehér virág alatt görnyedt
Zöld májusfa ága,
De édesen, szépen szólott
Kertünk csalogánya!

Aztán langyos eső hullott
A fehér virágra,
Mintha most is eső hullna
Szemem pillájára.

Most rideg az ág, a világ,
Csak a vihar fujja
Vad nótáját, hol elhagyja,
Hol megkezdi újra.

De a vihar szárnyain jó
Tavasz a világra,
Tavaszkor eljössz-e hozzám
Szívem boldogsága?

A BÉKA.

A föld kietlen, száraz és kiholt,
Igen mély, hosszú téli álma volt.
Pedig mi hön óhajtom a tavaszt!
Mi régen vágyva, várva-várom azt.
A zöldre hajló fűvet nézem át,
Keresve a legelső ibolyát.

De az bímbóját még a földre hajtja,
A legkorábbi is, a fehér fajta.

Azért még sem hiába néztem szét.
Elémbe küldé egyik hirnökét
A kikelet, bár eztet nem is vártam,
Azért örültem néki, hogy találtam.
Mit gondoltok, hogy pille volt talán?
Vagy egy időelőtti csalogány?
Hát nem biz az, mert ennek nem volt hangja,
Sem a szépségből semmiféle rangja.
Nem volt az más, csak egy varangyos béka,
Széles feje, akár egy régi véka.
Sárgás-zöld színben fénylett ránczos bőre,
Fél ugrásokkal mászva ment előre.
A téli álom-mámor volt szemében.
Azt gondolom: így nézhet széjjel épen
Azon hires, mesés indus fakir,
Kiről azt mondják: hogy aludni bir
A föld alatt is; tetszhalottak álmát,
Mig sirján nőnek vetemények, pálmák,
És végre, ha kiássák, bizton vélve,
Hogy már meghalt, — hát ott van, vigan, élve,
Azaz, hogy alva, de hamar felébred.
A napsugárra mindjárt visszaéled.

Biz' nem volt ő szép -- már a béka, mondom,
— Mert a fakirra nékem semmi gondom, —

Nyírfa lombok.

De mikor jó a hír, ugyan ki nézne.
A hirmondó arczára, öltönyére.

A békának úgy megörültem én,
Miként ha lenne, fényes tünemény.
Mint ezer ibolya, oly bizton épen,
Oly hangosan, ha nem is olyan szépen,
De oly megnyugtatón hirdette az:
«Elmult a tél, már itt van a tavasz!»

KÉSŐ ÖRÖM.

Szomorúan vár a kis lány,
De régen is várja.
Messze földről mikor jön el
Hozzá a babája?

Sok ideje nem hallott már
Távol kedveséről,
Csak legalább egy sor irás
Jönne a kezétől!

Sok ideig hiába várt
Hírre, feleletre —
Egyszerre csak a kedvese
Ottan áll mellette.

Örül a lány — de öröme
Már az sem a régi,
Fél év előtt, hej de máskép
Örült volna néki!

Nem a szíve lett hűtelen,
Csak öröme bágyadt.
Abba a sok dobogásba
Szív is bele fárad.

Barna legény hű kedvessel,
Ha az ég megáldott,
Soh' se hagyd bús árvaságba
Hajlékony virágod.

Vagy ha sorsod útra késztet,
Hogy ha el kell menni,
El ne felejts a távolból
Hiradással lenni.

SIRÁLYOK.

Jajgató sirályi viharteljes égnek,
Lelkem tengeréről,
Viharos egéről
Mind, mind eljövének.

Hallom szívet-metsző éles kiáltásuk,
Nyugtalan csapkodva körül repes szárnyuk,
Egyedül, egyedül —
Csak fejemen felül
Zaklatott sirályok.

Zaklatott sirályok, szárnyas gondolatok,
Hagyjatok — jobb nékem, ha egyedül vagyok —
Nagy tenger zugása,
Égnek villámlása
Besötétült lelkem legigazabb társa.

Sötétlik a tenger, fel-feltáru! mélye,
Kavarodó habja fehéren felébe
Ráborul, elterül,
Belé-belé merül
A villámlás fénye.

Villámok cikáznak sárgás-piros fényben..
Keresztül vágtatnak a nagy sötétségen,
Áradoznak széjjel,
Hogy az egész éjjel,
Még sötétebb légyen.

Zugó, habzó vihar, zugó, viharzó hab,
Viharos ég, tenger, mi lesz veled holnap ?

Csak az Isten tudja,
Hogy a vihar útja,
Milyen fordulást kap.

Csak elmúlik egyszer az éj sötétsége,
Csak te is lenyugszol, bele fáradsz végre.
Elterülsz majd szépen,
Nyugodt csendességben
Elaltat, elnyugtat a halál, a béke.

ÖRDÖGSZEKÉR.

Ördögszekér, ördögszekér,
Hova kerget-kurgat a szél?
Akárhova, a szívemet
Rád kötöm és szerelmemet.

Vigyed, vigyed a szél útján,
Kopár tarlón, sima pusztán,
A homokos dombtetőre,
Perjés, füves temetőre.

Ha megállit árok szele,
Dobd le, soh'sem gondoldj vele.
Inkább árok legyen sirja,
Csakhogy szívem más ne bírja.

Hej a legény mind hűtelen,
 Igaz köztök egy se' terem,
 Ki a szívét neki adja,
 Nincsen annak boldog napja.

Ördögszekér, ördögszekér,
 Akár merre kerget a szél,
 Vidd magaddal a szívemet,
 Röpítsd el a szerelmemet!

IGY IS. ÚGY IS.

Elhagytál, elmentél.

Miért hagytál itten?

Elhagytál, elmentél,

Verjen meg az Isten!

A szívembe' tövis maradt, az kinozza vérig,
 Éjjel-nappal, minden órán, életem végéig.

Tövist én kiszedem,

Kidobom az útra,

Kivánom: bár csak a

Te szívedbe jutna!

Miért fájjon csak az enyém oly nagyon utánad?

Mért maradjon csak *én* velem e keserű bánat?

Istenem, Istenem,

Ne hajts a szavamra,

Hogy is jött az eszem

Ilyen gondolatra?

Nem tövist, de piros rózsát hintenék elébe.

Nem bánatot, de örömet vinnék a szívére!

Elküldöm utánad

Szerelem rózsáját,

Sok kedves emléknek

Szende ibolyáját,

A tövist meg mind magamnak összeszedem szcépen.

Elhamvad az úgy is szívem lángoló tűzében.

AMEN.

Bucsujáró helyen jártam,

Áldást kértem, áldást vártam,

Bár mit kértem, — imádságom

Csak érted volt, gyöngyvirágom.

Elfordult a gondolatom;

A jó Istent kértem nagyon:

Szánna meg a világ vétkét,

Adjon nekünk nyugtot, békét.

Összetettem két kezemet,
Kértem az én Istenemet:
Hogy így lenne — vagy úgy lenne.
Nevéd volt az ámen benne.

NÉPDAL.

Orgonafa viritása,
Hogy a könnyem más ne lássa,
Orgona fa alatt ejtem,
Fehér virágába rejtem.

Hütlén lett a babám hozzám.
Ha lehetne, visszahoznám.
Jaj, ha tudnám merre járhat,
Felkeresném a rózsámat.

Ha lehull a gyenge virág,
Szebb lesz-e nékem a világ?
Én teremtem, jó Istenem,
Hozd vissza a rózsám nekem!

AZ ÉN SZERELMEM.

Hát nem tudod még: hogy szeretlek?
Hát nem tudod még: ki vagyok? —
Egy szikra lángja, mit a szélvész
Viharzó szárnya felkapott.

Egy olthatatlan szikra lángja
Telíti lelkem szövetét,
Egy olthatatlan szikra lángja
Gerjeszti szívem melegét.

El ég a szív izzó tüzetől,
Mit éget rajta — fáj a seb.
Se baj, — ha tápot nyújt anyagja —
A láng csak annál fényesebb.

Nézz hát a lángba, és ne félj, hogy
Szemed világa belevész,
A nap egünk leghőbb sugára,
S a sas a nappal szembe néz!

Jer hát! repüljünk a magasba
Villámos távol szép egen,
A föld, a por, a köd homálya,
Lelkünknek úgy is idegen.

Jer, jer, repüljünk! s hogy ha szívünk
E tiszta lángban hamvad, ég, —
Behalni fénybe, tűzbe, lángba,
Hát ennyi üdv még nem elég?

NÉPDAL.

Szépén virít a vadrózsa csipke-bokor zöld gályán,
Minden virág úgy tündöklök csillag-fényes éjszakán,
De vihar jön, záporosó letöri a rózsafát,
Fog-e rajta majd tavaszkor,
Fog-e rajta nyilni még egy új virág?

Bedőlt már a, bedőlt már a
Gyöngyös csárda teteje,
Új rózsámnak, új rózsámnak
Tekintek a szemébe,
Azt a régít, azt a régít, hogy el tudtam feledni!
Sohse hittem, sohse hittem,
Hogy a szívem még egyszer tud szeretni.

DAL.

Remegve nyúltam, vágtyól égve
A távol csillagok után,
Repülni vágtyam — úti kedvem
Megtört az élet derekán.

Hátha csalóka fény az is csak,
Mi ottan távol, fent ragyog?
Hátha csak képzetünkben égnek
Az örök fényű csillagok?

Oly messze, távol, nem kereslek,
Én az eget másnak hagyom,
Csak te tekints rám fényes, édes,
Szeretve bámuit csillagom.

CSAK AZÉRT SE.

Csak azért se', csak azért se',
Nem szeretlek, még se, még se,
Hej keserű a hű szívnek
Szerelemre ébredése.

Csak aludjon, ne ébredjen,
Miattad ne keseregjen;
Víg a szívem, dallos madár,
Szárnyára bűt miért szedjen?

Jaj, ha szívem felgyuladna!
Pusztító láng belekapna
Életemnek — Isten őrizz' —
De leszállna fényes napja.

Sohse gondolhatnék másra. —
 Arra a nagy lángolásra,
 Tiszába viz, Dunába viz,
 Nem vón' elég eloltásra.

Én Istenem, jó Istenem,
 Hát a hűség mi fán terem?
 Hűséges a szívem nagyon,
 Nem szabad szeretni nekem.

Jaj Istenem, nem jól tettem,
 Hogy a szemem rád vetettem.
 Csak egy perczre, rövid perczre,
 A szemedbe tekintettem.

Édes volt a pillantása.
 Ajakadnak mosolygása
 Még édesebb. Szép szavadnak
 E világon nincsen mása

Szeretem a szavad nagyon,
 Azért mégis megfogadom,
 Hogy a szívem, hej a szívem
 Hatalmadba még sem adom.

Csak azért se', csak azért se',
 Nem szeretlek még se, még se.
 A hű szívnek, más hű szív kell,
 Hogy szeresse, hogy megértse.

VIHAR.

Könn zúg-búg a vihar — tovább nem állhatom —
 Szívemet széttépi az örült fájdalom.
 A boldogság után nyujtom ki kezemet,
 Csak visszahanyatlok — nem lehet — nem lehet —
 Nem lehet, és miért? mi az oka ennek?
 Mások tüdvezülnek, mások égbe mennek,
 Csak én, csak én legyek mindörökké fogva?
 Csak körültem rakjon a fájdalom pokla,
 Égő, irtó tüzet?

Könnyem? — még ha vón' is, akkor sem ontanám,
 Könnyebbit a könnyü érző szív oldalán,
 Leborulni, sirni, egy szerető szíven,
 Boldog ki teheti — nekem nincsen hivem. —
 A hideg világra forró könnyem essék?
 Csak hogy *ezt* meglássák, csakhogy kinevessék?
 Azért se, azért se!
 Úgy sincs nekem könnyem —

Mosolyogva nézni a zajló világot,
 Szélnék bocsájtani a kis boldogságot,
 A mi még lehetne.

Hadd teljék majd kedve
 A zúgó viharnak.

Kapkodja, tépdesse a száraz levelet,
Viruló, zöldellő az már úgy sem lehet.
Vigye hát magával sivitő őszi szél!
Mely az enyészetről vad szomorúsággal
Fájdalmasan beszél.

Mosolyogva nézni a zajló világot,
Szélnék bocsájtani a kis boldogságot,
A mi még lehetne!

Úgy sem elég másra,
Csak hogy hosszabbuljon e nyomorult élet.
Csak hogy tovább fájjon, szenvedjen a lélek.
Tovább húzni? minek? veszszén hát egészen.
Mi már úgyis régen elmulásra készen.
Muljék el örökre! —

Nem készen, nem készen, — és ez fáj úgy épen,
Tudna még az élet mosolyogni szépen.
Tudna még a szívem örvendni, nevetni,
Lángolóan, forrón, igazán szeretni,
Fénylő napba nézni gyönyörködő szemmel,
Szeretni! szeretni! igaz szerelemmel.
Tudna — de hiába.
Nincsen ki kérdezze, nincsen ki megértse.
Nincs ki visszatartsa, elmulástól féltse.
Haljon be hát, veszszén az ég viharába,
Pihenjen, rohanjon a csendes halálba.
Egyedül, magába!

A SORS.

Pihenni? — nem, még nem lehet.
Ne álmodjék ki él, tehet!
Az élet fájó küzdelem,
A végperczé a győzelem.

A végperczé, mely már taian
Ott van a hoinap hajnalán,
Vagy távol évek végén áll,
Bizonytalan — biztos halál?

A cél homályos, szűk az út,
Verejték, könnyü összefut,
Virág, ha nyilva lát napot,
Verejtök, s könnyü áztatott.

A fűre önti harmatát,
Lábunk alatt a föld porát
Áztatja, véle egyesül,
Por lent, verejték s könny felül.

A sors ragad, tovább, tovább,
Megállás nincs — előre hát!
Előre hát e tengeren,
Melyen csak bánat s kín terem.

Az élet kín és fájdalom.
Nincs más öröm, csak nyugalom.
Nyugalmas csöndes, szép halál.
Még nem -- előttem élet áll!

Szívem harcolni, túrni kész.
Mégis remegve visszanéz.
Hogy elmaradt a végremény
Gyermekkorom derült egén.

Letűntek a derült napok,
Mi voltam — többé nem vagyok.
És a jövő? mit tartogat
Titokzatos homály alatt?

Küzdelmet, harcot, életet.
Megyek jövő, megyek veled!
Fájó gyönyört, bizalmat ad:
Megállni bátran a csatát.

Megállni, bár a vég közel.
Nem biztat semmi égi jel.
A nagy jövőnek éjjelén.
Nincs egy sugár, nincs egy remény.

Csak érzemény, csak gondolat.
A lelkesülés elragad,
Hő lelkesülés, égi jel —
Megyek a merre menni kell!

Nem kérdem én: mi lesz a vég?
Harcolni *kell*, ez már elég.
Szívem harcolni, túrni kész,
Emelj, vezérelj égi kéz!

SZÉLMALOM.

Forog a szélmalom négyes vitorlája,
Hűvös esti szellő fujdogálgat rája.
Csak forog, csak forog, pedig a garadon
Két-három búzaszem — az is alig vagon.

Szívemben is forog ilyen négyes kerék,
Hajtja gondolatom, csak feléd, csak feléd.
Rég megőrölkette volna a bánatot,
Melyet távozásod a szívemben hagyott.

Rég megőrölkette volna a szívemet
Az a gond, mely váltó, de sohasem feled.
Mikor jön már szélcsend, békesség, nyugalom,
Mikor csendesül le e nyugtalan malom?

TÁVOL SUGÁR.

Csendesülj le háborgó szív,
Nem oly messze, még se, még se
Mint hogy látszik, a halálnak
Nyugovása, pihenése.

Milyen lesz majd elnyugodni?
 Milyen lesz majd megpihenni?
 Milyen lesz majd az a kétes
 Bűvös-bájos tükös semmi?

Az a *semmi*, melynek fátyla
 A *valót* csak eltakarja,
 Melynek ölelésre készen
 Mámoritó hívó karja.

Az a semmi mely valóság,
 Földön el nem képzelt béke,
 Távolságnak fénysugára,
 Melynek bűvös édessége.

Fény, melyet szemünk nem látott,
 Béke, mit szívünk nem érzett,
 Semmin túl az örök minden —
 Hogy óhajtlak, várlak téged!

CSÁKY LÓRA.

Egy szerelmi historia a XVII. századból.

Ó FALAI Szepes várnak
 De komoran, árván állnak;
 Hogy nem lakják e nagy házat,
 Ide s tova már egy század,
 Tornya vége, bástyafalak,
 Lassan-lassan leomlanak.
 Hej megvini e nagy várat
 Sok ellenség belefáradt.
 De, ki mindennek ellene,
 Az idő, nem fárad bele;
 Lassan-lassan falát bontja
 Erősségét földig rontja.
 Az asszonyok háza előtt
 Elpusztítá a zöld mezőt.
 Most, ha itt-ott fűszál terem.
 Leszakit'ni alig merem.

Ennyi itt már csak az élet,
Életről csak ez beszélhet,
Pedig egykor, hajdanába,
Fördött e kert illatárba,
Fehér rózsák integettek,
Piros szegfűk itt nevettek;
Minden hajnal hasadtára
Harmat hullott száz virágra.
Most, ha az ég gyöngye leszáll,
Pusztta kóró a mit talál.
Pusztta kóró ledült falak, —
Mint hervadnak, mint porlanak.

De más élet volt a várba,
Csáky István hogy megszállta
Szép nejével, gyermekivel,
Hadakozó cselédivel.
Aztán jöttek más Csákyak,
Aggok helyett sok ifiak;
Szűz virág is virult ottan
Világtól elzárkózottan,
De a vár legszebb virága
Szőke Lóra, Csáky lánya.
Ő egy szelid angyal képe,
Imádja a környék népe.
Mézes szava, puha keze.
De sok sebet gyógyita be.

Lágy a keze, jó a szava,
Jóság, szelidség ő maga.
Bármikor a kápolnába
Harang csendül, hi imára
Istenfő Csáky Lóra
Megjelen a harangszóra,
Olvadó van a kezébe,
Hő imája száll az égbe.
Üdvözítőnk képe előtt
Hosszan térdel, imádva őt.
Ekép hangzik hő imája:

«Köszöntelek áldott reggel, Te a szép természetet
«Ujjá szülsz, s kellemeddel Belé töltsz minden életet,
«Gondolatim elsőjét is Ime neked szentelem,
«Szívem kedves érzését is Hozzád viszem, emelem!
«Tőled jött ki véghetetlen, A pompás, nagy természet,
«Tőled vagy on kebelünkben A lángoló szeretet!!
«Tőled folyt ki, csak te adtad Szívem forró érzését,
«Akaratod, szent hatalmad, Mutatta itt tetszését.
«Tedd, atyám, azt széppé, jóvá,
«Nemessé és állandóvá».*

Egy harmatos nyári reggel,
Győzedelmes hű sereggel
Diadalról visszatérve,
Új csatára sikert kérve
Belép Csáky a templomba.

* Csáky Lóra imája a gf. Csákyak levéltárából.

Lovagok követik nyomba.
 Emelt fővel, büszkén halad,
 Mellette egy sugár alak.
 Régi bajtársának fia
 Eöry Bálint e dalia.
 Noha üres az erszénye,
 Nem is híres nemzetsége.
 Bátorság van a szívében,
 Nemes tűz ég a szemében;
 Czimere ha nem is fényes,
 Öltözete ha szegényes,
 Karja erős, jó a kardja,
 Folt nem esett soha rajta.

Eöry Bálint, mi van veled?
 Merre, hol jár sötét szemed?
 Nem emeled az oltárra,
 Nem az ékes Szűz-anyára.
 Azt véled, tán megtestesül
 Valamék a szentek közül,
 Hogy most fehér köntösében
 Ott térdeljen, szendén, szépen?
 Az csak földi lény alakja,
 Noha az ég fényes napja
 Szendébb szívre nem világlott
 Szelidebbet soh'sem látott.
 Ékessége ő e várnak,
 Leánya a vár urának,

Hajlandó a szépre, jóra,
 Aranyhajú Csáky Lóra.

Szent zsolozsmák hangja mellett
 Lassan száll a tömjén felleg.
 El-széjjel száll boltívekre,
 Oltárképre. feszületre.
 Elhúzódik az íveken,
 Végig vonúl a híveken.
 Mint egy ködös szürke fátyol.
 Olyan közel, olyan távol.
 Néha egy fény átvillámlik,
 Tömjénfüstben megcsillámlik,
 Égő viasz gyertya szálak
 Fonnak ezer arany szálak.
 Hosszú, keskeny ív-ablaknak
 Festményei mint ragyognak.
 Hogy ráárad a nap fénye
 Színes festett üvegére.
 Szent Erzsébet, mintha égne
 Tüzes piros köntösébe,
 Fején arany koronája,
 Mintha dicsfény körré válna.
 Szent György ezüst páncéljában
 Mintha úszna holdvilágban.
 Jelenségek olyan égi,
 Olyan tünde, olyan légi.

S alattok a sok czimerek
 Mint ragyognak, mint fénylenek.
 Török főnek vére cseppen,
 Sárkány reptül sebesebben.
 Minden mozdúl, minden éled,
 Hogy a tömjén tova széled.
 Eöry Bálint, mi van veled?
 Hova téved sötét szemed?
 Meglepte a szived álma,
 Ezen bűvös félhomályba?
 Tömjén felhőn át keresztül
 Feléje egy sugár rezdül.
 Arany hajnak arany szála,
 Jaj, de fényes a sugára!
 Bálint Lórát hosszan nézi.
 Míg a leány is megérzi,
 Megrezdül a szempillája,
 Melegebb lesz szive-tája.
 Egy pillantást vet feléje,
 Fényesebb lesz szeme kékje.
 Bálint visszanézi jobban,
 Két ifjú szív összedobban.

Ki kérdezi, hogyan terem
 Bűvös virág, a szerelem?
 Néha egy percz, egy gondolat,
 S a bimbóból virág fakad.

Néha hosszú évek sorja
 Kell, s hogy gyöngéd kéz ápolja
 Néha kemény szikla felett
 Türelmesen ver gyökeret:
 De bárhol nyíljék virága.
 Földi élet égi bája.
 S későn, korán, de megterem
 Minden szívben a szerelem.

II.

Hajnal előtt, éjfél tájba
 Csáky Lóra ablakára
 Föveny zápor, apró kövek
 Ráhullanak, felrepülnek.
 Kinéz a lány az ablakon,
 Ablak alatt lovag vagyon.
 Milyen fényes a sisakja,
 Milyen dőlczeg az alakja!
 Csillogó, mint Szent György képe
 Templom-ablak üvegébe. —

«Fordulj hozzám, Csáky Lóra,
 «Fordulj hozzám csak egy szóra.
 «Mert nekem már el kell menni.

«Eljöttem még búcsút venni,
 «Holnap elhagyom a várat.
 «Szívem, lelkem belefárad
 «E tusába; téged látni,
 «Téged forrón, hőn imádni.
 «Szív szerelmét ápolgatni,
 «Szív szerelmét elhallgatni.
 «Mert ha atyád venné neszét,
 «Eöry Bálint merész szemét
 «Az ő lányára emelte,
 «Felriadna büszke lelke.
 «Csak a multkor volt szó róla,
 «Kié legyen Csáky Lóra?
 «Akkor, mondá édes atyád,
 «Minő fényes sors vár reád:
 «Vagy egy hercegi korona,
 «Vagy szent szűzek kolostora
 «Legyen az én lányom része
 «Köznemes őt soh'sem nézze!
 «Elhagyott a reménység is,
 «Azért Lóra — még is, még is,
 «Oh ha valósággá válna
 «Szívem bűvös titkos álma!
 «Előtted most tárva nyitva
 «Éltem édes átkos titka.
 «Könyörüljél e hő sziven.
 «Mely érted ver tisztán, hiven,

Nem szól a lány, hosszan néz be,
 Holdvilágos nyári éjbe.
 Végre-végre nyílik ajka,
 Halkan hangzik a szó rajta:

«Mért tagadnám, hogy szeretlek,
 «Rabja vagyok szerelmemnek
 «Ha te elmégy, láthatárom
 «Elsötétül, napvilágom
 «Véled leszáll mindörökre.
 «Hozzád van a szívem kötve.
 «Hanem atyám akarata
 «Szent nekem, mint Isten szava.
 «A leányi kötelesség
 «Igy tanítja — nincsen mentség.
 «Neked szent fogadást teszek:
 «Másé nem, csak tiéd leszek.
 «Ha a tiéd nem lehetek.
 «Csendes kolostorba megyek.
 «Hátha atyám szive lágyul?
 «Hátha lemond a világról,
 «A világi fényességről,
 «Számomra a gazdag férjéről?
 «Hátha évek hosszú sorján
 «Szívünk mégis egybe forrván,
 «Elfeledve a világot,
 «Elérjük a boldogságot,

«Bizzunk bizzunk az Istenben
«Mindent tűrő szerelemben».

S megered a leány könnye.
Sűrűen hull szemc gyöngye.
Hull a lovag sisakjára.
Mintha éji harmat szállna.

Fellázad a lovag vére.
Azon két szép szem könnyére
Nem nézheti, nem állhatja,
Erősebb lesz akarátja :

«Lóra, Lóra, gyere velem,
«Gyöngyvirágom, szép kedvesem,
«Szívem bájos oltárképe,
«Fehér rózsá, szépek szépe,
«Gyere velem, gyere velem,
«Mindent pótol a szerelen!»

De a leány szavába vág :
«Eöry Bálint, Isten hozzád,
«Ne beszélj a boldogságról,
«Az még tőlünk igen távol.
«Atyám ellenére soha
«Nem lehetek menyasszonya
«Senkinek sem e világon. —
«Hanem tartom fogadásom,

«Múljanak bár napok, hetek,
«Hozzád mindég igaz leszek
«S ha te is megőrzöd szíved,
«Itt megleled igaz hived
«Talán késő, évek múlva,
«Sorsunk szeliddé simúlva,
«Összeköti kezeinket,
«Összeűzi lelkeinket. —
«Eöry Bálint ne szólj hozzám,
«Szavad meg nem hallgathatnám.
«Csak még jobban belefájul
«Szívem ajkad szép szavától.
«Szeretlek én s mert szeretlek,
«Mostan veled nem mehetek.
«Oly nőt neked nem kívánok,
«Kit sujt az atyai átok.
«De visszajössz, szívem érzi,
«Bár most búcsú kinja vérzi.
«Visszahoz a jó ég nekem
«Téged, egyetlen kedvesem.
«De éltünk bár mikép múltjon,
«Akár merre is forduljon,
«Sorsunk útja, rosszra, jóra,
«Tied marad Csáky Lóra».

Csendes, néma a nagy éjjel,
Nesztelenül árad széjjel
Éjji fénynek száz sugára

Száz virágnak illatárja
 Elfogyó hold tiszta képe
 Tündöklük a sötét kékbe
 Égbolt sötét kék tengerén
 Aranyosan árad a fény.
 Elömlük a várfalakon,
 Elterjed a virágokon
 S mintha édes feleletre
 A virághad felébredne,
 Tündöklük a fehér rózsá,
 Harmat kincsét széjjel szórva,
 Égő piros szegfű felett,
 Mint egy múltó emlékezet,
 Bársony puha sötét szárnyak
 Éji lepék könnyen szállnak.
 Liliomnak hó kelyhében
 Bűvös halvány zöldes fényben.
 Fénybogárka hosszú útján,
 Pihenőt tart — ide jutván.
 Rezedának szerény ága
 Fördik harmat s hold világba.
 Milyen néma, mily beszédes.
 Mi varázsló, bűvös, édes,
 Nyári éjjel tünde bája,
 Nyári éjjel félhomálya.
 Kik magokat föld urának
 Nevezik, rég elalvának.
 Helyet hagytak, adtak másnak

Tündér-földi báj-varázsna.
 Minden éjjel fel-felébred
 Álomképe száz regének.
 Mely láthatlan marad nappal.
 Eltűnik a viradattal.
 Földi ember ne is lássa
 Tündér földet, mert varázsa
 Elragadná, és ki tudja,
 Hol állna meg, hova jutna?
 Egyszer van csak nekünk nyitva
 Tündérország mesés titka.
 Midőn lopva szívünkbe száll
 Az a fényes csoda madár,
 Az a híres, réges-régi,
 Melynek dala olyan égi, —
 A szív igaz költészete:
 «Szerelem» e madár neve.
 Ha elszállt, ha elköltözött,
 De mély gyászba is öltözött
 Ez a világ, múlik bája,
 Halványúl a rét viránya.
 Elnémül az édes ének.
 A csillagok nem beszélnek,
 Hallgat minden néma gyászban
 Szomorító változásban.

De azon két lény szívébe,
 Kik benéznek bűvös éjbe,

Ott van még a madár ének.
 A csillagok mit regélnek,
 Ők még értik. Ők még látják
 Tündérország látományát.
 Fájó bár ez édes óra,
 Fájó néked Csáky Lóra,
 Melyben búcsúszavad várja
 Szived délczeg, igaz párja,
 S bár a fényes pánczél alatt
 Eőry Bálint, gyorsan halad
 Maró bánat a szivedbe,
 Hogy ott örök helyét lelje,
 Mégis mi nagy boldogságtok!
 A szerelem édes átok,
 Édes átkos áldást terem
 Szív virága, a szerelem.

III.

Megy az idő, gyorsan halad.
 A bimbóból virág fakad,
 Évek jönnek, évek múlnak,
 A virágok mind elhúlnak.
 Csak falai Szepes várnak
 Érintetlen, büszkén állnak.
 S kiért Eőry Bálint égett,
 Megőrizte a hűséget.

Csáky Lóra várva várja
 Míg eljő a szive párja
 És gondolja: harczol érted,
 Érted keres dicsőséget.
 Eddig mind hiába várta,
 Fején maradt még a párta,
 Bár mi sokan kérték szivét,
 Nem nyerték el Bálint hívét.
 Hej pedig, de nehéz dolog,
 Mint az idő, gyorsan forog,
 Várni, várni türelemmel,
 Sohsem muló szerelemmel.
 Hirt kérdezni fűtől-fától,
 Napsugártól, holdvilágtól,
 Minden hirnek hitelt adni,
 Minden neszre felriadni.

Egyszer oly hirt hozott a szél,
 Eőry Bálint hogy már nem él,
 Úgy beszéltek azt a várban,
 Hogy elesett a csatában. —

Évek szálnak, évek múlnak,
 A virágok mind elhúlnak,
 De falai Szepesvárnak
 Érintetlen, büszkén állnak,
 Sőt most újra éled fénye,
 Nagy hirneves dicsősége ;

Sűrög-forog a vár népe,
 Készül egy nagy ünnepélyre,
 Mondják málkaságba járna
 Szőke Lóra, Csáky lánya.
 Eddig — úgy mondja a beszéd —
 Ha valaki kérte kezét,
 Atyjának csak azt felelte:
 El nem birná az ő lelke,
 Hogy hűtlenség vádja érje,
 Hogy más légyen az ő férje,
 Mint a kihez szív-varázsa
 Köti, és szent fogadása.
 De most jöve másodizben,
 Szemvakító büszke diszben,
 Más részéről az országnak,
 Nagy vendége Szepesvárnak,
 Drága vendég, szép dalia,
 Hirneves ház első fia,
 Kis királyság birodalma,
 Messze terjed a hatalma.
 A szép Lórát egyszer látta,
 Hogy először volt a várba,
 Meglátta és megszerette,
 Vissza is jött ő érette,
 Vissza is jött, meg is kérte,
 — Atyja oda is ígérte —
 Leányához szépen szóla:
 «Ne hervadj így fiam, Lóra,

«Mielőtt a sirba szállok,
 «Örömet még tőled várok,
 «Ifúságom benned élem,
 «Te vagy legfőbb büszkeségem.
 «Nemzetségem disze, bája,
 «Családom gyöngykoronája,
 «S kihez egykor esküd kötött,
 «E világról elköltözött.
 «Nincs fogadás mely örökre,
 «Siron túl is összekötne».
 Szól a lányhoz gyóntatója:
 «Ne vonakodj, Csáky Lóra,
 «Atyád szava, Isten szava,
 «Mintha Isten szólna maga,
 «Asszony sorsa: túrve túrni,
 «Szilaj daczot elkerülni,
 «Szót fogadni szendén, hiven,
 «Uralkodni forró sziven».
 Enged a lány végre, végre,
 Bár még szóval nem ígérte,
 Belefárad ellentálni,
 Belefárad jobbat várni.
 Hogyha ugy is eltemetve,
 A ki ötet hűn szerette,
 Hogyha már nincs e világon,
 Ó még kire, mire várjon?
 Pusztá néki már az élet,
 Kedve elszállt életének;

Nincs már más örömnök helye,
Csak hogy atyja kedvét lelje —

Zene harsog, közel távol,
Fény árad ki Szepesvárból.
Kiviláglik minden ablak.
Tömörsége várfalaknak,
Míntha fogyna. oszladozna,
Éji légbe olvadozna,
Csak a torony közepében
Áll komoran, áll sötéten.
A többi fal általtörve,
Fénysugárral általszöve,
Mint egy lenge tündérsátor,
Mint egy arany csipkefátyol
Széles völgyre büszkén néz le
A vár legkiválóbb része,
Sziklafalnak puszta ormán,
Sziklafallal egybeforrván,
Lovagterem a vár éke,
Vár urának büszkesége.
Ott mulatnak a vendégek,
Kik a várba eljövének,
Ünnepélyre, kézfogóra,
Mert menyasszony Csáky Lóra.

Alig győzik a cselédek
Hozni a sok drága étket,

Kék folyóból gyenge halat.
Zöld erdőből puha vadat.
Kincsét küldé közzel-távoli,
Sok felől a szép hazából
Bekerült a lakomára
Sok nemesi telek ára.
Kupa telik, kupa ürtül
Minden egyes vendég körül :
Aranykupát ha kiiszszá,
Megtöltve tér hozzá vissza,
Mert közel a pincze verem.
Felette a lovagterem.
Lovagterem kő padlója
Pincze boltos ivét ójja.
Ives boltban állnak sorban
Mint egy rendes nagy táborban
Gerendákra felemelve.
Hordók, szinaranynyal telve.
Hej de régen is nem látott
Ez arany bor napvilágot.
Rég kiforrott már belőle
A mi gyenge, a mi löre.
Nagy hordókban régen fogva
Tarka jó kedv, pincze foglya.
Tarka jó kedv széjjel árad.
Előzönli a nagy várat.
Szilaj jó kedv lángja gerjed.
Szilaj jó kedv hangja terjed.

Összevegytül vig zenével,
 Hangzik nappal, hangzik éjjel,
 Már vagy negyed izben látott
 A sötét föld napvilágot,
 Negyedizben hogy felváltja
 Napot az éj holdvilágja.
 A mióta eljövének
 Ünnepeyre a vendégek;
 Ötödik nap viradóra
 Ablakából Csáky Lóra
 Kinéz — vigan száll feléje
 Dózsölőknek vig zenéje.
 Harsány hangot a szél hozza,
 Mintha abból bontakozna
 Édesdeden, lágyan, szépen,
 Egy hang mely már elszállt régen.
 Mintha most is ottan állna
 Szive régi bűvös álma,
 Mintha intene feléje
 Eóry Bálint ifjú képe.
 Azt gondolta, elfeledte,
 Emlékét is eltemette
 Azon régi egyetlennek,
 Azon régi szerelemnek.
 Most erősben rája támad,
 Emel rája ezer vádat:
 «Hitszegő vagy, azt ígérted,
 Más nem leszen sohsem férjed,

'S most, egy másé akarsz lenni!
 Hogy is tudnál ilyet tenni?
 Igaz hived elfeledni,
 Másra nézni, mást szeretni.
 Vagy hazudni a szerelmet
 Bűnös, hamis eskű mellett
 Gyötri Lórát kétség láza.
 Szűk lesz néki tágas háza.
 Ki lép a kőfolyosóra
 Arany haju Csáky Lóra,
 Folyosóról sok terembe,
 Emeletről emeletre,
 Viszi ötet szive átka
 Mindenfelé a nagy várba.
 Némán nézik, a kik mellett
 Mint a könnyü esti szellet,
 Mint egy tündér-álm képe
 Hosszú fehér köntösébe
 Elsikamlík Csáky Lóra,
 Meg sem állva, csak egy szóra.
 Ha cseléd sóhajtva nézi,
 Mert a közel búcsút érzi,
 Jó úrnőjük ha elhagyja,
 Sötétebb lesz a vár napja.
 Hogyha lovag hón kívánja:
 Lenne bár övé a mátká,
 Hogyha asszony, szánva mondja:
 Ennek is van elég gondja.

De Lóra nem nézi őket.
 A feléje tekintőket.
 Ott van ő már a várszélen.
 A magas nagy kőerkélyen.
 Zord időkbén itt hirdetnek
 Ki halálos ítéletet.
 A vár urak jogában áll
 Ez ítélet — élet halál.
 Lóra szívében felgerjed
 Borzalma e véres helynek.
 Mintha most ő maga felett
 Mondanák az ítéletet.
 Nem marad itt — tovább csálja
 Fájó érzés vad hatalma.
 Tovább, tovább — elért végre
 A vár külső szegletére
 Szikla tartja a nagy falat.
 Mélység tátong lába alatt.
 Mosolygón tárul elébe
 A távolabb vidék képe.
 Igéző hegy-völgyes tája,
 Erdők bokra, erdők fája:
 És a várnak közlélben,
 A várhegygyel szemben épen,
 Feljövő nap hő sugára
 Rá süt a kis városkára. —
 Nézi Lóra a vidéket.
 Míg szívében újra ébred

Eöry Bálint ifju képe,
 Mintha intene feléje. —
 Hisz ő most is csak azt várja —
 Lóra karjait kitarja:
 «Szivem Bálint, megyek, megyek,
 «Nem sokára véled leszek.
 «Mi lenne, mi közöttünk áll?
 «Semmi más, csak az egy halál;
 «Halál nekem nem ijesztő,
 «Inkább édes, inkább tetsző.»

Akarat-e? szédülés-e.
 Viszi Lórát a mélységbe?
 Mintha nőne fehér szárnya,
 Mintha égből angyal szállna,
 Ugy repül könnyü alakja,
 Vándor szellő majd elkapja.
 És ez alak, és e szép lány
 Szétzúzódjék kemény sziklán?
 Ne viruljon már szépsége
 Föld lakói örömére?

Rózsa bokor őt megszánja,
 Rózsa bokor utját állja,
 Galyát terjeszti eléje,
 Nem hogy köntösét letépje,
 De hogy Lóra biztos helyen
 Mélység felett támaszt leljen.

Itt áll már sok évek óta
 Ez a halvány csipkerózsa,
 Sziklahasadékba szerte
 Gyökereit mélyen verte.
 Mostan Lórát tartja ága,
 Ráhull sok halvány virága,
 Tüskés ága tartogatja.
 Mély álomba elringatja.
 Valóság-e? Álomkép-e?
 Mely ott hajlik, rá, felébe?
 Nevén hívja: Lóra, Lóra!
 Felébred a lány e szóra.
 Ez a hangja kedvesének!
 Azt gondolja, égi ének.
 Azt gondolja, égbe szállott,
 S már belőle angyal váltott.
 De nem, hisz ez Bálint maga,
 Bár halkabb lett csengő szava,
 Arcza éle is soványabb,
 A színe is halaványabb.
 Ismét Lóra felé hajlik,
 Szívében vad öröm zajlik:
 «Megtalállak végre, végre,
 «Lelkem drága üdvössége;
 «Itt a csipkerózsa ágon!
 «Leszakítlak, szép virágom».
 Mond neki sok édes-szépet,
 S hol elhagyja a beszédet,

Szeme toldja, nézve rája
 S többet mond még, mint a szája.
 A leányt ölelve tartja
 Harczban edzett erős karja.
 Le segíti a szikláról
 Sokan nézik bár a várból.
 De ők ezt már úgy sem bánják,
 Magukat egymásnak szánják,
 Ki merne még ellentállni?
 Ki most velök szembeszállni.

Kérdi a lány: «Hogy jöttél el?»
 «Azt beszéltek szerzte-széjjel,
 «Hogy elestél a csatában.
 «Érted volt a lelkem gyászban».

Felel Bálint: «Én is véltem,
 «Véget ért már rövid életem.
 «De hogy sebem bekötöttem,
 «Mindjárt hozzád, érted jöttem.
 «Utam hosszan, soká tartott,
 «Mig elértem e kőpartot.
 «Gyenge voltam, leszédültem,
 «Azért lóra nem is ültem.
 «De most bennem újra éled
 «A viruló ifju élet;
 «Könnyen száll az élet vissza,
 «Ha szív, öröm borát issza.

«És te, szívem gyöngyvirága,
«Hogy jöttél e rózsaagra?»

Zengőn, halkán szól a válasz:

«Hogy jöttem le? mindegy már az,
Lopva szöktem el a várból,
El a gyűlölt mátkaságtól.
Bár nem durva erőszakkal,
Inkább mézes szép szavakkal,
Atyám ahhoz erőltetett,
Kit a szívem nem szeretett.
Mondák, hogy már téged régen
Eltemettek, más vidéken.
De felébredt szív hatalma.
Légy életben, légy meghalva,
Téged szeretlek, csak téged,
Néked őrzöm a húséget».

Megköszöni Bálint csókja:

«Te búbajos fehér rózsá,
«Milyen más nincs a világon,
«Nékem nyíltál tövis ágon.
«Tövis ágról én letéplek,
«Megőrizlek, meg is védlek;
«Nincsen már ki elválaszson,
«Nincs erő mely elszakaszson.

«Éltünket bármerre hajtja
«A szerencse fordulatja,
«Tíéd marad a győzelem,
«Változatlan hű szerelem».

CZINKA PANNA HEGEDŰJE.

[ELŐLÁRÓBA.]

MAGYAR ember a világot
 Bármerre is járja.
 Szép hazája szép földjének
 Sehol sincsen párja.

Tán' azért oly drága e föld,
 Mert már néha napja
 Egyszer-mászor de sok könnyű
 S vér volt a harmatja.

Sok könny elhullt, sok vér elfolyt,
 Elterjedt a réten,
 Attól zöldel, attól virít
 Olyan igen szépen.

Vér-harmattól, könny-esőtől
 Nőtt e földnek drága
 Legcsodásabb, legkedvesebb,
 Legszebbik virága.

Csodás virág, bűvös virág
 Az a magyar nóta,
 Nem kell ahhoz sem tudomány,
 Sem nyomtatott kóta.

Érzés tengerébe' nőtt fel,
 Bánat volt a földje,
 Könnyesőtől, vérharmattól
 Frisselik a zöldje.

Nótában van magyar ember
 Öröme, bánatja,
 Homályos lesz annak szeme
 A ki azt hallgatja.

Gyér az öröm, sok a bánat,
 A ki végig sirná
 E keservet, rövid élet
 Végéig se bírná.

De elbirja nóta szárnya,
 Felviszi az égbe,
 Égig emeli a szívet
 Édes keservébe.

Nótában van magyar ember
Minden érzeménye,
Új szerelme, régi bűja,
Százados reménye.

Nóta hallatára minden
Szívben ébred, támad
Fanyar öröm, vigalmas bú,
Mámoritó bánat . . .

Volt egyszer egy magyar nóta, —
Csak visszhangja, árnya,
Róla költött másodképe
Hangzik nálunk már ma.

De még ez a visszhangja is
Olyan szívet-metsző,
Oly szomorú, olyan édes,
Olyan igen tetsző.

Hegedű zeng, tárogató
Fel-felsívit benne,
Mintha minden egyes hangja
Diadalra menne.

Aztán bánatosra fordul,
Mintha búcsúzóra
Útoljára integetne
Erdők bujdosója.

Hát mikor az «igazánda»
Hangzott szerte-széljél
Minden felé az országban
Hangzott nappal-éjjel.

Az lehetett csak a nóta!
De kár hogy oly régen
Fénye bágyad, elhalványúl
Század messzeségben.

Aztán volt egy másik nóta
Hallgatók bújára,
Elköltöző, elbúcsúzó,
Darvagnak nótája.

Mint a darvak seregestől,
Ki kelet, ki délre,
Elköltöztek a bujdosok
Boldogabb vidékre.

Akkor hangzott az a nóta
A piros czizmáról,
Ösmert kedvelt zöld erdőknek
Híves árnyékáról.

Mint elfujja az őszi szél
Piros czizma nyomát,
Mint borítja a téli hó
Zöld erdők árnyékát. —

Ti rég elhalt muzsikuskok,
De haragszom rátok,
Hogy oly végkép' lecsendesült
Elszállt a nótátok.

Barna Mihály, jó Rákóczi
Udvára zenésze,
Mért is nem szól immár nekem
Hegedűd zengése?

És te bűvös cigány asszony,
Czinka Panna névleg,
Ez életben miért is nem
Láthatlak már téged?

Húrjaidon mér némúlt el
A kezed fogása?
Melynek már egy század óta
Nem volt többé mása.

Jó Amáti hegedűdet
Talán most is félted?
Hogy az még a koporsóban
Is ott pihen véled.

Csak nagy híred szállt el hozzám,
Mint egy késő ének,
Mégis akkép rémlik nekem,
Mintha ösmernélek.

Mintha látnám barna orczád
Meleg pirulását,
Mintha látnám sötét szemed
Tüzes villámlását.

Látom a mint nagy szemedben
Szikra tüze gerjed,
Miként a tűz két kezeden
Végig, tova terjed.

Terjed a tűz, száll a nóta,
A ki aztat hallja,
Annak szivén végig süvölt
Tüzes zivatarja.

Hej e tüzes zivatarban
Beh szívesen állnék!
De mi abból reám szállott
Csak egy múló árnyék.

A TALÁLKOZÁS.

I.

Volt, hol nem volt — hogy úgy kezdjem,
Mint a mesét — régen,
Volt egyszer egy cigányasszony
Gömör vármegyében.

Mai napig ott borong még
 Hirének árnyéka.
 Somogyból jött, cigány szülők
 Árva maradéka.

Jó Lány János felfogadta
 Nevelte az árvát.
 Míg napja mult bőkezűen,
 Híven fogta pártját.

Különösen, hogy nevelje
 Zenetudományba,
 Gondoskodva, elhelyezte
 Rozsnyó városába.

Nőtt a gyermek s nőtt lelkének
 Oly hatalmas szárnya.
 Melylyel büszkén, bátran repült
 Nagy tündér-országba.

Szeme sem úgy járt ő neki.
 Mint más gyermekeknek,
 Kik oly kedves bamba módon
 Sírnak és nevetnek.

Volt valami mélységes tűz
 Fekete szemében,
 Valami megfoghatatlan
 A tekintetében.

Úgy érezte, ki rá nézett.
 Hogy perzsel és éget
 E szemekből kisugárzó
 Izzó, tüzes lélek.

Barna piczi két kezét ha
 Hegedűre tette.
 Hallgatója minden baját —
 Bűját elfeledte.

Csak hallgatta nóta szavát,
 És elszállott véle,
 Tündérország rózsá-termő
 Tövises kertjébe.

Édes rózsá, szuró tövis
 Szívét körülfonta,
 Egész lelkét édes-fájó
 Ábrándokba vonta. —

Nőtt a gyermek, szófogadó
 Szelid volt másképen,
 De csak oly vad virág maradt
 Mint az előtt, épen.

Házban soká nem állhatta,
 Ki a zöld mezőre
 Hívta őtet a napsugár,
 Bársony legelőre.

Selyem gyapjas bárányokat
 Simogatta végig,
 Legszelidebb nótácskáját
 Hegedülte nékik.

Innen a zöld erdőségbe
 Vitt balgatag útja.
 Mit beszélt a virágokkal,
 A jó Isten tudja!

De szólt hozzá, csillag, virág,
 Erdők csalogánya.
 Patak vize lombok árnya,
 Minden szolt hozzája.

Pókhálóban ringatozó
 Színes harmatcseppek,
 Tövis-indán málna bogyók
 Feléje nevettek.

Mit ő hallott virágoktól
 Jártában-keltében,
 Hegedűjén elbeszélte
 Eljátszotta szépen. —

Egyszer — bizony, hol, s mikor volt —
 Bár utána jártam,
 Napját helyét krónikákban
 Sehol sem találtam.

De tudom, — vagy képzelem csak? —
 Egy szép nyári reggel
 Arra vonúlt nagy Rákóczi
 A magyar sereggel.

Ott állt a kis cigány leány
 A zöld erdő szélén,
 Rongyos piros szoknyácskája
 Lebegett a szélben.

Kékes árnyú, sötét haját
 Tele tűzögette,
 Vadrózsával, pipacsokkal
 Körül tekergette.

Felébe még hozzá tűzte
 A rétek virágát,
 Azt a messze ríktigató
 Arany színű sárgát. —

Csak hallgatta nagy Rákóczi
 Milyen madár szállott
 Az erdőbe; olyan szépen,
 Hogy ki muzsikál ott?

Sólyom szeme hogy megakadt
 A kis lánycselédén,
 Szóla: «Fiam, Vay Ádám,
 Hozd el ide nekem»;

Tudakozva hadd kérdezzem,
 Hogy mi bokron termett
 Az a szépen hegedülő
 Csodálatos gyermek?

Áll a gyermek, mohos fatörzs
 Oldalához dülve,
 Hol merengve, hol meg újra
 Szépen hegedülve.

Ábrándozó nagy szemei
 Még észre sem vették
 Eddiglen a fejedelmi
 Sereg közeledtét.

Akkor néz fel, mint sötéten
 Hajlik már feléje
 Lóhátáról egy vitéznek
 Zordon ékes képe.

Félve nézi az alakot
 'S bámúlva a gyermek
 Azt gondolja, hogy a földből
 Ott mellette termett.

De a vitéz kegyesen szól
 Hozzá ilyenképen:
 «Húzd el nékem ezt a nótát
 Ujra olyan szépen».

Dacczal veti fel a gyermek
 Piros szája szélét.
 A vitéznek nagy durczásan
 Felül ilyenfélét:

«Tudja meg, hogy az én nótám
 «Nem szól senki másnak,
 «Csak magamnak, mestereimnek,
 «Meg a sok virágnak».

Párbeszéd folyt aztán köztök,
 Szór sebesen váltva,
 Szólt a vitéz, s felelt rá az
 Erdők vadvirága:

«Gyere velem» -- «Nem megyek én
 «Légyen velem bármi -- »»
 «Gyere, hisz a fejedelem
 «Kiván téged látni!»

Olyan érzés szállt a lányra
 Az utolsó szóra,
 Mintha szívében megnyílnék
 Egy szép piros rózsza.

Nem kellett már hogy a vitéz
 Hívja, mert két lába
 Vitte őtet sebesen, mint
 Amazt paripája.

Az sem kellett, hogy megmondják
Néki, melyik legyen
A nagy nevű fejedelem,
Elébe állt épen.

Nagy híreből nagy Rákóczit
Immár rég ismerte.
Ugyanilyen bámulatos
Délczegnek képzelte.

A mint ott áll, eszébe jut
Virágkoronája,
Még igézőbb, bájosabb lett
Feldúlt arcocskája.

Szeme kigyúlt, két orczája
Lángpirosan égett,
Elszégyelte magát nagyon
A sok virág végett.

Tépve nyúlt szép kondorfürtű
Fekete hajába ;
Mevézerte keze fejt.
A vadrózsa ága.

Aztán szórta virágait
El-széjjel a szélben.
Fejedelem lova elé
Hullottak le épen.

Kérdi tőle nagy Rákóczi
Csengő érczes hangja :
«Hol termettél zöld erdőnek
«Gyöngyvirág-harangja?»

A kis lány csak hegedűjét
Vállához emelte,
Muzsikaszó feleletben
Áradt ki a lelke.

És hegedült, mint még soha,
Soha életében.
Könny csillogott a harcz-edzett
Vitézek szemében.

Csak Rákóczi szeme maradt
Száras — már a végett,
Nagy lelkeknek nem ad az ég
Ilyen könnyebbséget.

Szó sem enyhít, könny sem segít
Semmi fájdalomába'
Nagy léleknek — azért erős,
Birja el magába'. —

De arcza, hogy rámosolygott
A kis cigány-lányra,
Olyan volt, mint harmat után
A zöld erdő tája.

Aztán benyúlt tarsolyába;
 Halvány, érczes fényben,
 Három darab magyar arany
 Csillogott kezében.

Oda nyújtá a kis lánynak,
 És a haza harczán
 Barnúlt keze, végig simúlt
 A szép gyermek arczán. —

Ment a sereg, elvágatott
 Szélmél sebesebben,
 Nem tudták, hogy a lány szíve
 Ott van a seregben.

Soká, soká nézte a lány
 Porfellel futását,
 Porfellegben megcsillanó
 Fegyver villogását.

Aztán majd az arczához nyúlt:
 «Itt a keze helye!»
 Úgy érezte, mintha arca
 Meg volna szentelve.

Majd lehajlott virághihoz,
 Hervadt volt és tépett
 Valamennyi, hogy Rákóczi
 Lova rájuk lépett.

Felszedte a virágokat,
 Bekötötte szépen
 Három fényes aranyával,
 Kendő szegletében.

Kebelébe rejtegette
 A sok drágaságot,
 Aranyit s az eltaposott,
 Letépett virágot,

Aztán újra hosszan nézett
 A kanyargós útra,
 Merre vitte nagy Rákóczit
 Dicsőséges utja.

Két kis kezét, össze téve,
 A jó Istent kérte
 Forrón kérte, ez egy csodát
 Hogy tenné meg érte:

Csak még egyszer hozza vissza
 A nagy fejedelmet,
 Csak még egyszer ott állhasson
 Paripája mellett!

Szavát hallja, szép, fenséges
 Vonásait lássa,
 Hogy még egyszer rája szálljon.
 Szeme villámlássa.

CZINKA PANNA FOGADALMA.

II.

Mult az idő szakadatlan,
Friss hó szállt a földre,
Majd a világ tavasz felé
Fordult ismét zöldre.

Az idővel nőtt a gyermek,
Hajadonná fejlett,
De feledni csak nem tudta
A nagy fejedelmet.

Nem úgy szólt már hegedűje,
Mint a madarének,
Mint a hogy a zöld erdőben
Madarak beszélnek.

Játékában végig vonult
Csaták riadalma,
Búbánatos visszhangot lelt
Bujdosók siralma.

Nem csak a hang ereje volt,
De árnya mélysége,
Mely lehatolt győzelmesen
A szívek mélyébe.

Ámbár nagy volt művészete,
S csodás már a múltba,
Az «igazit» csak Rákóczi
Szeméből tanulta.

A mit érzett ő iránta,
Pusztán szerelemnek
Nem nevezem, nagyobb volt az —
Nincsen neve ennek.

Mikor néki Rákóczival
Volt találkozása,
Ekkép hangzott a gyermeknek
Szíve-fogadása:

«Hozzám szóltál, rám tekintél,
«Te kedves, te édes,
«Te hatalmas, te hőslélkű,
«Te gyönyörűséges.

«Muzsikaszó szép hangjával
«Imádkozom érted,
«Adjon neked a jó Isten
«Minden dicsőséget.

«Megtanulok hegedűlni
«Olyan igen szépen,
«Hogy meghallja a jó Isten
«A csillagos égben.

«És ha megtérsz diadalról,
 «Győzelmes csatákról!
 «Hadd beszéljen neked a hír
 «A kis cigánylányról!»

Igy tanulta művészetét
 Rákóczi szeméből.
 Igy szállt reá szikra tüze
 A hős nagy lelkéből.

Asszony szívnek nagy hirnévre
 Ha van vágyódása,
 Csak azért van, hogy kedvese
 Diadalát lássa.

Hogyha egyszer dicsvágy ébredt
 Az asszony lelkében,
 Megcsalódott az már nagyon
 Szíve szerelmében.

Vagy, lehet, oly magasan jár
 A szívének álma,
 Hogy nem viszi őt fel oda
 Csak nagy hire szárnya.

Czinka Panna hire terjedt
 Széles ez országon,
 Ott volt minden ünnepélyen,
 Minden mulatságon.

Nem is járt már a szép asszony
 Egyedül, magába,
 Primás volt ő, nagy hirneves
 Saját bandájába! —

Hogy elérte a hajadon
 A tizennégy évet,
 Jó Lány János pártfogója
 Nézett neki férjet.

Muzsikus volt, Pannával járt
 Bandájában férje,
 Később aztán gyermekei
 S két legény-testvére.

Merre jártak, utánok ment
 A vigság, a bánat,
 A milyen csak muzsikaszó
 Hallatára támad.

Szólt is Panna hegedűje!
 Soha asszonykézben
 Hegedű még nem szólt ilyen
 Bűbájosan, szépen.

A frisse is bánatos volt,
 Hát a lassúbb része!
 Hangzott, mint egy egész ország
 Pusztulása, vésze.

De azért a legszomorúbb
 Szivrehatóbb nóta
 Mégis olyan büszkén zengett,
 Diadalmas módra.

És valami fájó öröm
 Vonúlt rajta végig.
 Fájó öröm rivalgása
 Visszhangzott az égig.

Múlt az idő szakadatlan,
 Az asszony csak várta,
 Hogy még egyszer Rákóczival
 Lesz találkozása.

De elment a fejedelem,
 Csak hír szállt már róla —
 Czinka Panna hegedűje
 Volt a siratója.

Mult az idő, nagy Rákóczi
 El pihent már régen.
 Török földön, tengerparton,
 Idegen vidéken.

Nem hat többé hozzá semmi
 Muzsika szólása.
 Flaltatta, elringatta
 Mármora zúgása.

Czinka Panna feje felett,
 Hogy multak az évek,
 Bánatosabb lett a hangja
 A hegedűjének

Nagy fekete két szemében,
 Hogyha fellobbant még
 Tüzes szikra, nem volt az más
 Csak egy múltó emlék.

Csendes nyári este szállott
 A Sajó partjára,
 Czinka Panna kis kertjére,
 Szép fehér házára.

Alkonyodott, — de messze volt
 Még a sötét éjjel,
 Nyugot felől ezerszínű
 Fény áradott széjjel.

Lám, az ég is hogy emlékszik
 Nap-fejedelmére!
 Milyen bibor-arany tüzet
 Gyujt az emlékére.

Ott égett még a nap csókja
 A nyugoti égen,
 Aranyszélű felhők úsztak
 A biboros légben.

Sajó vizben megesillámlott
Az aranyos felhő,
A mint habját felborzolta
Elillanó szellő.

Fény eloszlott, szállt az éjjel,
Harmat szállott véle
Czinka Panna sajóparti
Virágos kertjére.

Nagy diófa volt a kertnek
Legkiválóbb dísze,
Zöldleveles, széles ága
Ráhajlott a vízre.

Ez volt a ház asszonyának
Kedvencz ülőhelye;
Ábrándoknak, emlékeknek
Volt e hely szentelve.

Hogyha szívét bánat nyomta
Vagy öröm találta,
A diófa árnyékában
Mind elmuzsikálta.

Most is ott ült. Vizből szálló
Ködös esti pára,
Harmatot szórt ezüstkényü,
Szép, fehér hajára.

Halvány arcza pirosabb lett,
Mintha égne lázba,
Gyermekei szépen kérték,
Menne be a házba.

Hüvös az est, hátha megárt! —
Nem akart bemenni.
Ezentúl már, úgy mondotta:
Nem árt néki semmi.

Halkan mondá gyermekinek:
«Szavam van hozzátok,
«Ha meghalok, hegedűmet
«Kezembe adjátok.

«Nagy biboros, híres püspök
«Drága ajándéka,
«Szép zengését utóljára
«Meghalljátok még ma».

Aztán nézett egy csillagra,
És suttogta: «Hát ha?
«Hát ha mégis megtalállak
«Ott a mennyországba? — »

Szállt az éjjel, szállt a harmat,
Véle szállt az élet,
Eljött vége Czinka Panna
Hosszu életének.

Alig pirült az ég alja
 Három viradatra,
 Panna lelke elköltözött
 A harmadik napra.

Ott pihent már szép csendesen,
 Feszület helyébe
 Jó Amáti hegedűjét
 Tartotta kezébe.

És elnémult szíve felett,
 Begöngyölve szépen,
 Szinehagyott piros kendő,
 Kopott szegletében.

Rég letépett, porladozó,
 Hervadt virágkelyhek,
 Békességes, csendes, örök
 Nyugvó helyet leltek.

FORGÁCH ZSUZSÁNNA.

FORGÁCH Zzuzsánna hites urát várja,
 Csak tegnap óta, hogy ő neki párja;
 Tegnap fogadta néki esküszóban,
 Hogy övé marad búbánatban, jóban.

Nevetős szemét lesüti ölébe,
 Hosszasan nézdel a jegygyűrűjére:
 «Már asszony vagyok! jó asszony is leszek,
 «Édes uramért de mindent megteszek.

«Hogy miként lehet, hogy még se jön hozzám?
 «Ha fáradt volna, jaj de elgondoznám,
 «Szeméből nézném minden gondolatját,
 «Teljesíteném minden akaratját.»

Már száll az alkony Szklabinai várra,
 Forgách Zzuzsánna még az urát várja.
 Majd gondolatja a multakba téved,
 Éled előtte a lánykori élet.

Még is csak szép volt ott a gyerekekkel.
 Komjátí kertben, leánytestvérekkel
 Gyümölcsöt szedni — nem is volt oly régen,
 Pilléket fogni, a virágos réten.

Még is csak ékes lehet ábrázátja,
 Élete sorja, az is ezt mutatja.
 Kis lány-cseléd volt, mégis észrevették
 Még alig nőtt fel, már is férjhez vették.

Pedig ruhája sem volt nagyon ékes,
 Honi szövésű, színe is csak kékes.
 Most zöld selyemből van ruhája szöve,
 Aranynyal áttört csipke fejkötője.

Rubinttal ékes karcsu fűző válla,
 Hát neki ilyen nem gyönyörűn állna?
 De hogyha nincsen senki a ki nézze!
 Tán az ő ura nem is veszi észre?

Révay Ferencz, de kár volt te néked
 Magára hagyni szép kis feleséged!
 Már egyik ördög megszólalt szívében,
 Belé lopodzott hiúság képében.

Kár tivornyázni dőzsölő sereggel,
 Borban elázni undok korhelyekkel,
 Mig asszonyodra az unalom árnya
 Ránő, meglátod, a te lelked bánja.

Nem jön az ördög — jó ember ne lássa —
 Soha magába, mindig vagyon társa,
 Irás is mondja: hogy oroszlán képben
 Jár s elnyeli, ki elnyelésre készen.

Zzuzsánna asszony pengő vergináját
 Kapja kezébe. Unalom óráját
 Gondolja: azzal majd jobban eltölti,
 Most már az ördög nóta képét ölti.

Édes a nóta, úgy szava, mint hangja,
 Megkondúl benne mult idők harangja.
 Mult idő édes, mint hajnali álom —
 Hisz csak tegnap volt — úgy kis-ebéd tájon,

Már is a multé az a tegnap reggel,
 Hogy jött egy ifju, a násznép sereggel.
 Az egész násznép de nehezen várta,
 Hogy koszorúra változzék a párta.

Nehezebb fejdísz lett most már belőle.
 Mintha csak nyomná asszonyfejkötője.
 Mért szól szívéhez az az édes nóta
 Oly igen fájó, megrikató módra?

Csak tegnap hangzott először fülébe.
 Mért égett úgy be még is emlékébe?
 Az ifju volt, ki olyan szépen mondta —
 De neki erre ugyan hát mi gondja?

«Jaj, édes uram, jaj de soká késel!
 «Hogy is hívták csak? — talán Bakics Péter?
 «Mosoly volt ajkán, mosoly volt szemében,
 «Szép piros virág volt a süvegjében.

«Szép hugom asszony! kedvesen így mondta,
 «Talán a «szépet» igazán gondolta?
 «Mért ne gondolná? hisz anyai ágra
 «Az én urammal vagyon rokonságba!»

Folyosó végén most léptek haladnak,
 Visszhangja éled boltives falaknak,
 Kőfolyosóról hallatszík most beszéd.
 Tétova visszhang, hozzá-viszi nesztét.

Hogy a szó hallik, hogy a láb feitoppan,
 Zsuzsánna szíve jaj de nagyot dobban.
 «Ez az ő hangja, ő épen így lépdél!» —
 Ki? — nem az ura, hanem — Bakics Péter.

«Ejh, Bakics Péter! — hisz uramat várom,
 «Eszem sem jár jól, elnyomott az álom.
 «Én édes uram, de nagyon szeretiek,
 «Ha Isten segít, boldoggá is teszek!»

Révay Ferencz, de kár volt tenéked
 Magára hagyni asszonyfeleséged.
 Hogyha letévedt az ő gondolata,
 Azt idő többé vissza nem adhatja.

Fiatal asszony, világot nem látott,
 Nyugtalan lelke vigalomra vágyott,
 Örvendni kívánt a nyiló tavasszal,
 Versenyt dalolni légi madarakkal.

S most is csak ott ül, egyedül, magába,
 Mogorva ősi szklabinyai várba;
 Néha kilépdél magas könyöklőre,
 Forró könnycseppje hull a hideg kőre.

Könnyét felszivja a nevetés napja,
 Hogyha a szívet pajzánságon kapja.
 Hej de sok dőre gondolatra ébred
 Vigságra vágyó elhagyatott lélek!

Forgách Zsuzsánna ki szól a frajjának:
 «Felöltözöm most nyalka katonának,
 «Karmazsin piros selyem dolmányt öltök»,
 Már *bolondságra* csábitja az ördög.

Várszolga népe lent a tánczot járja;
 Megyen Zsuzsánna, utána a frájja.
 Vigadók közé belevegyül ő is,
 A többi tánczol, hadd tánczoljon ő is.

Karmazsin selyem dolmány feszül rajta,
 Kordovány sárga piczi czizma tartja
 Kis lábát fogva; sarkantyuját rázza,
 De szépen, vigan pengett az a tánczba.

Zsuzsánna asszony, esztelenül tetted;
Rád nehezül majd balga, dőre tetted.
Ha urad vártad, mostan ő vár téged,
Ha elékerülsz jaj akkor tenéked!

Reszketve áll a ura elébe
Forgách Zsuzsánna, halavány a képe,
A Ferencz uré pedig ég és lángol
Kemény italtól, öreg haragjától.

«Mit tettél asszony?» mordul, rival rája,
Ócsárló szóval elhalmozza szája,
Ócsárló szóra Zsuzsánna szívébe'
Büszkeség ébred, pirosabb lesz képe.

Felveti fejét: «A mint tettem, tettem,
«Gonoszat, rosszat sohsem cselekedtem,
«Ha magam untam, e mogorva várba',
«Békeveredtem egy kis multságba».

Jaj, mért volt e szó? Jaj, a vad oroslán!
Nem szágúld olyan bőszen a sik pusztán,
Mint Ferencz, ugrik most ülőhelyéből,
Vad haragjába szinte belekékül.

Tör az asszonyra, talán meg is ölné,
Gyöngé teremtés, tán össze is törné,
De ajtót nyitva belép Bakics Péter,
Villámló szemmel, félelmetes képpel.

Mennydörgő hangja a falat is rázza,
Mennydörgő hangon bekiált a házba,
Csak egy szót: «Ferencz!», de azt úgy kiáltja,
Hogy hangzik benne pokol minden átka.

Visszatántorog Ferencz ez egy szóra,
Már csak árnyéka van ott az ajtóba',
Az is elsuhan, most már csak magában
Zsuzsannát tartja Péter a karjában.

Az asszony kezét a kezébe vette,
Leülteti majd puha kerevetre,
Szépen szól hozzá, biztatóan mondja:
Hogy őt megvédeni ez már az ő gondja.

Péter szép szava, úgy száll Zsuzsannára,
Mint langyos eső eltikkadt virágra,
Édes gyöngeség ömlik a szívére,
Lchajtja fejét Péter kobelére.

Csöndesen zokog e pihenő helyen,
Nincs mód, hogy lelke nyugodalmat leljen:
Péter biztatja gyöngéd édes szóval,
Hogy ez sem használ majd édesebb csókkal.

De nagyon édes! csak az a kár benne,
Ha nem vón' édes, tán méreg se' lenne,

Pedig az mérég, életölő mérég,
Melybe belévész a szív és a lélek.

II.

Felszállott a nyirkos ködös pára
Szürke kövü szklabinyai várra,
Völgy mélyéből szürke leple terjed,
Terjed a köd, száll a szürke felleg.
Ölelésre, az égből élébe,
Hozzá hajlik ködös hasonképe,
Őszi eső permetező cseppje,
Hogy a várat hamvasan belepje.

Elmúlt a nyár, halad az ősz útja,
Levelet hint a kis kerti útra,
Tarkállani vón' még annak kedve,
De megszürkül, hogy a köd belepte.
Viztől nehéz leszen sárgás lapja
Szegény levél! az ég fényes napja
Nem süt már rá — messze van még nyárig —
Csak megbarnúl, barna földdé válik.

Nagy fenyőfa ott a bejáratnál,
Zöld tűiddel tavaszt mutathatnál,
Jaj, de a zöld hamuszinre válik,
A nagy ködbe — messze van még nyárig.

Zöld fenyőfa minden tűje, ága
Harmatos lett, mint akár csak nyárba!
De a harmat nem vet már világot,
Őszi ködbe ólomszinre váltott.

Elmúlt a nyár, halad az enyészet,
Magába szállt, gyászol a természet,
Ha az élet elszállt már belőle,
Mért nincs neki fehér terítője?
Csak már az ég fehér hava hullna!
Csak már ez a nagy szürkeség múlna!
Nem oly nehéz a halottat látni,
Mint a hosszú, lassú halált várni.

Lassú halált, szív halálát várja
Zordon ősi szklabinyai várba
Szép úrnője a mogorva várnak,
Egyet érez, de majd gondol százat.
Hogy a hulló őszi ködöt látja,
Egyik emlék a másikat váltja,
Két emlékebe szive belevásik,
Egyik édes, keserű a másik.

Keserű, mert édesnek kén' lenni,
Hát esküje ő neki már semmi?
Jaj, nem semmi, hogyha csak az lenne!
De gyűlölség keletkezik benne.

Kit gyűlölt meg? Hites urát épen,
 Jaj, nem lehet --- megöli a szegény,
 Nem, nem, csak a szive melegsége,
 Az fagyott meg — szerelmének vége. —

Bár úgy lenne, jaj, bár csak úgy volna!
 De hát akkor másra nem gondolna,
 Férjes asszony, kit szeretne másat,
 Mint a hozzá kötött élettársat?
 Mégis, mégis, mért reszket és fázik,
 Ha eszébe jut csak az a másik?
 Ha szól róla, vagy ha gondol rája,
 Mért tüzel úgy szegény szive tája?

Igazitná gondolatját helybe,
 De visszacsap, mint a mérleg nyelve,
 Ha nehéz súly huzza le a tálat;
 Szegény asszony, de hiába fárads!
 Emlékéből bárhogy távoztatja —
 Visszafordul minden gondolatja,
 Bár tagadja --- Bakics Péter végett,
 Od'adná az örök idvességet.

Hej a szívét de hiába készíti,
 Benn a házban unalom emészti,
 Künn a kertben ott is rája támad,
 Az a titkos, soh'sem múltó bánat.

Por lepte be pengő vergináját,
 Rég nem hallá senki vig nótáját,
 Rokkáján is finom kender szálba
 Be van kötve a pókháló szála.

A fonástól gyenge keze fárad,
 Nóta hangján szívéből kiárad
 Az a bánat, melylyel titkon, rejtve,
 Szegény szive csordultig megtelve,
 A tűzhelyen nagy hasábfalángol,
 Piros lángja messze kivilágol,
 Kivilágít szürke ködös éjbe,
 Rásüt a nagy nyárfa tetejére.

Hogy ráhajlik a vár ablakára,
 Pirosas lesz leveletlen ága,
 Egy két levél ha van tetejében,
 Az is zörren, lehullásra készen,
 Szép Zsuzsánna irigykedve látja,
 Sárga levél lehullást hogy várja,
 Az ő szive sárga levél régen,
 Lehullásra, elmulásra készen.

Lángol a tűz, de csak fénye árad,
 Melege nem tölti be a várat,
 Hideg a ház, őszi köd párájá
 Belefészkel nyirkos kőfalába.

Nyíló ajtót vastag szőnyeg tartja,
De a szél csak átsivítgat rajta,
Vastag kárpit takarja a falat,
De a hideg csak keresztül halad.

Hideg, néma a nagy, csendes éjjel,
Szép Zsuzsánna ijedve néz szűjjel;
Míntha hangja ébredne az éjnek,
Míntha gonosz szellemek jönnének.
Egér zörmöl a fás kamarában,
Szú kopácsol a szemöldök fában.
Tán a drága terített damasztal
Meg is mozdult a nagy tölgyfa asztal.

Nyoszolyának színes takarója
Gazdag selyem zöld szunyog hálója
Libben-lebben, talán a szél hajtja,
Vagy kísértet szárnya seper rajta?
Az egész ház mozdulásban látszik,
Hogy a tűzfény a falakon játszik,
Beh népes lett ez a csendes éjjel
Elsuhanó rémek seregével.

De az éjnek legundokabb réme
Ottan fészkel Zsuzsánna szívébe,
Mint kigyózik dermesztően rajta
Szegény szívét örületbe hajtja:

«Milyen szép volt, milyen kedves, édes,
«Szép szeme is nevetős, beszédes,
«Csengő hangja szívhez szóló, drága,
«Ő maga is lovagok virága.

«De ha tilos, tilos ötet látni!
«Rágondolni, ötet megimádni,
«Reá nézni gyönyörködő szemmel,
«Öt követni örült szerelemmel!»
Jámbor asszony, sohsem gondol másra,
Csak a kihez köti fogadása;
Gondoljon hát ő is az urára,
Hozzá kötött élete párijára.

Gondol is majd — a szerelem csálja:
Ha az ura hirtelen meghalna!
Jaj, az Isten bocsássa meg vétkét!
Nem kívánja ő az ura végét,
Nem, nem, inkább ő megy a halálba,
Elbujdosik széles e világba,
Úgy sincs néki nyugta, békessége,
Zord az élet — ha vége — hát vége.

Hej, Zsuzsánna, fiatal vagy még te,
Dehogy van az életednek vége,
Dehogy van a szíved eltemetve,
Nem múlt még el a te éted kedve.

Fiatal szív, de mindent is várhat,
 Jövője még gyönyörűre válhat,
 Hacsak idő van, várni, remélni,
 Jó még addig e világon élni . . .

Magas a fű a Morava partján,
 Virág himzi gyönyörűen, tarkán,
 Magas fűben de szépen is állnak
 Gyenge, karcsu rengő virágszálak.
 Nefelejsnek szép, halavány kekje
 Ráhajlott a Morava vizére,
 A habokon himbál könnyű ága,
 Habokba hull szerelem virága.

Gyönyörű szép selymes, gypes réten,
 Magas fűben, csendben pihen régen
 Bakics Péter. Szomorúan néz be
 Felcsillanó Morava vizébe.
 Belé tekint révedező szemmel,
 Gerjedező igaz szerelemmel,
 «Szegény asszony!» szomorúan mondja:
 «Gyenge szived de sok bánat nyomja».

«Mefogadtam, megtartom ha élek,
 «Minden bajtól, bánattól megvédlek.
 «Úr vagyok én az uraddal szemben,
 «Kézírása itt vagy on kezemben,

«Melyben magát kötelezi végkép,
 «Megjavítja undok korhely életét,
 «Nem bánt téged ócsárló szavakkal,
 «Nem halmoz el durva bántalmakkal.

«De a vén cser nem hajlik már jobbra,
 «Korhely marad, ki az ital foglya,
 «Fa tuskóból arany láncz nem válik,
 «Az volt, az is marad mind halálíg,
 «Lovag vagyok, azzá rendelt Isten,
 «Az ártatlant védni nekem tisztem,
 «Ki olyan szép, ártatlan és drága,
 «Mint Szklabinya gyenge virágszála?»

«De ha olyan gyönyörű nem lenne,
 «Ha engem oly boldoggá nem tenne
 «A látása, lovagja lennék-e?
 «A *csunyáért* csatába kelnék-e?
 «Jaj előttem tátong, mint egy árok,
 «Ez a kétség: igaz úton járok?
 «Vagy csak szívem kötelesség örvén
 «Csalogatja, huzza ez az örvény?»

«Mért is nyúltam avatatlan kézzel
 «Hivalkodó, gyöngö emberésszszel
 «Parázs tűzbe? Szenvedek a végett,
 «Ki csodálja, hogy a tűz megéget?»

«Másra hagyom, mi másnak a gondja,
 «Jó szándékom kétségbe ne vonja
 «A teremtó, csillagos egében,
 «Bizakodom igaz kegyelmében.»

Csak hogy másra térjen gondolatja,
 Bakics Péter hívja, csalogatja
 Német hadnagy szép tarka kutyáját,
 Kitanitott vadászó vizsláját.
 Okos kutya, idegen vidéki,
 Bakics Péter egyet füttyent néki,
 Moravába süvegjét bedobja,
 Hogy a kutya a vizből kifogja.

Széles a víz, benne meg sem állhat
 Az az okos, szófogadó állat.
 Hogy felloccsan a víz körülette,
 Bakics Pétert de megnevettette.
 Ablak nyílik magas Holics várba,
 Kitekint a Morava partjára
 Egy süveges asszony ábrázatja
 Vasrács mögül magát megmutatja.

Feltekintve, szól a kertész legény:
 «Ki lehet az? talán fogoly, szegény?»
 Szól a halász: «Pár napja hogy láttam,
 «Úri asszony lakik fent a várban.

«Nem láthatom ide, hogy ki lenne,
 «De úgy vélem, szívesen kimenne,
 «Azt beszélik: Révay nagysága
 «Feleségét zárta be a várba.»

Ferencz úr ezt miért cselekedted?
 Nem okosan, nem is bölcsen tetted.
 Fogva tartod asszony-feleséged,
 Hidd el nekem, csak kinevet téged.
 Ellened jár ravasz asszony észszel,
 Ellened tör erős, ügyes kézzel,
 Erős a fal, de erős akarát
 Megbontja a legerősebb falat.

Fogva tartod, arra erőltetnéd,
 Hogy a szíve hozzád melegedjék,
 Nem melepszik, ha kihül még jobban,
Kényszerült szív visszajára dobban.
 Igyekezett, hogy szívéből végkép
 Kítaszítsa Bakics Péter képét,
 De hogy tőle bizalmad megvontad,
 Pétert csak még jobban hozzá fontad.

Nem emészti már a régi bánat,
 Daczos szíven nagy büszkeség támad:
 «Engem tartson ez a várfal fogva?
 «Én legyek a férjem uram foglya?»

«Majd megváiik, árok elég mély-e?
 «Elég-e a falak erőssége?
 «Nem parancsol nekem olyan ember,
 «Ki erősnek parancsolni nem mer.

«Ha Bakicscsal állna mégis szembe',
 «Tiszteletre hogyha méltó lenne.
 «Alázatos lennék hozzá én is,
 «Megtisztelném, talán szeretném is,
 «De ő azt csak nyomorultan kéri.
 «Javulását írásban igéri,
 «Háta megett mond csak rája vádat,
 «Akkor bátor, ha az fordít hátat».

Holics várban van csak a gyöngy élet,
 Ha trombitás, hegedűs betéved,
 Felhivatják a nagy úri várba,
 Bevezetik majd az asszonyházba.
 Ott muzsikál szépen, nagy sokáig,
 Néha napján hajnal hasadtáig,
 Az úrasszony csendesén hallgatja,
 Vagy a tánczot jókedvűen rakja.

Vendég is van, Bakics Margit neve,
 Balassának elhagyott özvegye,
 Zsuzsannának barátnéja, társa,
 Lovaglásba', minden vígadásba'.

Felöltöznek bohó ruházatba,
 Szép zsinóros piros dolmányokba.
 Úgy járnak le Bakics úr szerére,
 Néki is van Holics várban része. —

Jön is, megy is sok kedves üzenet,
 Álarczosok viszik a levelet.
 Hű apródok jelekre ügyelnek,
 Lánycselédek hírekre figyelnek.
 Sok fiatal nép lakja a várat,
 Kalandban az de szívesen fárad.
 Úrnőjüket szeretik, imádják,
 Vad Révayt szívökből utálják.

Révay úr őrzi feleségét,
 Gyanakodás nem hagy neki békét,
 De már este feje a sok bortól
 Megnehezül, nagy erős mámortól.
 Felocsúdik valahogy csak reggel,
 Körül is néz gyanakvó szemekkel,
 Mulatságnak ha veszi is neszét,
 Nem bizonyosság az, csak olyan beszéd.

Olyan hír is hallatszik a várba',
 Hogy urától a szép asszony válna,
 Nagy bánatját panaszos levélben
 Most írta meg a szentszékhez épen.

Hogy ez a hír a népség közt terjed;
 Ferencz uram nagy haragra gerjed,
 Itt az asszony, itt még hatalmába',
 Vetteti is sanyarú fogságba.

Elkergeti a hű cselédséget.
 Ki hoz már az úrasszonynak étket?
 Bakics Péter hű legénye lopva
 Sok drága bort, jó pecsenyét hozza.
 Szép Zsuzsánna hiába néz széjjel,
 Szót sem válthat kedves Péterével.
 Lesz még idő — ez is majd megválík,
 Hogy Péterrel marad mind halálíg.

III.

Lódobogás.
 Mi lenne más?
 Hangzik a néma éjszakába.
 Most szerteszét,
 Világot vet
 Egy elsikamló fényes fáklya.

Fel-feltűnik,
 Majd eltűnik.
 Mint hulló csillag tünde fénye,
 Ki tudja, tán
 E fény után
 Megy egy halandó végreménye.

Malomgátnál
 Lovas megáll,
 Rázörget a ház ablakára:
 «Molnár hallgass,
 «Utat mutass,
 «Meglesz a fáradságod ára.»

Egy pillanat —
 S már elhaladt
 Mint csalfa álom szövevénye,
 Tovább, tovább —
 Mi jelt se hágy,
 Titokzatos éj jövevénye.

Lovas mögött
 Szekér zörög,
 Hat ló röpiti a sötétben,
 Délczeg lovag
 S két nőalak
 Személyi ülnek a szekérben.

Majd felsivít
 Egy női hang:
 «Az Istenért, ne késedezzünk!
 «Péter, hol vagy?
 «Oh, el ne hagyj!
 «Már hajnalszellő kél felettünk.

«Csak el, csak el,
«Im, égi jel,
«Már a fiastyuk kél reggelre.
«Magosra hág,
«Tovább, tovább —
«Figyeljete az égi jelre».

Nagy éj után,
Hajnal korán
Elérik detrekői várat,
Szekér zörög,
Szekér mögött
Becsukódik a nagy bejárat

Üldök előtt,
A gyöngé nőt
Elrejtí Detrekőnek vára.
Vég alkonyúl,
Reá borúl
Jövendő századok homálya.

IV.

Hír sem hallatszik már Forgách Zsuzsannáról,
Nem jön ki üzenet Detrekő várából.
Hogyha fel is veszi nevét a hír szárnya,
Nem maga Zsuzsánna az már, csak az árnya.

Nem nyugszik az ura nagy bosszúságában,
Felesége után nagy bánkódásában.
Zaklatja levelben kicsinyét és nagyját
Széles ez országnak: neki visszaadják
Az ő feleségét, — vétek a mi vétek, —
Gonosz csábítóját pedig büntessék meg.
Országgyűlés elé az ügyét felviszi,
Az majd segít rajta, igazában hiszi.
Lesz tanúbizonyság, vád és eskütétel.
Nem szabadul már se Zsuzsánna, se Péter.
Nagy vád hallattára a komoly férfiak
Némán összenéznek, e gonoszság miatt.
Ő férjét hogy hagyta el a csalárd asszony,
Csakhogy mást szeressen, mással mulathasson.
Mind elszörnyűködnek, egynek sincs kételye,
Készülnek szigorú igazságtételre.
De fordul a koczka, majd hogy előáilnak
Mostani lakói detrekői várnak.
Zsuzsánjáról is majd megmásúl a beszéd,
Hogy előmutatja Révay levelét,
Mig végre kimondták, mindent összevetve:
Az asszony, ha nem jól, de érthetón tette.

Reá borult lassan évszázadok fátyla
E szomorú, régi, nagy históriára.
Lázongó szívekre barna földnek hantja
Reá borúlt régen, — porladnak alanta.

De én, mintha látnám azt a bájos képet,
 Régi krónikákból mely élémbe tévedt,
 Szép asszony alakját, nevetős szemekkel,
 Pillantása telve édes szereimmal.
 Mint küzdött háborgó fiatal szívébe
 Ébredő szerelme, fogadott hűsége.
 Szerelmét, hűségét férjének ajánlta,
 Mi haszna, ha benne támaszt nem talála.
 Szíve gazdagsága, nem ösmerve féket,
 Uráé nem lehet, csoda, hogy másé lett?
 Gyöngé a nád szála, ráhajlik a tóra,
 Asszony szíve gyöngébb, hajlik rosra, jóra,
 Hogy hű volt a szíve, sorja is mutatja,
 Bakics Péteré lett minden gondolatja
 Élete végéig, tán még azon túl is
 Látszik, általa irt testámentomból is.
 Ha még ma is igaz az irás, a régi,
 Meg leszen bocsájtva, ha mi bűn volt, néki.
 Ha sokat szenvedve, nem jól cselekedett,
 Meg leszen bocsájtva, mert nagyon szeretett

A HANGVERSENY.

Ódon terem — boltíves — a keret:
 Benne mulatni vágyó emberek.
 Sárgás falon barnuló ősi képek.
 Elmult időből fenmaradt emlékek.
 Égő gyertyáknak álmatag világa
 Gyöngéd fényt olvaszt kétes felhomályba,
 De nem marad sötétlő szögletekben,
 Fél-úton már fáradtan visszarebben.
 Lágyan simul a sugár, mintha félne.
 Hogy a pihenő árnyat ébredésre
 Felcsalja — nem — csak körülötte téved.
 Mint egy őrtálló csendes néma lélek.
 Alvó mellett ki áll, az némán álljon.
 Az élet fáradtságos, szent az álom,
 Ne háborítsuk álmodók nyugalmát,
 Ne háborítsuk álmok birodalmát.
 A sugár száll, majd visszarezzen fénye.

Mint becsillámlik tükör keretébe.
 Hogy fénylenek az apró üvegek!
 — Üveg darabkákból van a keret —
 Tükör idő-homályosított lapja
 A nagy teremnek képét visszaadja.
 De nem hatol a kép túl a homályon,
 Alatta elvonul egy múltó álom.
 Miként ha ódon pergamentet látnék,
 Melyen a régi írás már csak árnyék,
 Újabb írás betűje vetve rajta,
 De az *avultat* jobban őrzi, tartja.
 Tükörrre rászáll jelen élet képe,
 De más emléket tartogat mélyébe
 Ott őrzi, a mit egykor, régen, látott,
 Elporladott, elhamvadt ó világot. —
 Szép a terem, a színezet mély, régi,
 Az árny meleg, a fény átlátszó, légi:
 Összpontosul a fény a nagy csilláron,
 De az sem élet, inkább emlék, álom.
 Aranya már rég elvesztette fényét,
 Még az arany is változtatta lényét,
 Itt az már nem a dőreség jelképe,
 Nem a tömegnek átkos istensége.
 Bágyadtan fénylik a csillár aranyja,
 Reá borult elmúlt időknek hamva.
 Egy más fény még — hatása bárha tetsző,
 Hideg sugára összhangzatlan, metsző,
 Elszálló fénye halvány, holdvilágos: —

Lovagpánczél, lezárt sisakkal páros.
 Ódon teremnek tülső szögletében,
 Lovag alakja áll ezüstös fényben.
 Arczát sisak rostélya eltakarja,
 Paizst emel harczedzett vértés karja.
 A pánczél-védte láb, most mintha lépne,
 Úgy jó a bal a jobbnak elejébe,
 Sietne bár, de nem tud elhaladni.
 Mi késteté oiy soká itt maradni?
 Ki ez alak? Tán elkésett csatából,
 Midőn szép nője rózsás ajakáról
 Utolsó csóknak édes mézét szedte?
 Rohamzatos idő elszállt felette.
 S ő elmaradt, hogy soha fel ne lelje
 Többé a küzdött tétovázó lelke.
 Zúg a csata, a harci kürt üvölt,
 Lódobogás alatt megreng a föld.
 «Jaj késő, késő — hagyjál — nem lehet,
 Itt ha az ütközet már elveszett?» —
 Már úgy is mindegy, a csatának vége,
 Leszállt a nap, behalt, letűnt az éjbe,
 És a lovag, még most is ottan áll.
 Mi tartja őt fenn? élet vagy halál?
 Oh merre tévedt képzetemnek álma?
 Mintha ott élő, érző ember állna!
 Ha volt is egykor lelke és alakja —
 Üres pánczél most, vetve báb-alakra.

S a csatazugás, és a bűvös ének,
 Midőn búcsút mond gyöngé hitvesének?
 Ez mind való, ez már nem képzelet,
 Hisz' most hangzott el a szívem felett!
 Vagy más összhang hulláma szállt felettem?
 Igaz! hangverseny van — el is feledtem.
 Hogy illik múlt időknek keretébe
 Jelen életnek szívárványos képe;
 Ezerte fényre széttördelt sugára,
 Ezernyi színben csillámló világa?
 Oly nagy a fény, oly nyugtalan a kép,
 Oly szinpompával omlik szerte szét,
 Hogy lelkünk felfoghatja bár, — megérti,
 De háborgó szívünket bántja, sérti.
 Fáradt szemünkre szívárvány helyébe
 Reá borúl színmentes szürkesége.
 Mi az oka e hamvas szürkeségnek?
 Miért oly bágyadt, hervatag a lélek
 Jelen világban? hogyan tört le szárnya?
 A tér szabad, nagy — és ő még se szállna?
 Kifáradt már az új kor gyermeke,
 Nehéz a súly mit szíve fölszede,
 Mert lelkesülés szíven sosem kapja —
 Mit ér a szín, ha nincs az égnek napja?
 De elszáll hozzá még is néha-néha
 Egy égi fénynek tündöklő árnyéka.
 Varázslatos összhangja égi kéjnek,
 Magasztos álma hullámzó zenének.

Most hangzik, sóhajt végig a teremben,
 Egy szikra csillan sok kifáradt szemben.
 A szikra lánggra lobban, terjed, éled.
 A tetszhalottba visszazállt a lélek. —

Ott ül merengve egy szép szőke lány.

A megszokott mosoly van ajakán.
 Bár szíve fáradt, ajka csak nevet,
 Nevetés nála kérdés, felelet.
 Kedves mosolyra tanítá szülője,
 Majd e mosoly lett kinja, üldözője.
 Egy perczre csak, de áldás szállt felette,
 Egy perczre csak, mosolyát elfeledte.
 Most felpillant, ábrándos kék szemével.
 Találkozik anyja tekintetével.
 Ez egy tekintet megérteti véle,
 Hogy elcsúszott ruhája fodra szélé.
 Mosolygva nyúl a halvány szép leány
 Ellenszegülő fodrozat után,
 A mámor eltűnt, újra visszatérel
 «Bájos mosolya» halavány képére.

Tovább ott éltes nő, világot látott,
 Soká kereste ő a boldogságot,
 De nem találta, most már tervét váltja,
 «Mulatságot» keres a nagy világba.
 Pártolja ő a kor művészetét,
Mulatságból kedveli a zenét,

Fejét szék támlájára visszahajtva,
Mulatság öntudatja látszik rajta.

Egy ifjú hölgy még — minden mozdulása
Szabályos, finom. Ruhája szabása
Hű példányképe divatos tökélynek,
Hatása megvan minden kis szegélynek.
Nagy legyezőjét kis keze hogy tartja,
Hogy domborúl világító fehér karja.
A csipke fodrozat hullámiból,
A márványhomlokra hogy kondorúl
Fürtös haja. Nagy hideg szép szemébe
Hogy tükröződik meglepedése:
«Szép, szép vagyok!» ezt mondja pillantása,
«Azért vagyok szép, hogy mindenki lássa.»
De rászáll sűrű hosszú pillájára
Borongó gondolatnak szürke fátyla:
«Szép szép vagyok, mondják naponta nékem,
«Mit ér ha mondják? és mit ér szépségem?
«Oh egykor, régen, máskép volt ez még is,
«Vidám mosolylyal nézett rám az ég is.
«Még nem gyanítám, hogy oíy szép vagyok,
«Nem tudtam, hogy szememben tűz ragyog,
«Rászállt a tűz, egy ifjú hó lelkére,
«Felgerjedt tőle forró szenvedélye,
«Oh akkor, egy tekintet mondta nékem,
«Hogy szép vagyok — s én áldottam szépségem.

«Azóta --- de hát mért gondolnék rája?
«Szegény volt -- szépség hogy lehetne párja?»

Tovább a nagy teremben állanak
Komoly, meggondolt érett férfiak.
És a vidéknek ifjú nemzedéke,
Jövő idők reménye, büszkesége.
Sok szép alak, nemes finom, vonások,
Kezők síma, előkelő tartásuk,
De egy életvidor pajzán szemet
E sok szép arcban lelni nem lehet.
Fáradtan, mélán nézi a világot
Az ifjú is, ki husz tavaszt se látott:
Fáradt közönyt hoz a férfi szemére
Leküzdött, eltűrt negyven-ötven éve.
Tovább száll néha, fáradt pillantásuk
A nők felé — «kik vannak itten lássuk?»
Selyem ruhákban, ragyogó színekben,
Leányok ülnek nevető seregben.
Egy ifjú feltekint: «mi szép e lány!»
Tekintetén szerelme ébred tán?
Oh nem; elnéző gúny-mosolylyal látja
A szép leány miként tekint utána.
«Szeret, úgy mondják — ejh a lány szerelme
«Ma napság már, csak a túlművelt elme
«Megezáfolthatlan biztos számítása,
«Vágyódik fényre, névre, változásra.»

Nyugodt boldogság, megelégedés
 Egy arczon sincs — s ez mégis oly kevés,
 Élvezni, mit az édes óra ad;
 Örömré már nem képes a világ,
 Szeretik ők mindnyájan a zenét,
 De gondolatjuk árad szerte szét,
 Nem képesek habjában elmerülni,
 Nem képesek érezni, lelkesülni.
 Emezt itt fontos hivatalja nyomja,
 Amazt kísérti gazdaságnak gondja,
 S gondolja, hogy munkától elveszett
 Minden percz, mit egy édes élvezet
 Sugára fényes, ragyogóvá tész.
 Az óra sűrget, ő munkára készen,
 Nem tudja, hogy a lélek fehér szárnya
 Porlepte lesz, munkálkodó világba,
 Lassan rá nehezül az élet járma,
 Fáradtan unva, a kimért kört járja,
 Nem szabadúlhat, nem mehet belőle,
 Előre hát! — kör nem vezet előre —
 A kör? — ejh úgy kell, ki a körnek foglya,
 Tűzleket nem tart egy kerítés fogva,
 Szikrája átsap, lángol, éget, terjed,
 A kerítés is tiszta lángra gerjed,
 Elhamvad véle, a tér már szabad,
 Királyi sasként száll a gondolat.

 Tűz sugárik az ifjú szemében,

Ki most ott áll egy ablakmélyedésben.
 Árnycsók van a karesű szép alak.
 A nemes arczért világítja csak
 Ellobbanó gyertyáknak fény sugarára,
 Költészetnek varázsát hintve rája.
 Fejét most könnyedén előre hajtja,
 Hogy a zenét még jobban értse, hallja.
 És érti, hallja, hullámával szállva
 Egy jobb, egy tisztább nemesebb világba
 Tér lelke vissza, újra ébred, él.
 Szeret és lelkesül, hisz és remél.
 Hő lelkesülés tiszta sugarába
 Új bimbót hajt a szerelem virága.
 Elérhet mindent, minden lehetséges,
 Nagy a jövő, a pillanat szép, édes.
 Zenére enyhül nagy szemének éle,
 Már nem vonaglik finom ajka széle
 Gúnyos mosolyba mint az imént; rája
 Virágot hint a költészet muzsája.

A dallam száll, most kételkedve, habozva,
 Miként ha ködfátyolból bontakozna
 Borús akkordok tömegéből szépen
 Az ég felé száll, tiszta sugárképen.
 Oly tiszta, csengő, átlátszó a hang,
 Vélőd megszólalt egy ezüst harang,
 Vagy angyaloknak távol éneke,
 Emelkedik áttetsző lényege.

Nő a terem, táguinak a faiak,
 Lelkünk előtt tűzoszlopként halad
 Zenének zúgó nagy harmóniája. —
 A nagy természet örök templomába
 Elszállott szívünk, hullámán keresztül,
 Érzésünk ébred, lelkünk szárnya rezdül.
 És szállna, szállna, oh, a végtelenbe,
 A végtelen hullámsík e terembe.
 Nem ott, nem ott, kitágult a keret.
 Ledönté azt az érzés, képzelet;
 Belátunk már a végtelen nagy égbe,
 Felcsillanó ezüstös tengerkékbé.
 Majd tétovázunk harmatos gyepen,
 Mely mint remény zöld, lágy, mint a selyem,
 A napsugár csillámlik minden szalon,
 Harmat-gyémánt reszket minden virágon.
 Egy fényözön hullámszó tengere,
 A nap bűbájos hó költészete.
 Varázslatos kép tündöklő világa
 Tündöklő árnyat is foglal magába.
 Áttetsző színes játszi könnyű árnyak
 E fénytengerben ingadozva szállnak.
 A fényözön előttünk elterül
 Lelkünk a fényözönbe elmerül.
 De — este van, a nap leáldozott,
 Mi az, mi téged újra felhozott,
 Napisten, ez elalkonyult világba? —
 Egy régi mester régi áriája.

Majd csend, majd taps, majd hangok zürzavarja,
 Hangos beszéd, csak hogy mindenki hallja.
 Mit érzett ez, meg ez, — majd műbirálat,
 Ez jó, ez rossz volt, na, ez még megállhat.
 Most már elmondják aztat is egymásnak
 A mult perczekbe miket gondolának.
 Kicsinyes tréfák apró megjegyzések.
 Fontoskodó nagyképu érvelések.

Istennek hála, elhallgattak újra,
 Csend, néma csend, csak is a hangszer húrja
 Szól lágyan, mélyen. Andalító kéjbe
 Ringatja hallgatóját zengeménye.
 A dallam egyszerű, azabb az érzés.
 Nincs benne mennyet, poklot járó kérdés.
 Egy fénye van csak, egy színe, sugára,
 Hüs erdők harmaton nőtt vadvirága.
 Így érezhettek mások — régen -- régen,
 Érzés ha van ma, nem az már az még sem.
 Most — mintha a zenének dallamára
 Egy elmúlt korszak újra visszaszállna.
 Mintha, fonalgát újra visszaadva,
 Fordulna az időnek gombolyagja.
 Lemenő napba, ki sokáig nézett,
 Fénytől túlradó szemén a képzet
 Napot fest újra, a nyugati égen
 Ott látja mindig ha leszállt is régen.

Lement a nap, már szürke lett a tájék.
De ő csak nézi, nézi, látja, vár még.

Az egyszerü dallamra újra éled
Egy rég lezajlott, rég eloszlott élet.
Elszáradt rózsák aszú levelére,
Visszaözlök múlt tavasznak fénye,
Penész szagát majd illatosra váltja,
Csillogva nyílik rózsaszín virága.
Közel sirboltokból mind visszaszállnak
Elmúlt idők ködébe olvadt árnyak,
Akiját egyik-másik visszakapja,
Már újra van érzése, gondolatja.
A dallam hallatára eljövének.
Most felzendül a bűvös szellem-ének,
Előbb csak hallkan, halkan, félve, távol,
Majd énekel az egész szellem-tábor,
Már zúgva éled, nő a kardal árja,
Fejlődik, terjed nagy harmoniája,
Szavát is hallom, énekét megértem,
Elmúlt idők varázsát látom, érzem.
A kardal szellemhangon így hangzik:

«Mikor ifjak voltunk régen,
«Ezt hallgattuk; már napunk
«Rég letűnt, elalkonyult, de
«Mi csak még sem alhatunk.

«Sírűregbe esti szellő
«Elhozá az éneket,
«Azt a régit, melyre szívünk
«Ujra visszaébredett.

«Ezt dalolta réges régen
«Kertünk nyírott lombfalán
«Csillag fényes éjszakákon
«Dalban élő csalogany.

«Ezt dalolta a leányzó
«Hiva véle kedvesét
«Ez az édes, bűvös bájos
«Dal hullámozott szerte szét.

«Mások hallgatják most itt a
«Meg nem értett éneket,
«Melyen lelkünk melegüle,
«Szívünk sirt és nevetett.

«Mások vannak e teremben. --
«Hol egykor csak mi valánk;
«— Hogy eljöttünk otthonunkba —
«Idegenként nézve ránk.

«Most néktek virul az élet,
«Most tiétek a világ. —
«Vissza kéri majd a holnap
«Mit a ma, s a tegnap ad.

«Nyugovást idő nem ismer
 «Múltba olvad a jelen,
 «Szép sajátos otthonokban
 «Ti is léstek idegen.

«Akkor már idő nem választ,
 «Egymást értve, már rokon
 «Lészen lelkünk, együtt szállunk
 «Végtelenbe akkoron».

Sűrű ködös lesz a gyertyák világa,
 Sötét borongó a teremnek árnya
 A szin, s a szintelen mind egybe olvad
 Egyenlők már az élők és a holtak.
 Csörrenve mozdul a lovag sisakja.
 Régen letűnt, rég szétoszlott alakra
 Reá borúl újból a páncél vértje.
 Sisak rostélyán átcsillámlik fénye
 Izzó szemének. Ott dereng szemén
 Egy, még a sírban sem pihent remény.
 Egy álom, mely a sírban is kísért,
 Mely boldogságot, szerelmet ígért.
 Először tűnik a lovag elébe
 Szerelme, boldogsága álmoképe,
 Ott, a teremben az az egy leány.
 A gyertyafény hogy csillog szép haján!
 Hogy tükröződik mély tekintetébe
 Lelkének röpte, szíve melegsége.

Érzésbe olvadt minden gondolatja.
 A dal hulláma lágyan elringatja.
 De mostan tűz futott el szíve mellett,
 Izzó tűz, és fagyos hideg lehellet.
 Egy más világból rá szállt --- szívverése
 Megállt e fájó, félő érintésre.
 Ki nézi őt? — Nagy Isten, e szemek
 Mi túlvilági tűzben fénylenek!
 Most már egy távol hang is hívja, kéri,
 Néki szerelmét, hűségét igéri:
 «Enyém vagy lány, enyém vagy, mert szeretlek,
 «Ősmerlek rég, a sírban sem feledlek,
 «Hiszen nekem, nekem vagy szánva régtől,
 «Nekem vagy szánva a teremő égtől.
 «Kerestelek, míg itt, a földön jártam,
 «Rád oly epedve, jaj de hosszan vártam!
 «Te elkéstél, karomba nem jöttél el.
 «Majd meglepett a hosszú síri éjjel,
 «Majd meglepett a hosszú síri álom,
 «Előbb jött nálad váratlan halálom.
 «Te élsz! csak most élsz, de ez hát mit tenne?
 «A szív él csak — míg szerelem van benne,
 «A lélek él, míg melegítő fénye
 «Ki nem aludt: — szerelme és reménye,
 «A többi, úgy ezen, s a más világon
 «Csak egy zavargó szívtoompító álom».
 Kinyújtja most pánczélos jobb kezét,
 A lány nem hallja már a szép zenét.

Csak azt a hangot, mely szerelmét vallja,
 Csak azt a félső siri hangot hallja.
 Hogyan kíséri lángoló szemével!
 Jaj, közteleg — feléje nyúl kezével.
 Éles sikoly — már vége a zenének.
 «Mi volt? mi történt?» kérdik a vendégek,
 «Mi volt, mi az összhangot megzavarta?»
 «Egy disszonáncz, — a művész úgy akarta.»
 «Nem — egy húr pattant meg a hangszeren.»

Újra zszibong, zúg, éled a terem.
 «Új gyertyákat! mert már ezek leégtek.»
 «Nem lesz most késő haza menni néktek?»
 «Nem, már jelentik: itt van a fogat,
 «Innen hazáig csak egy gondolat.»
 Majd kézszerítés, hosszas búcsúvétel.
 «Jer jer, már menjünk — kérlek most ne késs el.»
 Kocsi robbaja elhangzik az éjbe
 Lámpák világa béhal a sötétbe.

Mi hús üdítő tiszta éjji lég!
 Hogy tündöklök a nagy, hatalmas ég!
 Sötét kék fényes boltja mint ragyog,
 Hogy égnek rajt az örök csillagok!
 Most újra hallom hangját a zenének,
 Most újra terjed az a bűvös ének.
 Összhang, melynek nincs változása, vége:
 A szeretet, a hit, remény, a béke.

Összhang, a melybe lelkünk elmerül.
 Hullámszik ott a csillagok körül.
 Telíti az egész nagy életet,
 Mig lágyan elhangzik szívünk felett.

PRÉDIKÁCIÓ.

Templom előtt.)

I.

ÉBREDJ! mert nagy ünnep van ma,
 «Szent háromság vasárnapja!»
 Kis pacsirta reá szállott,
 Kopogtatott az ablakra.

Reá szállott a virágra,
 A pünkösdi rózsafára
 Tarka pille — csalogatta:
 «Ébredj, ünnep hajnalára».

Harangszó száll a vidéken,
 Hivogaton, lágyan szépen;
 «Jer az Isten templomába,
 «Munkálkodó édes népem!»

Jaj de magas, tiszta az ég,
 De gyönyörű világos kék!
 Ünnepnapra nem templomba,
 Hanem inkább égbe mennék.

II.

Zóli a mi falunk — legszebbik leánya,
 Az első napsugár már ébren találta.
 Kinéz az ablakon: «Jaj de szép nap vagyon!
 «Koszorut kell kötni e szent vasárnapon».
 Nézi a szoknyáját: «Az alsókat veszem,
 «Ünneplő ruhámat tönkre dehogy teszem,
 «Befogná a fűszál, meg a cser levele,
 «Virágos foltokkal lenne mindjárt tele.»

Könnyü kendőcskét köt meztelen nyakára,
 Fehér nyakát a nap ne fogja barnára.
 Szalad a szomszédba; visszaretten lába
 Hogy rá lép harmatos útifű lapjára.
 De hűvös a harmat, nap sem szítta még fel,
 Hogy benőtt az ösvény útifű levéllel.
 Keskeny a gyalogút; ráborúl lábára
 Csiklandozó fűnek harmatvégű szála.
 Harmatot lerázza, s bekiált a leány
 Nevetős, vig hangon szomszéd-ház ablakán:

«Trézsi lelkem kélj fel, itt vagyok már régen,
 «Koszorúkötésbe te légy segítségem.
 «Disztelen a templom, szegényes, ha nincsen
 «Ki az oltár elé virágokat hintsen.»
 Még egyszer betekint, bekiált a házba,
 Aztán kötényéből virágit kirázza.
 Terítve körülte az udvar homokja,
 Maga majd elsülyed tarka virágokba.
 Térdig áll már benne, szoknya kopott széle
 Színes, csillanó lesz a visszavert fényre.
 Körülte zöldellik cser letördelt ága,
 Körülte tündöklük kert s mező virága.
 Fehér lapda rózsá, aranysárga pimpó,
 Menta, kék nefelejts, piros rózsá bimbó
 Piros barnás színben «asszony czipellője»
 Bazsalikom, mályva, lepkék szeretője.
 Mintha körülte virágtenger folyna,
 Mintha egyik virág nagyobbra nőtt volna
 A többiek közül — mosolylyal, nyugodtan,
 Reggeli napfényben — úgy áll Zóli ottan.

Szeretnétek tudni, hogy a leány szép-e?
 Ki kérdi, hogy szép-e, a kikelet képe?
 Szép-e a hajnalnak első pirulása,
 Hajnal tiszta légben, pacsirta szólása?
 Szép a fiatalság, az öröm, a remény,
 Szép a fiatal szív élete reggelén.

Napsugár most szemét fényesre csókolja,
 Kerekded orcáját pirosra lángolja,
 Fényesen előmlik a gömbölyü vállon,
 Kopott szürke szoknyán fehér gyolcs ingvállon.
 Minden egyes ránczba magát beleveszi,
 Az egész alakot ragyogóvá teszi.
 Most nyílik az ajtó, kilép hason képe,
 Nevetősen, vigan áll társa elébe.
 Szavakat mondanak — nincs értelem benne —
 Hát a madarének értelmetlen lenne?
 Mikor hang hangot vált — szívöröm beszéde —
 Értelmetlen volna vigsága, negéde?

Fonják a koszorút. — «Jaj, Zóli, az eszed
 Merre jár, galambom? hogy észre sem veszed
 Fonál szakadását. Elömlük a virág,
 Hitvány koszorúnkkal kinevet a világ.
 Mondd ki, mit gondoltál? nem közel járt szemed,
 Elszaladt nézésed, gondolatod veled.»
 Megrezen a leány, pirulósan néz fel,
 Végig törül száján kis barna kezével:
 «Bátyámra gondoltam, ki hadgyakorlaton
 Katona táborba Kassa mellett vagon.»
 «Úgy se mondsz igazat, nem bátyád az néked,
 Hiszen csak «mostoha» nem «édes» testvéred.
 Nem bátyád az néked, kire szived vágyott —
 Kérjed a jó Istent, tán még ma meglátod.»

Jaj de édes öröm nyílt a szívébe,
 Örömtől hol halvány, hol piros lett képe:
 «Nem lehet, nem lehet, hiszen olyan távol
 Szegény kis falunktól nagy kassai tábor.
 Nem lehet, nem lehet — de ha mégis lenne —
 Fáj a szíve, nem fér már az öröm benne,
 Meglátni, meglátni, kit a szívünk szeret!
 Nem ösmer a világ ennél szebb örömet.
 Menten idvezülni csak az egy nézésbe,
 Meghalni, behalni csak ez egy érzésbe.

III.

Nagy kőrisfa csipkés ága
 Ráhajlott a kápolnára,
 Kisded templom bele simúl
 Zöldes hives árnyékába.

Régen ösmeri a helyet,
 Rég ott áll a nagy fa mellett,
 Már egy század, ha nem kettő,
 Hogy e hajlék templommá lett.

Régi kert van körülte,
 Hej e kertet ki ültette?
 Az a kéz már sirban porlad,
 Enyészet szállt rég felette.

Nem eleven az a kéz sem,
 Ki e házat olyan szépen
 Gyermekeinek, családjának
 Felépíté réges-régen.

Kis kápolna csak egy része
 Uri háznak, — onnan nézte
 Az úrasszony nagy ablakon
 Minden áldott vasárnapon,

Hogy misézett házi papja
 Minden áldott vasárnapra.
 Most a nép ott már az áldást
 Csak nagy ritkán néha kapja.

Idegené lett már a ház,
 Idegen, ki benne tanyáz,
 Idegen, ki kertjét nézi,
 Idegen, ki reá vigyáz.

Elszédtek a gyermekek,
 Az úrasszony öreg, beteg,
 Más vidéken — no de semmi,
 Elmegy úgy is megpihenni.

Nem sokára ura mellé,
 Rég elpihent ősök mellé
 Kik már régen jó előre
 Elmentek a temetőbe.

De a nap csak újra felszáll,
 Felébred a dallos madár,
 Ébred, mert nagy ünnep van ma,
 Szentháromság vasárnapja.

(A TEMPLOMBAN.)

IV.

Kisdéd kápolnában elhangzott az ének
 Legutolsó hangja: «Oh, jőjj el Szentlélek?»
 Ki őszinte hitben, hívta, csalogatta,
 Meglehet, hogy lejött ég fehér galambja,
 Hogy szívébe leszállt, meglehet, meglehet,
 Igaz hit még ma is, nagy csodákat tehet.

Ki úgy szólott hozzá, mint ösmerőséhez,
 Melynek látására jót, rosszat nem érez.
 Ki a szent éneket csak lezakatolta,
 Mint gép, mely nem bánja, *es* vagy *as* e dolga.
 Ki majd erőltetett, torzult áhitattal
 Beszélt a mennyei szép fehér galambbal.

Érdes, durva hanggal lesz az egyház teljebb,
 Majd éles, sivitó emelkedik feljebb.
 Elhangzik majd ez is lágy hang morajába,
 Egygyé olvad a szép ének folyamába.
 Szent ének szövését tarkára kitoldja
 Lelkük összevetett ezerszinű foltja.

Sok a szín, sok, igaz, de a tetsző kevés.
 Az is a többi közt, eltompúl, belevész.
 Rikító a színek, undok a keverék,
 Mint ha sarat hoz fel a forduló kerék.
 Fájdalmas, szaggatott volt az egész ének,
 Összhangzatlan, éles, mint az emberélet.

Csak az orgonán szállt az ének hulláma
 Mélyen, meg nem értve, bánatos magába
 Vitte az éneket lassan az ég felé,
 De sok nehéz salak keveredett belé,
 Keresztül kuszálták hamis éles hangok,
 Mint sok csilingelő nyugtalan harangok.

Irigykedő öreg, gyenge sivitása,
 Itt-ott hasadozó szívek zokogása,
 Durva hivalkodás, elnyomott félelem,
 Harag, követelés, kételkedő szerelem,
 Mind-mind összevegyül, úgy száll az ég felé,
 Az örök irgalom kegyes színe elé.

Az örök irgalom ha *est* meg nem szánja,
 Úgy már a világot igazán nem bánja.
 Oh, mennyi örület, oh, mennyi gyöngeség
 Ostromol most téged, örök, hatalmas ég!
 Nincs mentség, irgalom? nincs ir e sebekre.
 Szelid gyógyítóan a mely behegszsze?

Jaj, ha az örület, mely most kötve, fogva
 Mindegyik szívben él, oda lenne dobva
 A néptömeg közé, ha vad indulatja
 Bőszen feltámadna! s minden gondolatja
 Láthatóvá lenne mindenki szemének! —
 Már nem hallgathatom — szörnyű ez az ének.

Zúg-búg bánatosan, mint a tenger habja,
 Örült vihar szárnya csapkodja, felkapja,
 Kimerülten, gyöngén, hull a partról vissza,
 Kemény part csak ezer bánatkönnnyét issza,
 Hová fordulhatok? vigaszt kitől kérjek?
 Szívemből felhangzik: «oh, jöjj el, Szentlélek!»

Oltár előtt áll már az Isten szolgája,
 Fehér alapra szőtt aranyos ruhába',
 Áldást hint a népre felemelt kezével,
 Tömjénfelhő terjed körülötte széjjel.
 Sűrű tömjén felhő páráján keresztül,
 A felemelt kereszt halvány fénye rezdül.

Égő viaszgyertyák ködbe olvadt fénye
 Álmatagon szállong zöld cser levelére,
 Mely az oltárképnek — koszorúba fonva —
 Aranyos ráámját zöld árnyékba vonja.
 Felette ott lebeg — mintha messze, távol,
 Egy rég ide tűzött menyasszonyi fátyol.

Meglebben, megrezzen könnyű fátyol széle,
 Belopózdott szellő enyelegne véle,
 Játszik a nagy galyon, mely az oltár felett
 Összeborúl, mint egy eleven zöld keret.
 Fel-fellobogtatja viaszgyertyák lángját,
 Meg-megcsókolgatja koszorú virágát.

Elsimül a szellő a nagy nyírfa galyon,
 A zöld sással ékes, kékes szürke falon.
 Zöld sás hosszú szála keresztbe van rakva,
 Bágyadt zölden borúl a szürke alapra.
 Hangtalan zöreijű, hosszú levelével
 Integet, beszélget, elillanó széllel.

Hajlong ide-oda, csak zizeg, csak beszél,
 Vékony, hajladozó, halk zöreijű levél
 Talán imádkozik a leborult néppel,
 Mely az oltár előtt imádkozva térdel:
 «És bocsásd meg nekünk a mi vétkeinket,
 Uram, a gonosztól szabadíts meg minket!»

Kisdéd kápolnából jönnek az emberek
 Prédikációhoz, szűk lett e kis keret,
 Ősi szokás tartja, hogy e szent reggelen
 Egyházi beszéd is a szabadban legyen.
 Kint áll már a szószék a szabad ég alatt,
 Mellettem a sok nép özöne elhaladt.

Hogy jönnek tolongva, lépnek ki a fénybe,
Mögöttök borong a kápolna sötéte,
Tarka ruházatjuk csillámlik a napon.
Színes eleven kép sötétes alapon,
Sötétes a templom, csak a gyertya fénye
Siet áradozva napsugár elébe.

Elér az ajtóig, ott olvad a fénybe,
A nap elhullámzó arany tengerébe,
Felveszi a napfény a gyertyavilágot,
Véges fény élete végtelenbe szállott.
Az örök szeretet világitó képe —
Igy hajlik szerelmünk paránya elébe.

Örökös napsugár, oh, örök szeretet!
Világítsd meg ezt a zavargó életet,
Szívünket elfödi borus sötétsége
Mennyei sugárból hintsél fényt felébe,
Hallgasd meg, mit mostan imádkoznak épen:
Szánd meg az életet, könyörülj e népen!

Felemelte kezét az Isten szolgája.
Egy napsugár tévedt szeme pillájára.
Átszűrődött a nagy kőrifa levelén
Zöldes arany fényben, úgy akadt meg szemén.
Mondaná, mondaná már a szent beszédet,
Nem tudja kezdeni a sugár úgy éget.

Kirázná szeméből, — hiába, — nem lehet,
Elfordúl — ott is csak körülötte lebeg.
Szavába huzódik, által a szeméből,
Szaván is megakad a mennyei fényből
Egy szikra, egy sugár, de szavak szövése
Igen nehéz fátyol a mennyei fényre.

Itt-ott átsillámlik — belefonnyad végre
Egy nagy, jól kigondolt egyházi beszédbe.
Sűrű nehéz eszmék, melynek gondolatját
Sűrű nehéz szavak vissza nem adhatják.
Értelmünk nem fogja, szívünk meg nem érzi,
A nép csak hallgatja — bámulja — nem érti.

A szószék lépcsőjén öreg ember mellett,
Egy fiatal, csinos asszony foglal helyet.
Egyszerű az arcza, nyílt homlok és kék szem,
De közönségesnek, nem mondhatni még sem.
Nincs rajta megkapó, mindennapi alak,
Csak nézésén látszik, nincs lelkében salak.

Tisztességes rendes öltözetje, haja,
Ünneplő ruhája, a tisztesség maga.
Barna szövet ruha, lilaszín virággal,
Tarka kendő köti a derekát által.
Fekete selyemből van fejkeszkenője,
Fekete selyemből szegélyes kötője.

Fekete kötőjén nyugszik piros párna,
Párnába bekötve egy kis virágszála
Az elmúlt tavasznak, piczi kedves gyerek,
Még alig élhetett néhány rövid hetet.
Nem rég mosolyog még rá a nyári világ,
Kedves, gyenge, alig fakadozó virág.

Csak csendesen fekszik, oly csendesen épen,
Mint a kis megváltó ott az oltárképen. —
Milyen lesz majd egykor lelke, tehetsége?
Körülte a jövő minden lehetsége,
Reménye, sugára — hisz az is meglehet,
Fényre, boldogságra ébred ez a gyerek.

Milyen csalogató, milyen fényes remény,
Ez a «lehetséges» életünk reggelén!
De ha ő is csak majd, sivár vándor útra
Kidobva, kiteve, sivatagba jutna.
Fáradva bolyongna, nem tudná, hogy minek?
Szívét ajánlaná — nem tudná, hogy kinek?

Járna mint a «többi», egymást nem is szánva,
Hogyha sok a nyomor, az egyest ki bánja?
Tompá álomjáró — s hogyha majd felébred
Csak egy kérdése vón: ugyan minek élek?
Járna mint a «többi» — oh, édes Istenem,
Könyörülj legalább ez *egy* kis gyermekem!

Megmozdúl a gyerek, kis kezét kinyújtja,
Levegőbe kapkod, tiz kis gyenge ujja.
Álmos légy szállt reá, nincs már nyugodalma.
Ide-oda gurúl, mint egy piros alma
Nyugtalan kis feje, meleg két orcája,
Mosoly és sirás közt elhuzódik szája.

Mozdúl szempillája, a mint végig megyen
A légy, e kis álmos, félig nyitott szemem.
Mozdúl ajka széle, a mint szája alatt
A hat vékony légy láb csiklándozva halad.
Nyugtalan és hozzá álmos is a gyerek,
Bágyasztón izgatja a nagy csendes meleg.

Hullámzik a légbe a nap meleg árja,
Üdítő friss szellő alig-alig járja,
Ha itt-ott a lég is mozdulásba lenne,
Csak a meleg hullám tolakodik benne.
Megáll az is lassan — mindent elfeledtünk —
Tikkasztó melegben — a kék ég felettünk. —

Aranyos tengerén fényes napsugárnak
Szárnyas bogárfajták ezerével járnak,
Dongó-zsongó méhek — távol hangszer képen
Légy- és szunyogzúgás hozzá hangzik szépen,
Elillanó pillék repülő moraját
Inkább csak szemeink lágyan érzik — hallják.

Szitakötő fényes sugár-szötte szárnya,
 Mintha fennakadna fényes napsugárba.
 Csak egy helyen remeg, mozgatja a léget,
 Nem tud szabadulni a sok sugár végett.
 Száraz hangu röpte, mintha most is fázna,
 Mintha esti szellő sáslevelet rázna.

Zúg a bogársereg, zúg az emberélet,
 De csak álmatagon, ide-oda téved
 Minden egyes hangja. — Élettelt világba
 Mintha minden hang csak fátyol alatt szállna.
 Arany fátyol alatt, napsugárból szöve,
 Elolvad, elszéled a kék levegőbe.

Most a hangok felett, mintha messze, távol
 Hangzik a szent beszéd a szent háromságról.
 Rövid időközben egyhangú szótagok,
 Értelmetlen szavak, nehéz gondolatok;
 Nehézkes szövetük nem olvad a légbe,
 Nagy a súly, nincs szárnya, nem juthat az égbe.

Ránehezül súlya az asszony fejére,
 Ki most nézett épen alvó gyermekére.
 Hol a szent beszédet áhitva hallgatja,
 Hol gyermekére tér újra gondolatja.
 Ragyogva néz végig a párna vonalán,
 Majd elborul szeme a beszéd fonalán.

Hiába, meglátszik, hogy e homlok alatt
 Az elme munkája még nem sokat haladt.
 De hogy ott lekötve homályos fény ragyog,
 Szabadulást várnak szabad gondolatok.
 Minek? hisz nem «gondolt» egész életébe,
 Sem anyja, nagy anyja, semmi nemzetsége.

Vagy talán gondoltak? de a munkát járva.
 Letörte, megfogta kemény élet járma.
 S most ez asszonyfejben mély gondolat támad,
 Tompa, meg nem értett szívet ölé bánat.
 Nincs az égnek nagyobb, igazandibb átka,
 Mint a szív vagy elme *fölös* gazdagsága.

Lehajlik az asszony ismét gyermekéhez,
 Már nem gondolkozik, most csak újra *érez*,
 Hangzik a szent beszéd, terjed a nagy meleg,
 Az egész álmatag gyülekezet felett.
 Nem egy egész már az elemekre foszlott,
 Mióta az ének véghangja eloszlott.

Ki-ki áll magába, vagy egyedül térdel.
 Nincs köze a hangzó egyházi beszéddel,
 Nem fűzi ez össze a gyöngö sziveket.
 Feloszlás szelleme beszéd, s ember felett.
 Mindenki magába, mindenki elárad
 Kis saját «én»jébe, másért dehogy fárad.

Betegség, gyöngeség bántja az öreget,
 Hiúság lakja a fiatal sziveket,
 Máskép nyilvánul, de egy az önzés szála:
 Mért boldog a «többi»? hisz az se jobb nála!
 Hogyha fel is kiált: édes jó Istenem!
 Csak egy szava vagyon: adjál nekem, *nekem!*

Áhitattal térdel ott egy öreg asszony,
 Hogy magára áldást az égből fakaszszon,
 Ránczos ajka széle a szót csak morzsolja,
 Aszott képét majdnem az oltárig tolja.
 Kér és imádkozik, hívja pártfogóját,
 Hogy — az ég rontsa meg a roszakaróját.

A fiatal kántor, ének közben lopva,
 Szeme pillantását a lányokra dobja,
 Forgatja a zsoltárt szürke keztyűs kézzel,
 Énekel, majd megint ide-oda nézdel.
 Csinált virág kék van gomblyukába tűzve,
 Előkelőség van a «csinálthoz» fűzve.

Keszkenőjét hajtja egy fiatal leány,
 Mintha nem is látná a legényt oldalán.
 Ki rábámúl — hosszan nagy őszinte szemmel.
 Elpalástolhatatlan igaz szerelemmel.
 Jó fiú, csinos is, de vele mi dolga?
 Ő, egy gazda lánya! amaz — csak egy szolgálta.

Amott még leányok ülnek a zöld gyepen.
 Napsugár előmlik riktó színeken.
 Rózsaszínű szoknyák, kék kötő felébe,
 Nyakukra ráborul a gallér fehére.
 Fehér gallér felett, kék vagy aranysárga
 Csilló íveg, gyöngysor, gömbölyödő szála.

Nem örülnek ők már ruhájuk színének.
 Egymásra fanyaron irigykedve néznek.
 «Azt hittem, az enyém lesz a legszebb itten,
 «De amazé még szebb — verje meg az Isten.
 «Pedig az apja csak nyomorult napszámos,
 «Mi lesz a világból, ha *ilyen* is számos.»

Bár merre is nézzek, bár merre tekintsek
 Nem lelem a drága, rég keresett kincset:
 Elfogulatlan szív édes mosolygását,
 Elfogulatlan szem vidám pillantását.
 Nincs, nincs, nincs hát sehol? bár merre keresem.
 Mai vasárnapon *ezt* add, uram, nekem!

De van! -- ott egy rongyos vékony gyermek-leány,
 Aranyos fény játszik kondor, borzas haján.
 Fekete volt e haj, de fakóra égett
 A sok rája lövelt napégetés végett.
 Barna, fakó bőrén meglátszik a meleg,
 Sok napsütést állt ki már e szegény gyerek.

Barna, fakó szoknya fedi az alakot,
 Ez is már sok jó meg rossz időt láthatott.
 Egy vak cigányasszony árva vezetője.
 A falun vezet — majd a temetőbe.
 Ő czepeli haza, hogyha kap kenyeret
 Az asszony, — morzsáját megeszi a gyerek.

Árván felfogadta, ez is szerencse még,
 Hogy a koldusasszony róla gondoskodék.
 Úgy a hogy csak telik egy-egy falat néha.
 Jut neki legálább étkezés árnyéka.
 Most szabad a gyerek, — faluban az asszony, —
 Meghagyta, hogy soka oda ne mulasson.

Mit tudja ő, soká vagy kevés ideje,
 Hogy itt a napsugár nyájaskodik vele?
 Azt tudja: hogy meleg, azt tudja: hogy végre
 Magába van, szabad! Feinevet az égre.
 Aztán szoknyájából csomó zöld levelet
 Elővesz, megnézi, erre is ránevet.

Szemére szoritja a hűvös zöld lapot,
 A levelen által nézgi a napot.
 Gyenge sóskalevél, most a kertben szedte,
 Örül, hogy az Ur a sóskát teremtette.
 Kis fehér fogával rágesálja, kóstolja,
 De savanyú, de jó! örömmel gondolja.

Van hát öröm mégis, vidám szív és elme.
 Nem fogyott még ki az örök ég kegyelme.
 Édes szeretettel ott vagyon letéve
 A kis uti-sóska gyenge levelébe.
 Ujra hangzik — de már égbe száll — az ének,
 Összhangzatos lágyan: oh, jőjj el, Szentlélek!

TARTALOM.

	Oldal.
Soká elbolyongtam ködös őszi este	5
Szomorú nóták Kondor Balázsról	8
Vadrózsa	20
Az eleven szent	29
Nóta a tengeriről	39
A javas asszony	59
A dohány	65
A falu csúfja	84
Őszi kép.....	98
Nóták s kisebb költemények:	
I. Bágyadt csillag	111
II. A béka	112
III. Késő öröm	115
IV. Sirályok	116
V. Ordógszekér	117
VI. Így is, úgy is	118
VII. Amen	119
VIII. Népdal	120
IX. Az én szerelmem	121
X. Népdal	122
XI. Dal	123

	Oldal.
XII. Csak azért se	123
XIII. Vihar	125
XIV. A sors	127
XV. Szélmalom	129
XVI. Távol sugár	129
Csáky Lóra... ..	131
Czinka Panna hegedűje	158
Forgách Zsuzsánna	183
A hangverseny	207
Prédikáció	224